

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COLETT E RHODES

Scheme

AN ON THE SHELF OMEGAVERSE BOOK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Şema

Rafta

OceanofPDF.com

Colette Rhodes

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 Colette Rhodes

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Colette

OceanofPDF.com

İçindekiler

Omegaverse nedir?

İçerik Bilgileri

Yazarın Notu Epigraf

1. Önsöz

2. Bölüm 1

3. Bölüm 2

4. Bölüm 3

5. Bölüm 4

6. Bölüm 5

7. Bölüm 6

8. Bölüm 7

9. Bölüm 8	
10. Bölüm 9	
11. Bölüm 10	
12. Bölüm 11	
13. Bölüm 12	
14. Bölüm 13	
15. Bölüm 14	
16. Bölüm 15	
17. Bölüm 16	
18. Bölüm 17	
19. Bölüm 18	
20. Bölüm 19	
21. Bölüm 20	
22. Bölüm 21	
23. Bölüm 22	
24. Bölüm 23	
25. Sonsöz	
Ayrıca Teşekkür	
Ederiz	
Yazar Hakkında	

OceanofPDF.com

Omegaverse nedir?

Kurguda "omegaverse "in birçok farklı yorumu olsa da (ve bunun kendine has birkaç tuhaflığı var), temel kavram insanlar arasında herkesin ya alfa, ya beta ya da omega olarak doğduğu bir baskınlık hiyerarşisidir. Kişinin bu sıfatı toplumdaki yerini, romantik ve cinsel ilişkilerini etkiler.

Omegaverse düğüm atma, ısınma, koku işaretleme ve diğer hayvani davranışları içerir.

OceanofPDF.com

İçerik Bilgileri

Şema, cinsel saldırıya (yan karakter, sayfa dışı) bir kardeşin ölümüne (sayfa dışı) göndermeler içermektedir.

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Genelde ABD İngilizcesi ile yazmama rağmen, Scheme Londra'da geçiyor ve İngiliz bir karakterin "Anne" demesini bilinçli olarak kabul edemezdim, bu yüzden bu kitap İngiliz İngilizcesi ile yazıldı.

İngiliz İngilizcemin Amerikan İngilizcemden daha kötü olacağından endişeleniyorsanız, Yeni Zelandalı olduğumdan ve muhtemelen her ikisini de yazmaya uygun olmadığımdan emin olabilirsiniz.

OceanofPDF.com

"Önce kendinizi sevin ve diğer her şey sıraya girsin. Bu dünyada bir şeyler yapabilmek için kendinizi gerçekten sevmeniz gerekir."

- Lucille Ball

OceanofPDF.com

Önsöz

"D "Sence bu gerçekten yerinde duracak mı?" Layla'ya endişeyle sordum, aynada yüzümü bir o yana bir bu yana çevirip
Sonra da sadece bugünkü parti için sipariş ettiğim makyaj malzemelerinin üzerindeki su geçirmezlik ibaresini tekrar kontrol ettim. "Su geçirmez yazıyor ama bu muhtemelen 'hafif bir çiselemeye dayanır' anlamına geliyor, havuzda bütün bir gün değil."

"Fazla düşünüyorsun," diye öğüt verdi on altı yaşındaki küçük kız kardeşim, aynada kraliyet mavisini bikini üstünü düzeltirken. "Fraser zaten o mayoyla yüzüne dikkat etmeyecek. Seninle birlikte yuvana gireceği için ne kadar heyecanlı olduğunu milyonlarca kez dile getirmesini duymak için sabırsızlanıyorum." Dramatik bir şekilde ögürdü ve bana etkileyici bir şekilde yargılayıcı bir yan göz attı. "Bu arada kesinlikle yaklaşan sıcak kokuyorsun."

"Bu pek de şaşırtıcı değil, her an gelebilir," diye mırıldandım, avuç içlerimi dokunulamayacak kadar sıcak tenimde gezdirirken, ilk ateşime doğru vücudumun geçirdiği değişimler karşısında hayrete düşmüş ve biraz da dehşete kapılmıştım. Son birkaç gün inanılmaz derecede rahatsız ediciydi; *her yer hariç*, hayatımda geçirdiğim en kötü ateş gibiydi. Umarım, ateşim

Yarın düzgün bir şekilde devreye girecek. Fraser ve ben yuvama birlikte girecektik ve bir daha beni makyajsız göreceğiz diye paniklememe gerek kalmayacaktı.

"Artık yuvana gidebilirsin, değil mi?" Layla bastırdı, şüphesiz son birkaç haftadır üzerimde taşıdığım şurup gibi kızgınlık öncesi kokusundan bıkmıştı. Başlangıçta ilk kızgınlığının yaklaştığına dair sinyal beni heyecanlandırmıştı ama artık bu kokuyu ben de biraz mide bulandırıcı buluyordum. Evimde ya da Fraser'da sıkışıp kalmamın, neredeyse koku kalkanı losyonu ile yıkanmadığım sürece insan içine çıkamamamın ve her zaman bir noktayı kaçırmamın bir faydası olmadı.

Başımı salladım. "Daha çok erken. Kızgınlığım tam olarak geçmeden beni ısırırsa Fraser'ın *ölebileceğini* biliyorsun."

Şimdiye kadar, benim kanımdaki ve tüm omegaların kanlarındaki toksin her zaman bir lütuf . Bizi ele geçirip isteğimiz dışında sahiplenecek alfalara karşı güvende tutuyordu. Ama şimdi beni gerçekten ısırmasını *istediğim* bir alfaya sahip olduğum için, onu öldürebileceğim fikri dehşet vericiydi.

"Ama nereden *biliyorsunuz*? Alnınızda 'Hey, kanım şu anda zehirli değil, bana sahip çık Alfa' diyen bir ışık yanmıyor."

"Sadece biliyorum," diye ısrar ettim, iyimser olmayı seçerek. "Fraser'ı asla riske atmam.

Onu yuvaya davet etmenin ne zaman güvenli olacağını bileceğim."

Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama Layla'nın ilk kızgınlığına daha iki yıl vardı. O zaman anlayacaktı. Benim içgüdülerim bana yol gösterdiği gibi onun içgüdüleri de ona yol gösterecekti.

"Umarım onu öldürmezsiniz," diye mırıldandı Layla. "Kesinlikle taşınmak zorunda kalırız."

Bu muhtemelen doğrudu. Fraser benim komşu çocuğu aşk hikayemdi ve eğer kötü bir şey olursa, ailesinin hemen yanında yaşamak kesinlikle

dezavantajları vardır.

Hayır. Kötü bir şey olmayacak. Sen Fraser'ı seviyorsun, o da seni seviyor. On altı yaşımızdan beri, iki yıldır birlikteydik ve bunun bir anlamı olmalıydı. İki yıl *çok* uzun bir süreydi.

Karnımın hemen güneyinde hafif bir sızı vardı ve dalgınca onu ovuşturarak geçmesini diledim. Annem bu ateşin en kötüsü olacağı konusunda beni uyarılmıştı. Fraser ve ben çiftleştikten sonra, kırgınlıklarım düzenli, daha kısa ve daha az acı verici olacaktı. Şu anda rahmim beni bekâr olduğum için cezalandırıyormuş gibi hissediyordum.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Calum, Layla'nın odasının kapısını büyük bir gürültüyle açıp bize ters ters bakarak sordu.

"Bir dahaki sefere kapıyı çalarsın, değil mi?" Layla küçük kardeşimize ters ters bakarak ofladı. "Ya üstümüzü değiştiriyor olsaydık?"

"Kapıyı kilitle o zaman." Calum pişmanlık duymadan omuz silkti. Çok tatlı bir çocuktur, ama şimdi on dört yaşındaydı ve geçen yıl alfa dinamiği ortaya çıktığından beri, onda nazik, yaramaz küçük kardeşimi giderek daha az tanıyordum.

O daha on dört yaşındayken ve ben on sekiz yaşındayken bize bir havuz partisinde eşlik etmesi aşağılayıcı olmanın ötesindeydi. Alfa ayrıcalığı, sanırım.

"Sanırım neredeyse hazırız," diye mırıldandım, huzuru korumaya çalışarak. Layla süslenmeyi bitirdi, saçlarının uçlarını parmaklarıyla kıvırdı ve yansımasına kendinden emin bir gülümseme fırlattı. Elbette makyaj yapmamıştı. Buna ihtiyacı da yoktu.

Sıkı bir gülümsemeyle aynadan uzaklaştım. Onun yanında, sahip olduğum fena olmayan özelliklerimi öne çıkarma ve daha az çekici olanları gizleme çabalarımınla gülünç görünüyordum.

Tüm kardeşlerimin anne ve babamın güzel görünümünü miras aldığına ve benim de kırışıklıklar hariç yetmiş küsur yaşındaki nineme benzediğime göre geçmiş yaşamımda kötü bir şey yapmış olmalıyım. Her gün üzerinde saatler harcadığım büyük, ağartılmış sarı bukleler, genel simetri eksikliğini ve var olmayan çene çizgisini biraz olsun gizliyordu ama sıırıslıklam olduklarında sihirlerini gösteremiyorlardı. Makyajım bana elmacık kemikleri ve boğucu gözler izlenimi veriyordu; makyajım olmadan hastalıklı bir hayalet gibi görünüyordum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Havuz partisi berbat bir fikirdi.

"Belki de gitmemeliyim," diyerek beyaz örtümü çekiştirdim. "Kendimi kramplı, iğrenç ve *çok* sıcak hissediyorum. Bunlar gelmemek için çok meşru nedenler."

Calum inledi, kendini bir koltuğa bıraktı ve telefonunu çıkardı. "Leş gibi kokarken evden dışarı çıkmanın aptalca olduğunu düşünüyorum ama babam sorun olmadığını çünkü Fraser'ın orada olacağını ve seni koruyacağını söylüyor. Her neyse. Karar ver artık."

Layla yüzünü bana döndü, doğal, parlak kahverengi bukleleri hareketle zıplıyordu ve bronz tenine karşı şaşırtıcı derecede açık olan soluk ela gözleriyle bana baktı. Neden bu özelliklerden en azından *biri* bana miras kalmamıştı? Onun yerine bulaşık suyu gibi saçlarım, kahverengi gözlerim ve kırık kılcal damarlarla dolu bir yüzüm vardı.

Altı çocuğun en büyüğüydüm ve her nasılsa yavruların en küçüğüydüm.

"Çok dramatik davranıyorsun, Margot. Fraser makyajsız nasıl görüldüğünü umursamıyor. Sana kelimenin tam anlamıyla aşık, ikiniz de bir yılı aşkın süredir ilk kıızışmanız için geri sayım yapıyorsunuz. Kokun her alfaya gülünç derecede çekici geliyor, tanıdığımız diğer olgun, bekar omegaların hepsinden çok daha fazla. Bugün eğleneceksiniz, kızgınlık döneminiz geldiğinde onu yuvanıza davet edeceksiniz ve sonra çiftleşmiş bir olarak ortaya çıkacaksınız. Dur.

Kendin için bu kadar üzölmen can sıkıcı. Bazılarımız hala alfalarımızı arıyoruz, biliyorsunuz."

"Haklısın. Haklısın. Özür dilerim." Kalın bir şekilde yutkundum, kanvas çantamı kaptım ve makyajımı daha sonra tekrar uygulamak üzere üstüne ittim. Onun özgüvenini paylaşmıyordum. Layla kadar güzel olduğunuzda kimsenin dış görünüşe önem vermediğini düşünmek kolaydı. Hayatınız boyunca postacıdan kendi anne babanıza kadar herkes tarafından daha güzel kardeşlerinizin lehine görmezden gelinmediyseniz.

Layla *anlamamıştı*. Fraser muhteşemdi, her yönden mükemmel bir alfaydı. Ailesiyle birlikte yan komşumuza taşındıkları günden beri ona aşkıttım. Şimdi nihayet on sekiz yaşındaydık, ateşim her an burada olabilirdi ve her şeyi resmileştirecektik.

Fikrini değiştirirse asla iyileşemem.

Ama Layla hâlâ hayallerini gerçekleştirecek alfayı ararken kendimi düşünmem bencillikti. Her omega ilk kızgınlıklarında sevdikleri bir alfayı yuvalarına davet etmeyi hayal ederdi. Fiziksel olarak zorlu bir dönem boyunca bakılmayı ve desteklenmeyi hayal ederdi.

Fraser bu sıcakta ve onu takip eden her sıcakta yanımda olacaktı. Ben şanslı olanlardan biriydim. Şikayet etmemeliydim. Şikâyet edecek bir *şeyim* yoktu.

"Sonunda," diye mırıldandı Calum, kapıdan çıkmak için önce bana omuz attı ve beni çerçeveye çarptı. "Hadi şu işi bitirelim."

"Beni kandırdın."

OceanofPDF.com

Bölüm 1

On dört yıl sonra...

D reklam: Aşağıya gel.

Gözlerimi telefonuma gelen mesaja diktim ve zihnimle onu uzaklaştırmaya çalıştım. Ailem şehre *hiç gelmezdi*. Daha önce hiç evime gelmedikleri de kesindi.

Durumumu hızla 'uzakta' olarak değiştirdim ve iş arkadaşlarımdan soru sormamasını umarak boş yatak odamdan çıktım, aşağı inerken anahtarları aldım.

Yaşadığım eski teras ev yıllar önce iki daireye bölünmüştü ve üst katta ben, alt katta ise yaşlı bir beta çifti olan Clarksonlar oturuyordu. En sevdikleri yarışma programının sesleri duvardan merdiven boşluğuna süzülüyordu ama benim dikkatimi çeken dış kapının diğer tarafından mırıltılı seslerdi.

Kapıyı açmadan önce güçlendirici bir nefes aldım ve babamı görmek için kendimi hazırladım.

"Margot!" Asher pırıl pırıl bir gülümsemeyle, sürpriz bir sarılma için kendini bana attı. Chelsea yumuşak bir gülümsemeyle onu takip etti, küçük kardeşimizden daha çekingendi.

"Üst kata," diye bağırdı babam, alfa komutunu sesinden güçlükle çıkararak. "Kız kardeşinle konuşmam gerek."

Annem aniden gözyaşlarına boğulurken, güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde anahtarları Chelsea'nin eline tutuşturdum. Bu onun karakterine tamamen aykırı değildi, ama her zaman gariplik yaratırdı.

"Yukarı  ıkın, kendinizi evinizde hissedin."

"Oh, yapacağız," diye söz verdi Asher, çoktan gürültülü bir şekilde merdivenleri koşarak çıkmıştı.

Neyse ki alt kattaki komşularımın kulakları ağır işitiyordu.

" oluyor?"  st kapı kapandığı anda .

Annem tam bir feryat figan kopardı ve babam omega'sını iyi yerleştirilmiş bir mırıltı ve bir kucaklamayla yatıştırabilecekken, şaşırtıcı olmayan bir şekilde ikisini de yapmadı.

"Calum  ld ."

Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ona göz kırptım. Calum ölmüş olamazdı. Daha d n bana mesaj atıp para istemişti.

"Bir omega tarafından *zehirlenmiş*," diye ekledi babam acımasızca. Kanım dondu. "Chelsea ve Asher'ın bunu bilmesine gerek yok ama."

"O çok iyi bir adamdı, iyi bir alfaydı," diye mırıldandı annem, ona zar zor bir bakış atan babama yarı çökmüş bir halde.

" ld ğ n  biliyorlar mı?" Açık açık sordum. Calum her yıl daha da hıyarlaşan bir hıyardı ve hepimizin beklediğı gibi bir alfa yerine bir omega olarak ortaya çıktığında Asher'a özellikle kötü davranmıştı, ama her şey düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede neşeliydiler.

Belki de bilmiyorlardı. Bilmiyor *olmalılar*. Ve  l m *nedeni* neyse.

Bugünlerde böyle ölümler pek sık yaşanmıyordu. Alfalar artık riskler konusunda eğitimliydi. Kontrolü kaybetmemeleri gerektiğini *biliyorlardı*.

Sadece en kötülerin en kötülerini yaptı.

"Onlara anlatabilirsin." Babamın sesi boş ve dikkati dağınıktı, aklının başka bir yerde olduğu çok açıktı. "Onlara kalp krizi olduğunu söyle. Komşulara da öyle söyleyeceğiz ama dedikodular yayılırsa diye en küçükleri aradan çıkarmak istedik. Karakola gidip bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor. Daha sonra onlar için geri döneceğiz."

Bu korkunç bombayı bana mümkün olan en az şefkatle patlatmakla kalmayıp bir de bunu kardeşlerime aktarmamı beklmeleri ne kadar da tipik bir davranış. Hayır, aktarmamı bile değil. *Yalan söylememi*.

Ebeveynlerime hiç saygı duymadığımı fark ettiğim an, hayatımı değiştiren bir an oldu; bir kız çocuğu olarak kendime yüklediğim tüm beklentilerden kurtulmamı ve kendimden özür dilemeden kendim olmamı sağladı.

Ve yine de, başlangıçta onlara sıfır inancım olmasına rağmen, yine de beni hayal kırıklığına uğratmanın yollarını buldular.

"Jules nerede?" Ben sordum.

"Gelecekteki alfasıyla birlikte," diye yanıtladı babam. "On sekiz yaşında, kızgınlık dönemine girmeden önce güvenmesi gereken kişi o."

O ve annem, benimle ve bunu yapmaktaki başarısızlığım ile ilgili olduğunu *bildiğim* bir bakış alışverişinde bulundular. Benim muhteşem bir şekilde saptırdığım yolu takip edecek üç güzel omega kızları olduğu için ne kadar şanslıydılar.

"Pekâlâ, görüştüğümüzde görüşürüz sanırım," dedim ve onlardan kurtulma hevesiyle kapıyı kapattım. On yıldan uzun bir süre önce büyüdüğüm küçük köyden taşınmamın ve sadece en küçük kardeşlerimin ya da ninemin bana ihtiyacı olduğunda geri dönmemin bir nedeni vardı.

En üst basamakta sakın bir nefes aldım ve yüz ifademi sakinliğe benzediğini umduğum bir şekle soktum. Chelsea ve Asher'ın bu haberi nasıl karşılayacaklarından emin değildim ve kendi duygularının yanı sıra benim duygularımı da yönetmek zorundaymış gibi hissetmelerini istemiyordum.

Dairemin kapısını çaldığımda Chelsea beni içeri aldı ve küçük yemek masasının üzerindeki makyaj çantamı karıştırdığını görünce hiç şaşırmadım.

"Bu şey çok lüks," dedi saçma sapan pahalı fondöten şişesine hayranlıkla bakarak. Benim için mükemmel bir ton eşleşmesiydi ve gerçekten rahat bir kullanım hissi veriyordu ve insan bu konuda oldukça güçlü tercihler geliştirmeden benim kadar çok makyaj yapmazdı.

Asher iki kişilik küçük kanepeyi kendine ev edinmiş, ayaklarını uzatmış, elinde eskiz defteri ve kalemle oturuyordu. Ailem şehre çok nadir geldiği için buraya daha önce sadece bir kez gelmişti, bu yüzden ayaklarını mobilyalarımın üzerine koyarken neden bu kadar rahat hissettiğini bilmiyordum.

"Ee," diye başladı Asher, neşesinin tüm izleri kaybolmuştu. "Calum'un gerçekte nasıl öldüğünü bize anlatacak mısınız?"

Ben de bu haberi nasıl karşılayacakları konusunda endişeleniyordum. "Siz ikiniz gerçekten casusluk kariyerini düşünmelisiniz."

"Avukatlık kadar iyi para kazandırıyor mu?" Chelsea en pahalı pembe mat ruj tüpüme hayranlıkla bakarak sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, hepimize çay yapmak için çaydanlığı doldururken. "Yine de bir gardırop ödeneği ile birlikte gelebilir."

"ama," diye sızlandı Asher. "Konuyu değiştiriyorsun."

İçimi çektim, onlara bakmak için döndüm ve arka planda çaydanlık kaynamaya başlarken bankta arkama yaslandım.

Asher ve Chelsea'ye yan yana bakmak ürkütücü bir şekilde Calum ve Layla'ya yan yana bakmaya benziyordu. Aynı çikolata kahvesi bukleler, bronz ten, açık ela gözler ve mükemmel simetrik yüzler. En yaşlı üçlüyü benim ve talihsiz hurda gen koleksiyonumun tamamlaması dışında, bu üçlünün en yaşlısı olan Jules da büyüleyiciydi.

"Margot," diye söze başladı Asher, oturduğu yerden kalkıp eskiz defterini bir kenara bırakarak, tüm ergenliğiyle yüzleşerek. Henüz on dört yaşındaydı ve dinamik dönemlerine giren tüm gençler gibi o da *pis kokuyordu*. Ona en sevdiğim omega kokulu losyon markası olan Om-Guard'ın endüstriyel boyuttaki bir küvetini vermenin incelikli bir yolu olup olmadığını belli belirsiz merak ettim. Şişe sıkıntısı çekiyor değildim zaten; bana kalsa bir daha kimse kokumu alamazdı. "En büyük ve en sevimli kardeşimiz olarak, bize gerçeği söylemekle yükümlü olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Bu vahim duruma rağmen eğlenerek cevap verdim. İşte bu yüzden en küçük kardeşlerim benim favorilerimdi.

"*Evet*. Herkes bize yalan söylüyor. Calum'un hasta olduğunu ve bu yüzden şehre gelmek zorunda kaldığımızı söylemeye çalıştılar ki bu ciddi bir saçmalık-" *Küfür etmesini engellemem mi gerekiyordu?* "-çünkü bütün gün telefonda konuştular ve söylediklerini duymadığımız için sağır ya da aptal olduğumuzu düşünüyor olmalılar."

"Artı," diye devam etti Asher. "Layla tüm bakmakla yükümlü olduğu kişilerle birlikte hıçkıra hıçkıra ağlayarak ortaya çıktı-"

"Çocukları demek istiyorsun."

"Ama o kadar histerikti ki babam onu gönderdi," diye devam etti Asher. "Calum'la yakın bile olmadığından ve hepimize henüz bir eş almadığı için ne kadar sorumsuz olduğunu söyleme fırsatını hiç kaçırmadığından garip." Chelsea coşkuyla başını sallarken nefes almak için durakladı.

"Merhamet ikinizden dalga dalga yayılıyor."

"Senden anlıyoruz," diye karşılık verdi Asher. En küçük kardeşim çok şımarıktı. Babamın onu söndürmeye çalıştığını bilsem de, o kıvılcımı hiç kaybetmemesini umuyordum. "Hadi ama Margot. Üçümüz de omegayız. Birbirimize destek olmalıyız."

Çaydanlık öttü ve ben üç fincan hazırlayıp poşet çayları içine atarken, suyu döküp demlenmeye bırakırken bir sonraki sözlerimi dikkatle düşündüm.

"Eğer yardımı olacaksa," dedi Chelsea sessizce. "Bizim gözümüzde Calum'la ilgili hiçbir hayali yıkmayacaksın."

"Evet, erkek omegalar hakkında oldukça berbat görüşleri vardı ve ben sunum yaptıktan sonra bunları benimle paylaşmaktan büyük mutluluk duydu," diye ekledi Asher acı bir şekilde.

Annemle babamın Calum'u ikna etmek için bir şey yapıp yapmadıklarını sormama gerek yoktu.

Bir omega oğulları olduğu için ne kadar utandıklarını gizlememişlerdi.

Pislikler.

Son araştırmalar, erkek omegaların aslında daha önce varsayıldığı gibi son birkaç yüz yılda daha yaygın hale gelmediğini, her zaman var olduklarını gösteriyordu. Sadece ortaya çıktıkları anda aileleri tarafından öldürülmüşlerdi. Bugün hâlâ önyargılarla karşı karşıyaydılar ve Asher'ın bu önyargıları kendi ailesinden görüyor olması yürek parçalayıcıydı.

"Calum öldü," dedim kararlı bir şekilde, ikisinin arasına bakarak. "Size bunun bir kalp krizi olduğunu söylemem gerekiyordu - herkesin anlayacağı hikâye bu."

Chelsea ve Asher bir omega olmanın yan etkileriyle başa çıkabilecek kadar büyüklerse, o zaman

tehlikeleri de var.

"Peki gerçek hikâye ne?" Asher meydan okudu.

"Babam onun bir omega tarafından *zehirlendiğini* söyledi." Yutkundum, o zavallı omega'yı ve ne kadar korkmuş olabileceğini düşününce yükselmek üzere olan safrayı bastırmaya çalıştım. "İfadesi suçu omega'ya atıyor ama benim tahminim Calum'un kontrolünü kaybettiği ve kızgın olmayan bir omega'yı iddialı bir ısırığa zorlamaya çalıştığı yönünde."

Chelsea'nin rengi soldu.

"Annem alfalar için tehlikeli olduğunu ve bunu yapmadıklarını söyledi," dedi Asher, aniden emin olamadı ve bana ne kadar genç olduğunu hatırlattı. "Endişelenmemizi gerektirecek bir şey yokmuş."

"Onlarca yıldır güvenli bir şekilde çiftleşmiş bir omega gibi konuştun." Buzdolabından sütü çıkarırken derin bir iç çektim. "Annemin kokusu babaminkiyle karışmış durumda, bu yüzden onun dışındaki tüm alfalar için itici. Çiftleşmemiş omegalar olarak böyle bir korumaya sahip değiliz. Bir alfanın kızgınlık dışında bir iddiaya kalkışması *nadirdir*; ortaya çıktıkları andan itibaren bunun tehlikeleri konusunda eğitilirler. Isı hormonlarının nötralize ettiği toksinin inanılmaz derecede zehirli olduğu iyi bilinmektedir."

"O zaman belki de bir kazaydı?" Chelsea tereddütle önerdi. "Belki de omega kendini kesmiş ve geri çekilmesi için ona biraz kan bulaştırmıştır?"

Daha az dehşet verici bir gerçeklik uydurma dürtüsünü anlayarak ona hüzünlü bir gülümseme verdim. Calum'un böyle bir canavarlık yapabileceğine inanmak istememek.

On yıldan uzun bir süredir Londra'da yaşadığım için her türlü şeyi görmüş ve her türlü insanla tanışmıştım. Calum gibi alfaların var olduğunu biliyordum ve bu yüzden acı çeken omegalar tanıyordum.

Chelsea ve Asher'ı atamalarımızın gerçek tehlikeleri konusunda eğitmek istiyordum ama onların da dünyaya karşı benim kadar bıkkın ve acımasız olmalarını istemiyordum. Sınır neredeydi?

"Eğer omega kendini savunmak için Calum'un ağzını kesip biraz kan akıtsaydı, hasta olurdu ama yaşardı. Ölmesi için kanı damardan yutmuş olması gerekir," dedim onlara nazikçe.

İkisi de boyunlarında, bu yola girerlerse bir gün ısırık iddiasının oturacağı işaretlenmemiş noktaları avuçluyorlardı. Neredeyse kesinlikle öyle olacaktı, çünkü çoğu omega öyle yapardı. Benim yaşam tarzım istisnaydı, kural değil.

"Saldırgan olurdu," diye ekledim. "Kendini kızgınlığa sürükleyecek kadar agresifti ve sonra sahiplenme dürtüleri ısırmayı talep ederdi. Eminim Calum'un her zaman hak sahibi olduğunu söylememe gerek yoktur, bunu kendiniz de görürdünüz. Kendini beğenmiş ve istediğini elde edemediğinde öfkelenen, 'içgüdüyü' hiçbir sonucu olmayan bir vahşi gibi davranmak için bahane olarak kullanan biriydi. Babasının küçük alfası, anlıyor musunuz?"

Ben çay bardaklarını dağıtırken düşüncelerine dalmış bir halde başlarını salladılar. Ben de kendi çayımı içmek için banktaki yerime döndüm, onların süreçlerini izledim ve kendi kederimin nerede başlayıp nerede bittiğini çözmeye çalıştım.

İçimde Calum'un öldüğüne *sevinen* önemsiz olmayan bir parça vardı, ama sonuçta o benim kardeşim olduğu için bu ağır bir suçluluk duygusunu da beraberinde getiriyordu.

Ama sonra, hayatlarının geri kalanında bir saldırının travmasını ve ısırık izini taşımak zorunda kalan zavallı omega'ları düşündüm. Yanlış bir şey yapmadıklarından yüzde yüz emin olsam bile

Dünya adil bir yer olmadığı için hala dar kafalı pislikler tarafından yargılanıyor ve suçlanıyor.

"Keşke sizinle birlikte yaşayabilseydik," dedi Asher hüzünle. "Evden nefret ediyorum.

Erkek bir omega olmaktan nefret ediyorum."

Bize geldiğinden beri Asher'la her konuştuğumda çaresizlik içinde eziliyordum. Mutlu değildi ve asla da olamayacaktı çünkü ailemiz onu asla olduğu gibi kabul etmeyecekti, ancak durum çıkarmak için herhangi bir yasal başvuruda bulunabileceğim kadar kötü değildi ve asla gönüllü olarak gitmesine izin vermeyeceklerdi.

İyi bir *görüntü* olmazdı.

Ailemle onun Sutton-Harris Okulu'na gitmesi için hassas bir pazarlığın ortasındaydım - sanatsal açıdan gelecek vaat edenlerin gittiği yatılı bir okul. Başvuru aşamasını çoktan geçmişti ve sırada mülakat vardı.

Ama Calum, her zaman ailemizin dünyasının merkezi olan Calum, kabaca gitmiş ve ölmüştü, bu yüzden muhtemelen en başa dönmüştük. Annem ve babam itibarlarının her zamankinden daha çok farkında olacaklardı.

"Öyle olduğunu biliyorum ve üzgünüm. Belki farklı bir ailede doğmuş olsaydınız, bunu bu kadar dert etmezsiniz."

Asher kuşkulu görünüyordu. "Pek olası değil. Erkek omegaları idam etmeyi ancak Kral Jasper tahta geçtikten sonra bıraktılar. O kadar uzun zaman önce bile değildi."

Chelsea bir rimel tüpünü dikkatle incelerken, "İki yüz yıl ya da o civarlarda," diye önerdi.

"Doğru. Bunun nedeni de Kral Jasper'ın yönetmeye alfa kardeşinden daha uygun olmasıydı," diye üsteledim. "Çünkü bir omega olmak onun en önemli özelliği değildi. Bizler unvanlarımızdan daha fazlasıyız ve sırf omega olduğumuz için daha az değerli ya da yetenekli değiliz."

Asher, babasının bir dahaki sefere çılgınca kırıcı bir Şey söylediğinde bu sözleri hatırlayacağını umarak hatırlattı. "Sutton-Harris Okulu'ndan vazgeçmiş değilim."

Asher homurdandı. "Yapmalısın. Calum lmeden önce babam bu fikirden hoşlanmıyordu, Şimdi de hoşlanmayacaktır. Beni gnderirlerse komşular ne düşünür? *Dedikodu* ıkabilir, Margot." Onaylamadığı bir Şey yaptığımızda annemin yüzünü ürkütücü bir Şekilde anımsatan sahte bir dehşet ifadesi verdi.

"Eğer hâlâ gitmek istiyorsan, bunun için bastırmaya devam edeceğim." Chelsea destekleyici bir Şekilde başını salladı, ancak en sevdiği kardeşi giderse yıkılacağını biliyordum. Yine de *iyi* olacaktı. Chelsea ve Jules güzel dişi omegalardı, Layla'nın sahip olduğu aynı gurur verici gen kombinasyonuyla kutsanmışlardı. Ailelerimiz *bu omegalara* karşi oldukça iyiydi.

"Biliyorsun, Layla on sekiz yaşında iftleşti ve Jules yan komşusu olan alfa kız konusunda oldukça ciddi, değil mi? Sen de ergenlik çağında hayatının aşkıyla tanışabilirsin," diye takıldım, Asher'ı durumdan duyduğum hayal kırıklığıyla bunaltmamak için şaka yapmaya çalıştım.

Chelsea gülerken Asher burnunu kırıştırdı. "Taytum tam bir züppe. O ve Jules daha Şimdiden ilk kızgınlığında Jules'un yuvasına birlikte girmekten bahsediyorlar."

Bunun zerine gülümsemem biraz gerginleşti. Ben de bir zamanlar on sekiz yaşındaydım. Ben de planlar yapmıştım.

On sekiz yaşındaki ben otuz iki yaşında bekâr olacağımı hayal bile edemezdim, bu kesin.

Mutlulukla, isteyerek, kalıcı olarak bekar.

"Ben ve Chelsea böyle olmayacağız," diye devam etti Asher. "Bir anlaşma yaptık."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Biz de senin gibi çiftleşmemiş omegalar olacağız," dedi Chelsea bana sırtarak. "Şehirde havalı dairelerimiz olacak, yoga kursuna gideceğiz, güzel ayakkabılar ve çantalar alacağız ve Layla gibi yirmi birinci doğum günlerimizde çift kişilik bebek arabası istemeyeceğiz."

Buna içten bir kahkaha attım. "Annem bunu söylediğini duymasın," diye uyardım onlara sırtarak. "Geleceğin ne getireceğini asla bilemezsin, ama ailenin kız kurusunun ayak izlerini takip etmeyi seçersen, yolun her adımında senin için buradayım. Patronuma bir mesaj göndermem gerekiyor, sonra dizüstü bilgisayarımı alacağım ve bir film izleyip paket servis sipariş edebiliriz. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

"İşte bu yüzden Margot, sen bizim en sevdiğimiz kardeşimizsin," diye iç geçirdi Asher.

Dairemin zili çaldığında hava kararmıştı. Chelsea ve Asher'ı beni ikna ettikleri berbat korku filmini izlerken bıraktım ve merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Asher ve Chelsea'ye Calum'dan bahsetme işini bana bırakması konusunda babamla yüzleşmek için kendimi zorluyordum, ki bu hiç yapmadığım bir şeydi. Evden beri kendime olan güvenim ne kadar artmış olursa olsun, babam beni hâlâ geriordu. Ama ön kapıyı açtığımda tamamen farklı bir alfa ile karşılaştım.

Yaşlıydı, en azından altmışlı yaşlarındaydı ve ıslak karton kokusundan anlaşıldığı kadarıyla çiftleşmemişti. Beni gördüğünde yüzündeki ifade tamamen şehvet dolu değildi,

Ama beni rahatlatacak kadar da şehvet düşkünü değildi.

"Sen Margot olmalısın," dedi ben kapıyı yüzüne kapatamadan. "İki ufaklığı almaya geldim."

"Özür dilerim, tanıştığımızdan emin değilim" diye cevap verdim, hangi dünyada on dört ve on altı yaşındaki çocukların küçük sayılabileceğini merak ederek.

"Bu Jimmy," diye bağırdı Asher merdivenlerden aşağıya, kulak misafiri olmak için kapıyı etkileyici bir sessizlikle açmıştı. "Babamın golf arkadaşı."

Jimmy bana doğru eğilerek, "Eşyalarını topla," diye talimat verdi. "Annenle baban hâlâ tutuluyor ve seni Layla'nın evine götürmemi istediler çünkü sevgili kız kardeşinin ne arabası ne de seni bu gece misafir edecek bir odası var."

Bana minnettar bir bakış attı ve yumurtalıklarım kendi içine kıvrıldı.

Asher ve Chelsea eşyalarını almak için kapıyı kapatmadan önce birbirlerine homurdandılar, muhtemelen geceyi Layla'nın evinde geçirme fikrinden pek hoşlanmamışlardı. Her ne kadar kendime bile itiraf etmem biraz küçük ve aşağılık bir davranış gibi görünse de, bu durumdan oldukça memnundum.

Gerçi ben daha havalı bir kardeşim.

"Çok güzel memelerin var, gerçekten."

Jimmy'nin bakışlarının bir iş görüşmesi için bütün gün giydiğim bol gri bluzun içindeki göğüslerimin dış hatlarına sabitlendiğini görünce irkildim.

"Biliyorum. Bunu söylemen ne kadar da cüretkârca," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, bir adım geri çekilip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Dürüst olacağım Jimmy, kardeşlerimi seninle bir yere gönderme konusunda kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Jimmy garip bir şekilde gülerken ensesini ovuşturdu. "Bu biraz fazla oldu, değil mi? Omega'ların peşine düşme konusunda tecrübesizim."

Omega peşinde mi koşuyorsun?

Hayır, kesinlikle değil.

"Takip edilmekle ilgilenmiyorum-"

"Ailen tanışmamızı istedi." Duruşunu düzeltti, alfaların bir silah gibi etrafta salladığı türden iğrenç bir özgüven yaydı. "Baban bizi tanıştıracaklarını söylemişti ama şartlar ne olursa olsun yakın zamanda buna fırsat bulabileceğinden şüpheliyim. Kardeşin için çok yazık oldu."

Ben bir an için cevap veremeyecek kadar sersemlemişken Jimmy bana derimi kaşındıran minnettar bir bakış attı. "Annen kızgınlık döneminin yaklaştığından bahsetti. Bunca yıldır tek başına olmanın senin için çok zor olduğunu söyledi. Bir zamanlar bir omega'm vardı - yıllar önce öldü, huzur içinde yatsın. Yeni bir eş bulmaya hazır olduğum bir noktaya gelmem biraz aldı ama artık hazırım... Baban yıllardır ikimizin iyi bir fikir olacağını söylüyordu. Daha önce beni aradı ve 'Jimmy, zamanı geldi' dedi. Ailem iyi haberler almak için çok gecikti Jimmy.' dedi. Bu konuda yanılmıyor, değil mi?"

Uzun ve garip bir an boyunca ona öylece baktım, tüm bu etkileşim karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu ailemin planı mıydı? Calum'un yaptıklarını örtbas etmek için beni satmak mı?

Ona gidip kendini becermesini ya da tüm bu konuşmanın beni gerçekten hasta hissettirdiğini söylemek istedim ama alfa temkinliliği ve kökleşmiş nezaketin bir karışımı sözlerimi yumuşatmamı sağladı.

"Bir eş bulmakla ilgilenmiyorum."

Asher ve Chelsea arkamdan merdivenlerden iniyor, kimin Layla'nın kanepesinde yatacağı ve kimin altı çocukla birlikte çocuk odasında kalacağı konusunda birbirleriyle didişiyorlardı.

"Elbette öylesin." Jimmy elini umursamazca salladı ve gözümün seğirdiğini hissettim. "Dediğim gibi, bir zamanlar benim de bir omega'm vardı. Onunla naz yapmana gerek yok."

Ben, tüm mekaniğin nasıl işlediğini bilirim. Eğer yanınızda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak iyi bir alfa yoksa, sıcaklarda sizin için oldukça rahatsız edici bir zaman olabilir."

Ew, ew, ew. Göz seğirmem tam gelişmiş bir spazma dönüştü.

"İğrenç," dedi Asher yüksek sesle, aklımdan geçenleri okuyarak arkamda durdu. "Jimmy, sen çok yaşlısın. Kız kardeşimle çiftleşemezsin."

Jimmy, benim kendimi hazırladığım gibi yaralı bir gurur ve kanıtlaması gereken bir nokta olan bir alfa gibi karşılık vermek yerine güldü.

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum genç Asher, ama Margot'nun yaşında bir omega olduğunda işler değişiyor. Artık küçük şeyler konusunda seçici olamıyorsun." Jimmy bana göz kırparak bir başka mide bulantısına yol açtı. "Çocuklar, ha? Benim de yetişkin çocuklarım var, o yüzden ne yapacağımı biliyorum. Bizimkilerin kardeşin kadar geveze olmasına izin vermeyeceğiz, bu kesin."

"Ben değilim," diye karşılık verdi Asher, gerçekten sinirlenmişti.

"Ve ben seçici değilim, bir eş *istemiyorum*," dedim, beni ilk seferinde yanlış duymuş olma ihtimaline karşı her kelimeyi açıkça ifade ederek.

Ailemin sonsuza kadar bekâr kalmaya olan bağlılığımla ilgili bir sorunu olması şaşırtıcı değildi. Babamın altmış küsur yaşındaki golf arkadaşını peşimden göndermeleri *şaşırtıcıydı*.

Şaşırmamalıyım.

Jules'un kızgınlık dönemi yaklaşıyordu ve şimdiden yuvasına davet edeceği bir alfası vardı. Eğer beni de eşleştirmeyi başarırlarsa, bu Calum Problemi'nden uzaklaşmak için harika bir fırsat olacaktı.

Jimmy bana sanki duyabileceği en şirin şeyi söylemişim gibi hoşgörülü bir gülümseme verdi ve bu gülümseme dişlerimi sıkmana neden oldu.

Ben *sevimli* küçük bir omega değildim. Yetişkin bir kadındım. Başarmıştım. En az on sekiz farklı düğüm simülasyon dildolarım vardı.

beni bu iğrenç alfadan başarılı bir şekilde çıkarırdı.

"Onları almaya geldiğiniz için teşekkür ederim ama Chelsea ve Asher'ı bu gece burada tutarsam daha rahat ederim. Az önce büyük bir şok yaşadılar ve eminim ailem bu molayı takdir edecektir," dedim sert bir şekilde. Bu herif de kimdi? Küçük kardeşlerimi onunla göndermeyeceğim kesindi.

"Ah evet," diye ekledi Asher ciddiyetle, cesurca kederli görünmeye çalışarak. "İçten içe *çok* üzgünüm. Bu yüzden bu kadar geveze davranıyorum. Acımı örtbas etmek için."

Asher'a göz ucuyla en iyi *sessiz ol* bakışımı attım ve o da dramatik bir iç çekişle kollarını belime doladı, başını omzuma .

Jimmy onaylarcasına homurdandı, kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "Şey, sanırım bu mantıklı. Kardeşlerine bu kadar iyi bakıyor olman annelik içgüdülerinin bir göstergesi Margot. Yakında görüşeceğiz."

Ve bir anda Calum'un ölümü günümün en kötü kısmı olmaktan çıktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Sen gerçekten de benim en sevdiğim kız kardeşimsin," dedi Asher
"Y bir ağız dolusu krepin etrafında. Sanki bütün bir pizzayı mideye
indirmemiş gibiydi.

Dün gece tek başına. Gençler dipsiz kuyu gibiydi. "Bunlar çok güzel. Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Kendimi besleyebilirim," diye düzelttim, çünkü *yemek yapmak* biraz zorlama gibi görünüyordu. Talimatlarla birlikte gelmeyen hiçbir şey yapmadım - krep dahil.

Zil arka arkaya beş kez çalınca hepimiz irkildik. "Bu kesinlikle babam," diye iç geçirdi Chelsea, Asher'a bakarak.
ağzı kapalı çiğniyordu. "Bu eğlenceli olacak."

"Ben hallederim," diyerek ona güvence verdim ve zil tekrar çaldığında masadan uzaklaştım. "Yine de eşyalarını topla. Belli ki sabırlı bir ruh halinde değil."

Hiçbir zaman sabırlı bir ruh hali içinde olmadı, diye ekledim zihnimden, onu ön kapıda karşılamak için merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Babam genellikle her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu - bir süper kötünün aşırı cilalı estetiğine sahip bir süper kahraman gibi inşa edilmişti - hem fiziksel hem de mecazi olarak üzerimde duran hayattan daha büyük bir figürdü.

Bugün öyle görünmüyordu.

Calum benim ve Asher'ın hayatında çoğunlukla bir işkenceci olarak hareket etmiş olsa da - ve daha az ölçüde Chelsea'ninkinde - ailemin en sevilen oğluydu.

"Şimdi geliyorlar," dedim, babam gelmeyecekmiş gibi görüldüğünde gergin sessizliği bozarak. "Sen iyi misin?"

Duygular hakkında konuşan bir aile değildik. Babam sorulmasından ne kadar rahatsız olduysa ben de sormaktan o kadar rahatsız oldum. En azından bu onu garip korkusundan kurtarmıştı ve benim yanımdayken takındığı o her zamanki en kötü kızımsın suratına geri dönmüştü.

"Calum'la ilgili durum talihsiz bir zamana denk geldi. Annen çocukların okulundaki PTA ile çok meşgul, katıldığı bir sürü dönem sonu etkinliği var. Ben de terfi almak üzereyim ve biliyorsun patronum yolun aşağısında yaşıyor. Bunu duyacaktır."

"Evet," diye kabul ettim, bunun nereye gittiği konusunda kafam karışmıştı. "Sanırım öyle. Okuldan bahsetmişken, Sutton-Harris Okulu Asher ile görüşmek için hâlâ çok hevesli-"

"Skandal *her şeyi* mahvedebilir," diye devam etti babam sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Calum'un vefatıyla ilgili daha *tatsız* unsurların kamuoyuna yansımaması için elimden geleni yapıyorum ama bence en iyisi dikkati tamamen bu konudan uzaklaştırmak."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim-"

"Jules'un ilk kızgınlığı yakında gerçekleşecek ve Taytum Jules'a yuvasında eşlik edeceğinden emin görünüyor." Bana yan gözle bakmak için durakladı, sessiz bir

bu konudaki başarısızlığımı hatırlattı. "Ama Jules ve Taytum o kadar uzun süredir birlikteler ki çiftleşmeleri tamamen beklenen bir şey."

Ailemle ne zaman iletişim kurmak zorunda kalsam kafamdaki alarm zilleri genellikle düşük ve sabit bir uğultuyla çalışıyordu.

"Fraser'la yaşadığın başarısızlıktan ve o zamandan beri bir alfayla herhangi bir şeyi sürdürme konusundaki suskunluğundan sonra yuvana bir alfayı davet etmen beklenmedik bir şey olurdu Margot. On dört yıl oldu Margot. Onun için üzülmeyi bırakmalısın. O artık mutlu bir şekilde çiftleşmiş bir alfa."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde uzun bir süre ona bakakaldım.

Özlem mi? *Özlem* mi? "Fraser'ın peşinden koştuğum falan yok," diye kestirip attım. "Sebep bu değil-" "Neyse ki Jimmy seni işe almaya istekli.

Onun omega'sı öldü

On yıl önce, başka bir eşe hazır hissetmesi biraz zaman aldı ama şimdi hazır ve ben de senin idare edilebilir bir eş olacağın konusunda onu temin ettim."

"İdare edilebilir mi?" Yıllardır olmadığım kadar sinirlenmiş bir halde boğuk bir sesle söyledim. "*İdare edilebilir mi?*"

"Ayrıca zaten yetişkin çocukları var, bu yüzden ileri yaşınız nedeniyle kısırsanız, bunun çok fazla soruna neden olacağından şüpheliyim."

"İnsanlar her zaman otuz iki yaşında bebek sahibi olurlar. Ondan çocuk sahibi olacağımdan değil. Onunla çiftleşmeyeceğim-"

"Asher'in o saçma sanat okuluna gitmesini istiyorsan, bir alfayla evlenip yuva kuracaksın, Margot."

Kahretsin.

Babam beni orada yakalamıştı ve bunu biliyordu.

Bunu yazılı hale getirmeyi teklif edemedim, merdivenlerin üstündeki kapı açıldı, Asher ve Chelsea'nin sesleri kim bilir ne hakkında didişirken merdiven boşluğunu doldurdu.

"Nana'nın 90. yaş gününe birlikte gideceksiniz ve orada yuvanıza birlikte girme niyetinizi açıklayacaksınız. Tüm köy orada olacak ve bu Calum'un yokluğunda mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacak."

"Hazır," dedi Asher, Chelsea kaburgalarına dirsek atıp burnunu havaya kaldırarak yanından geçerken duvara çarparak tökezledi. Bu ikisi hem en iyi arkadaş hem de en kötü düşmandılar.

"Bizi bir daha utandırma, Margot." Ve bu hoş veda sözleriyle babam gitmişti.

Gündüz cenazesinden on sekizinci yaş günü partisine sorunsuzca geçiş yapabilecek bir kıyafet yok, diye düşündüm kendi kendime, siyah kılıf elbisemi hızla çıkararak. Bu gece için çok şık giyinmek zorunda değildim ama arkadaşım Violet'e ev sahipliği görevinde yardımcı olacaktım. Doğum günü kızı onun çok az tanıdığım küçük kız kardeşiydi.

Calum'un aceleye getirilmiş ve rahatsız edici cenazesinden sonra parti havamda değildim ama Violet'e yardım edeceğime söz verdim. Sahip olduğum tüm arkadaşlarım arasında Violet benden en az şey isteyen ve zamanı konusunda fazlasıyla cömert olan kişiydi. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. O da benim gibi en büyük kardeşti ve parayla çiftleştiği için her zaman varsayılan parti ev sahibiydi.

Calum'u bilseydi ortaya çıkmamı asla beklemezdi, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Onu dışarı atmak istemedim.

En şık kot pantolonumu, içinde rahatça hareket edebileceğim ince siyah bir bluzumu ve sandaletlerimi giydim, yeterince makyaj yaptım.

Çaba gösteriyormuş gibi görünmek ama parlak bir karmaşaya dönüşme endişesi olmadan işe gidemeyecek kadar da değil. Kapıdan çıkarken, ne yapacağı belli olmayan bahar havası öğleden sonra kavurucu sıcaktan akşam serinliğine döndüğü için bir hırka aldım ve güneş batarken Violet'in evine doğru beş dakikalık bildik yürüyüşü yaptım.

"İşte buradasın!" Violet, ben daha yola çıkamadan kapıyı çekerek açtı. "Burada olmana çok sevindim, çıldırmak üzereyim."

"Çok özür dilerim, daha erken gelmeliydim-"

"Hayır, hayır, yardım ettiğin için minnettarım. Nico'nun bana yardım etmek için burada olacağını sanıyordum ama en iyi arkadaşı eve dönüş bileti almış ve Nico onu havaalanından almaya gitti." Violet kıvrırcık kızıl saçlarından bir tutamı yüzüne savurdu, çilli yanakları pembeleşmişti ve her zaman lekesiz olan damalı önlüğü çeşitli gizemli lekelerle kaplıydı. "Görünüşe göre bu seyahati bir süredir planlıyormuş ama bu sabaha kadar bize söylemeyi unutmuş. O da burada kalıyor - stüdyonun şu anda boş olması büyük şans," diye homurdandı ama aslında sesi o kadar da üzgün gelmiyordu.

Violet ev sahipliği yapmayı *severdi*. Bu, paylaşmadığımız birkaç hobiden biriydi. Bir partiye katılmak bir şeydi, bir parti düzenlemek tamamen farklı bir canavar.

"Fotoğrafçının en iyi arkadaşı bu mu?" Hırkamı ve çantamı çıkarıp sordum, gözlerim ön kapıdan mutfığa kadar uzanan koridorda bir galeri oluşturan poster boyutundaki çerçeveli fotoğraf koleksiyonuna kayd. İnanılmaz manzaralar konusunda uzmanlaşmış, her zaman yollarda olan seyahat fotoğrafçısı Kit Iyer'le hiç tanışmamıştım ama son iki yıldır bu evi her ziyaret ettiğimde onun çalışmalarına hayranlık duyuyordum,

Violet ve ben şehrin bu kısmına taşındıktan sonra yerel yoga sınıfımızda tanıştığımızdan beri.

"Kit, evet. Birkaç yıldır eve gelmiyordu ve bir ay boyunca bizimle kalacak. Nico çok heyecanlı."

"Gerçekten öyle mi?" Alay ettim. Nico olabildiğince soğukkanlıydı.

"Heyecanlı *görünmüyor* ama söz veriyorum içten içe öyle," diye güldü Violet, un lekeli ellerini önlüğüne silerken, bana burada olmamın bir nedeni olduğunu hatırlattı.

"Beni işe koy," diye ellerimi çırparak talimat verdim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Sonraki birkaç saat, el yapımı yiyecekleri bitirip derme çatma barı doldururken bulanık bir şekilde geçti. Züppe yetiştirilme tarzıma rağmen, bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüştüm ama Violet'in ailesi, Nico'yla çiftleştikten sonra onlara hayattaki en güzel şeyleri sunmasına alışmıştı - hala anlamadığım süslü bir petrol parası işi vardı

-Kronik bir insanları memnun etme hastasıydı.

Birbirimize bağlandığımız pek çok şeyden biriydi.

Violet duş almak ve üstünü değiştirmek için üst kata çıkarken ben de alt kattaki ana yaşam alanlarına peri ışıkları yerleştirdim ve modernize edilmiş güzel mutfakı temizledim. Arka bahçeye açılan kış bahçesi uzantısı gökyüzünün artık iyice karardığını gösteriyordu.

En azından beni meşgul ediyordu. Evde olsaydım, geçen haftanın olaylarını kafamda milyonlarca kez gözden geçirir, kardeşimin kurtarılamaz bir canavara dönüştüğü anı tam olarak saptamaya çalışır ve bir şeyleri değiştirmek için ne yapabileceğimi merak ederdim.

"Burası harika görünüyor," diye iç geçirdi Violet, mutfak-yemek odasına yeniden girerken giydiği küçük siyah elbisenin içinde göğüsleriyle oynuyordu

boşlukta, şüphesiz Nico'nun geri dönüp rahatsızlığını gidermesi için sabırsızlanıyordu. "Kendi başına bu kadar çok şey yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Nico mesaj attı ve dönüş yolunda olduklarını söyledi ama trafik berbatmış."

"Gerçekten hiç sorun değil. Sokağın aşağısına taşındığımdan beri sen ve Nico beni neredeyse evlat edindiniz, en azından bunu yapabilirim."

Violet her zaman yaptığı gibi minnettarlığımı elinin tersiyle itti. O ve Nico diğer farklıydı. Her zaman zamanımı ayırıp benim için bir şeyler yapıyorlardı ve karşılığında hiçbir şey beklemiyor ya da ne kadar çabalarsam çabalayayım onlara geri ödememe izin vermiyorlardı. Bunu çok fazla düşündüğümde biraz ağlamaklı olurum.

Başkaları için bir şeyler yapmayı umursadığımdan değil. Etmiyordum.

Gerçekten. Yine de bazen benden bir şey beklenmemesi güzeldi.

"Kit'le tanışman için sabırsızlanıyorum. Sanki birbirinizi zaten tanıyor olmanız gerekiyormuş gibi *geliyor*. İkinizin yollarının hiç kesişmediği gerçeğini düşündüğümde, onun ne kadar uzun zamandır uzakta olduğunu daha iyi anlıyorum." Violet başını salladı ve kendi kendine biraz üzgünce gülümsedi. "Nico'nun gerçekten bağ kurduğu o kadar az arkadaşı var ki, Kit'in sürekli yollarda olması utanç verici."

"Çiftleşmemiş, değil mi?"

Bu soruyu sadece Violet'e sormaya cesaret edebilirdim. Başka biri olsa bundan bir anlam çıkarırdı ama ona geçmişimden bahsetmiştim ve o da çiftleşme konusundaki duruşumu gayet iyi anlıyordu. İçimde muhtaç, çaresiz bir omega yoktu, yoluna çıkan her alfanın kölesi olacaktı. O günler çoktan geride kalmıştı.

Ayrıca, her ay Bryce ve Kane'in evindeki aynı sikiş festivallerine katılıyorduk. Violet, bir alfadan ihtiyacım olanı aldıktan sonra eve gidip hayatıma devam etmekten daha rahat olduğumu biliyordu.

"Öyle. Kit kendi tercihiyle çok mutlu bir şekilde bekâr." Bana anlamlı bir bakış attı. "Gerçekten çok iyi anlaşıcağınızı düşünüyorum."

Fırının zamanlayıcısı çalıştığında kapı çaldı ve Violet'e misafirlerini karşılamaya gitmesini işaret ettim, ben de pastırmaya sarılı kuşkonmazı fırından çıkarmak için harekete geçtim.

"İnanılmazsın, Margot. kaybolacağımı söylemiş miydin?"

"İyi olurdun," diye cevap verdim omzumun üzerinden. "Sen çok doğal bir ev sahibesisin, ben ise ne yaptığımı bilmeyen biriyim."

Violet menüdeki her şey için pişirme talimatları yazmıştı ve ben de onları harfiyen uyguluyordum. Eğer yemeklerden ben sorumlu olsaydım, herkes paketten çıktığı gibi kraker yer, yanında da kağıda sarılı olarak zarif bir şekilde sunulan bir tekerlek brie yedi.

Daha az temizlik.

"İyi ki bir zayıflığın var, yoksa insan olup olmadığını bile merak ederdim," diye alay etti Violet koridorda ilerlerken.

Violet'in şeyler söylediğinde benimle alay etmediğine ikna olmam aylarımı almıştı. Gerçekten o kadar tatlıydı ki, normal insanların yaptığı gibi kusurları fark etmiyor gibi görünüyordu.

Daha fazla insan geldikçe mutfakta takıldım, tanıdıklarına merhaba dedim ama boş tabakları doldurma ve içki bardaklarını doldurma bahanesini sohbete dahil olmamak için bir bahane olarak kullandım.

Genelde tam ortasında olurdum ama bugün pek beceremedim. Bugün *Başarılı* Margot'u beceremedim. Sosyal, düzenli, çekici, herkesin olduğu gibi kendi yapılacaklar listesinin de her zaman en üstünde olan Margot. *Yarın*.

"Margot," dedi Nico, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarak mutfak adasının etrafında döndü ve bir öpücük kondurmak için eğildi. "Burada ne işin var?"

Konuklarla kıyaslandığında, kot pantolon ve polo tişört içinde son derece rahat görünüyordu, koyu renk saçlarına şekil verilmemişti ve çenesini kalın bir kirli sakal tabakası kaplıyordu. Genelde takım elbiseler ve jöleli saçlarla yaşayan Nico'yu gündelik kıyafetler içinde görmek her zaman sarsıcı olmuştur.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım ve sonunda sorusunu anladım. "Violet'e yardım ediyorum. Hatırladınız mı? Birkaç hafta önce akşam yemeğinde ona mutfakta yardım etmeyi teklif etmiştim-"

"Hayır, biliyorum -bu arada bunun için teşekkür ederim- ama *şimdi* demek istiyorum. Rahatlıyor olman, partinin tadını çıkarıyor olman gerekirdi. Ne içiyorsun? Git , sana bir bardak getireyim."

"Gerçekten sorun yok," diye alaycı bir gülümsemeyle ona güvence verdim. *Otoriter alfa*. Nico, Violet'le konuşmadığı sürece pek konuşkan biri değildi, bu yüzden arka arkaya bu kadar çok kelimeyi bir araya getirmek için gerçekten endişeli olmalı. "Dürüst olmak gerekirse çok konuşkan bir ruh halinde değilim. Burada mutluyum."

Kaşlarını çattı. "Her zaman konuşkan bir ruh halindesin."

"Arkadaşını havaalanından sağ salim alabildin mi?" Konuyu değiştirmeme izin vereceğini umarak sordum.

"Ben yaptım." Nico arka bahçeye, mülkün arka tarafındaki küçük stüdyoya baktı, ön pencerelerden az miktarda ışık sızıyordu. "Kit böyle şeyleri pek sevmez ama bir ara uğrar."

"Partileri pek sevmez mi? Siz ikiniz nasıl arkadaşısınız?" Alay ettim. Nico sessiz ve huysuz biriydi ama kalabalık bir odanın ortasında sessiz ve huysuz olmayı seviyordu.

Nico homurdandı. "Burada bir sürü genç, çiftleşmemiş omega var. Bu kadar popüler olmak onun için bunaltıcı olabilir."

"Ah." Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Nico ve Kit okuldan arkadaşlardı, yani muhtemelen aynı yaşıydılar. Çoğu alfa ve omega bağ kurmadan yirmisini geçemediğinden, daha yaşlı, köklü ve başarılı alfalar revaçtaydı. Violet'in küçük kız kardeşi ve arkadaşları da tam olarak ilgilenmek için doğru yaş aralığındaydı.

Omegalar için tersi geçerliydi. En iyi üreme yıllarım çoktan geride kalmıştı ve ben bununla iyiydim. Hiç gelmeyen özel bir gün için saklanan bir şişe pahalı şarap gibi, kesinlikle raftaydım.

Nico bana uzun uzun baktı. "Genelde çok daha gevezesin."

"Uzun bir gündü, endişelenecek bir şey yok." Ona el salladım. "Git, sosyalleş. Ev sahibi. Burada iyi olacağım, söz veriyorum." Tüm dikkatimi Violet'in alt kattaki tüm yüzeylere yerleştirdiği peçete yığınlarını doldurmaya ve hangi ordövrlerin yenilenmesi gerektiğini not etmeye vermeden önce onu kendi mutfağından kovdum.

Oturma odasına üçüncü gidişimde, taze bir tabak peynirli puf taşırken, boğulacak kadar güçlü bir L'Eau d'Unmated Omega dalgası tarafından karşılandım. Burada yedi çiftleşmemiş omega vardı - ben de dahil - ve diğer altısı da Nico ve Violet'in oturma odasının köşesindeki bir metrekarelik alanda kümelenmiş, feromon yapıyordu.

Nedenini anlamak için engelledikleri koltuğu görmeme gerek yoktu.

Kit Iyer.

Eğer bu Kit'in odaya girmesine verilen normal bir tepkiyse, o zaman Nico gerçekten de bunaltıcı olduğu konusunda abartmıyordu. Neredeyse üzülüyordum.

Kit için bir an için, şimdiye kadar tanıştığım tüm alfaları hatırladım. Muhtemelen ilgiyi seviyordu.

Merakımı bastıramayıp biraz daha yaklaştım ve omega blokajının arasından, hayranlıklarını gizleyemeyen alfa erkekliğinin iri yarı, kaslı örneğini görebilmek için baktım.

Tamamen yanılmamışım.

Kit kesinlikle tipik alfa cüssesine sahipti - uzun boylu, geniş, kesinlikle erkeksi - ama buna ek olarak ateşli inek cazibesi de vardı. Kahverengi ten, uçları kıvrılmış siyah saçlar, koyu renk gömlek ve kot pantolon, pratik ama seksi siyah çerçeveli gözlükler... Tik, tik, *tik*. Omegaların, bir tasarımcı yuvası tedarik mağazasında sezon sonu indirimi gibi onun için acele etmelerine şaşmamalı.

Yine de hiç gösteriş yoktu.

Kit'in etkileyici cüssesine rağmen, koltukta kendini olabildiğince küçültüyor, olabildiğince yana eğiliyor gibiydi. Hayranlarından oluşan kalabalığın söylediklerine verdiği yanıtlar biraz kesik kesik olmasa da kibardı ve hiçbirleriyle göz teması kurmuyordu.

Daha önce hiç utangaç bir alfayla karşılaşmamıştım, diye düşündüm, özellikle saldırgan bir omegayı kibarca geri çevirmesini izlerken. Henüz arkadaş olmayabilirdik ama Nico ve Violet sayesinde olacağımızı umuyordum ve arkadaşlar, arkadaşlarının bir köşede rahatsızlık içinde kıvranmasına izin vermezdi.

"Kit?" Onunla konuşmak için kıkırdayan birkaç omeganın arasından eğilerek sordum. "Bana yardım edebilir misin?"

Şaşkınlıkla bana göz kırptı ve gözlerinin ne kadar muhteşem bir renkte olduğunu fark ettim. Benim de kahverengi gözlerim vardı ama onunkiler kahverenginin her tonunu barındırıyordu, benimkiler ise kurumuş çamur gibiydi. Hayatın genetik ikramiyesini kazananlardan biri daha.

"Tabii kalmayı tercih etmezsen," diye ekledim, tüm bu ilgiden gizliden gizliye hoşlanıyorsa ve bunu göstermenin gerçekten tuhaf bir yolu varsa diye ona bir çıkış yolu verdim. "Dışarıdan birkaç bira kutusu getirmem gerekiyor."

"Hayır, hayır, elbette. Ben de geliyorum." Ayağa fırladı, hayranlarından oluşan kalabalığın etrafından dolanırken dokunuşuyla hiçbirinin kokusunu almamaya dikkat etti. Daha önce çiftleşmemiş omega'nın tiksindirici kokusu yüzünden onun kokusunu pek alamamıştım - günde birkaç kez Om- Guard sürünmemin nedeni de buydu zaten - ama gruptan ayrılır ayrılmaz tütsülenmiş kahve ve viski kokuları net ve *lezzetliydi*.

Diğerlerine dokunmamaya o kadar özen gösterdikten sonra, büyük, sıcak eli hiçbir neden yokken sırtımın ortasına indiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım, çünkü onu yönlendiren bendim, tam tersi değil.

omega'lardan biri yüksek sesle, "İyi olanlar hep kapılıyor," diye yakınırken Kit arkamdan geldi ve mutfığa doğru ilerlerken omega'nın varsayımını düzeltmedi.

Oh. Belki de sebebi buydu. Eğer beni arkasına saklanmak için bir omega kalkanı olarak kullanmak istiyorsa, benim için sorun yoktu.

Kit görüş alanından çıkar çıkmaz elini bıraktı ve ben de arka kapıyı çekerek açtım, hemen ardından dar beni korumak için hiçbir şey yapmadığı soğuk bir hava hücumuyla karşılaştım. Karanlık, durgun bahçe ve serin gece havası, kokularla dolu kalabalık bir odadan sonra ferahlatıcıydı - altı omega tek başına bir stadyumu dolduracak kadar feromon pompalıyordu.

"İşte burada," dedim, daha önce buzdolabında yer kalmadığında evin yanına yığdığımız kutu yığınına işaret ederek, vücut ısıyı korumak ve meme uçlarımı gizlemek için kollarımı belime sardım.

"Ah." Kit bir kutuyu kolaylıkla kapmadan önce kısa bir süre şaşkınlıkla baktı. "Burada gerçekten de kutular var."

Bir süre ona baktım, sadece ne kadar derli toplu görüldüğü dikkatimi çekmişti. Uçaktan yeni inmemiş miydi?

"Evet, aslında burada kutular var. Neden ki?" "Ben sadece bir bahane uydurduğunu düşünmüştüm, bilirsin işte."

"Sana biraz nefes aldirmek için mi?" Violet'in küçük kız kardeşinin tercih ettiği şekerli votka paketlerinden ikisini almak için etrafından dolanarak önerdim.

"Beni yalnız bırakmak için," diye düzeltti Kit, ifadesi son derece ciddiye. Sanki kalmak tamamen normal ve mantıklı bir şeymiş gibi.

Kendimi tutamadan bir kahkaha patlattım. Oh, bir alfa olmak. Hayatta böylesine sınırsız bir güvenle dolaşmayı hayal bile edemezdim. Kardeşimin bir psikopata dönüşmesine şaşmamalı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

"Y "Sen çiftleşmemiş bir omega'sın, değil mi?" Kit sordu, sesi artık daha az emin geliyordu. "Kokun çok güçlü değil."

"Öyleyim," diye nefes nefese kaldım, hâlâ sessiz kahkahalarla titriyordum. "Yani yardım istememin tek nedeni seni yalnız bırakmaya çalışmak mıydı? Neden beni buraya kadar takip ettin ki?"

Kit kıvrandı, hiç de alfa olmayan bir tepkiydi. Bu biraz çekiciydi. "Birinizden kurtulmanın altı kişiden kurtulmaktan daha kolay olacağını düşündüm."

Bir paket içkiyi yere bıraktım ve kahkaha gözyaşlarımın rimelime çok fazla zarar vermemiş olması umuduyla parmaklarımla gözlerimin altını yokladım. Zarar vermezdi, bugünlerde en iyisine para harcıyordum. Bu maskarayla derin deniz dalışı yapsam bile yerinden oynamazdı.

"Bunda kesinlikle iyi bir mantık var. Özür dilerim, gülmemeliydim. Tek omegalar tarafından durmaksızın takip edilmenizin komik olduğunu düşünmüyorum - bu çok yorucu olmalı - sadece *benim* sizi takip *ettiğimi* varsaymanız." Başımı salladım, tüm bu konuşma karşısında şaşkınlık içindeydim. "Seni sürüklemedim

"Buraya kötü bir niyetle geldim, kutular gerçekten ağırdı ve sen de bir molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Belki de son birkaç gün kendimi o kadar kasvetli hissetmiştim ki Kit'in en yakın arkadaşımın arka bahçesinde onun kemiklerini kıracağımı düşünmesini gülünç bulmuştum. O kadar çaresiz mi görünüyordum? Babam Jimmy'yi bu yüzden mi üzerime salmıştı? Bu fikir biraz acımasızcaydı ama alfaların benim hakkımdaki fikirlerini göz ardı etmeye çok alışkındım.

"Her neyse, şu kutuyu tezgâhın üzerine bırakırsanız buzdolabını yeniden doldurabilirim, harika olur."

"Tahmin etmemeliydim," diye mırıldandı ve iki kutuyu alıp arka kapıya yöneldi. Votkaları tekrar alıp onu takip ettim. "Mutfaklarında bu kadar rahat olduğuna göre Violet ve Nico'yu oldukça iyi tanıdığını tahmin ediyorum."

O kadar ani başladı ki neredeyse sırtına çarpacaktım, bana bakmak için döndü. "Sen Margot'sun. Violet'in yeni arkadaşı."

"O kadar da yeni değil. Bir süredir yoktun," diye usulca işaret ettim. "Doğru. Evet. Uzun zaman oldu."

Kit de pek konuşkan biri değildi. Nico'yla birlikte takıldıklarında sessizce otururlar mıydı?

Kapıya varmadan hemen önce derin, sakın bir nefes aldı, sanki en eski arkadaşlarından birinin ev sahipliği yaptığı bir doğum günü partisine değil de savaşa girmek üzereydi.

Yirmili yaşlarımda başında daha çekici olmayı dilediğim geceler boyunca, bir bebek mıknaatısı olmanın dezavantajlarını hiç düşünmemiştim. Unutulabilir olmak için söylenecek bir şey vardı.

"Bir dakikaya daha ihtiyacın varsa şişeleri doldurmaya yardım edebilirsin. Meşgul görüldüğünüzde insanlar size daha fazla yer verme eğilimindedir."

Kit omzunun üzerinden bana baktı. Bu kutular ona ağır mı geliyordu? Hiç de zorlanıyormuş gibi görünmüyordu. "Yaptığın şey bu muydu?"

"Yaptığım şey bu, evet. Burada biraz daha tek başına takılmak istersen seni rahatsız etmem ama hipotermiye girmeme birkaç saniye kaldı, o yüzden eğer uygunsa yanından geçmem gerekebilir-"

Kit ben konuşmamı bitiremeden kapıyı çekip açtı, onu geçmem için geri çekildi ve ben de hiç vakit kaybetmeden sıcak eve geri döndüm. Biraz abartıyordum, hava *o kadar* da soğuk değildi ama yanlışlıkla bir alfa içgüdüsünü harekete geçirmiş olmalıydım.

Kit teklifimi kabul etti ve bir kutu birayı açıp buzdolabındaki boş rafları doldurduktan sonra, sığmayacağından oldukça emin olduğum üçüncü bir kutuyu almak için dışarı çıktı.

Violet'in bu gece için özel olarak hazırladığı frenk üzümlü kokteylden yeni bir kavanoz karıştırarak ve mutfaktan geçen birkaç tanıdık yüzle sohbet ederek onu yalnız bıraktım. Kit'in Violet'in ailesini de tanıyacağını düşünmüştüm ama belki de sadece Nico'nun ailesiyle vakit geçirmişti.

Violet'in amcasıyla yerel barın el değiştirmesini tartışmayı bitirdiğimde - kötü, ikimiz de hemfikirdik- Kit tezgâha yaslanmış, sanki köpeğini tekmelemişim gibi bana bakıyordu.

"Ne?"

"İnsanları *seviyorsun*. İnsanlar *seni* sever."

"Bana iltifat mı ediyorsun yoksa hakaret mi ediyorsun karar veremiyorum. Belki ikisi de?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Kit belli belirsiz yemek masasını işaret etti, daha önce omegalardan ikisi oraya göç etmişti, birbirlerine fısıldarken göz ucuyla onu izliyorlardı, ara sıra

bana değerlendirici bir bakış attı. "İkimizin de sosyal etkileşimden kaçındığını sanıyordum ama sen sosyalleşmeyi *seviyorsun*."

Sanki bu ağır bir hakaretmiş gibi konuştu. "Anlıyorum. Ve bundan dolayı ihanete uğramış hissediyorsun?"

Kit'in bakışları solgunlaştı. *Kendine gel, Margot*. Nico ve Violet'le eğlenceli, alaycı bir ilişkim olması Kit'in de aynısını takdir edeceği anlamına gelmiyordu.

"İğrenç görünme riskini göze alarak söylüyorum, partilerde genellikle *çok* eğlenirim. Sadece kötü bir hafta geçiriyorum, hepsi bu. Bu yüzden mutfakta saklanıyorum."

Kit gözlerini kırıştırdı. "O zaman neden geldin?"

"Violet'e haftalar önce yardım edeceğime dair söz vermiştim ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Ona söz vermiştim, onu öylece yüzüstü bırakamazdım..." Saçmaladığımı biliyordum ama sadece *kötü geçen haftamdan* bahsetmek bile bastırmaya çalıştığım tüm duyguları ön plana çıkarmıştı.

Ah canım. Alt dudağımda kesinlikle dayanamayacağım belirgin bir *titreme* hissi vardı. *Hayır, ağlamak yok. Kendini topla*.

Kahretsin. Yalpalamayı kesinlikle fark etmişti. "Bir dakikalığına oturmalısın."

"Nico gibi konuşuyorsun," diye cevap verdim, havalı olmaya çalışıp düz bir iniş yaparak. "Alfalar çok otoriterdir."

Kit bunu kabul etmedi, beni oturma odasına götürdü, parmakları omuzlarıma zar zor değiyor, bana mümkün olduğunca az dokunuyordu.

Köşede rahat olmaktan çok dekoratif olan ahşap bir bank vardı, bu da en azından özel olduğu anlamına geliyordu, ama oturur oturmaz ve bacaklarımız birbirine doğru açıldığında, ne kadar inanılmaz derecede *küçük* olduğunu fark ettim. Ya da belki Kit'in ne kadar büyük olduğunu. Bana doğru eğildi ve bu hareket beni odanın geri kalanından tamamen gizledi.

"Bunun seni yalnız bırakmak için bir oyun olduğundan endişelenmiyormusun?" Alay ettim, çünkü bir yabancıyla bu kadar kapalı olmak biraz garip hissettiriyordu.

"Öyle mi?" Kit huysuzca sordu, gözlüğünün kenarından bana bir kaşını kaldırdı ve bariz bir kolaylıkla Şüpheli Mod'a geri döndü.

Bana neden iyi davrandığından emin değildim, belli ki bekâr omegalara karşı derin bir güvensizliği vardı.

"Evet. Bütün bunları seni yalnız bırakmak için yaptım, böylece bakışlarının tek alıcısı ben olabilirdim."

Daha derin bir bakışla karşılık verdi -yeni ve farklı bir şey- ve ben de bu kısa arayı birkaç sakın nefes almak, içimdeki huzur duygusunu bulmak ve onu zihnimin ön saflarına taşımak için kullandım.

Calum için üzölmek bile *istemiyordum*. Birlikte büyüdüğüm ağabeyimi kaybetmenin acısıyla yıllar önce, onun bir alfa olarak ortaya çıktığı zamanlarda zaten başa çıkmıştım. Şu anda yaşadığım şeyin daha çok suçluluk duygusuna benzediğine karar verdim.

Bir şekilde alfaya dönüşmesine engel olamadığım için suçluluk duyuyordum. O benim kardeşim olduğu için suçluluk duyuyordum ve öldüğü ve başka kimseye zarar veremeyeceğı için mutluydum.

"Ağlayacak mısın? Gidip Violet'i getireyim mi?"

"Hayır." Sulu bir kahkaha attım. "Lütfen yapma. Gecesine gölge düşürmek istemiyorum - bu partiyi planlamak için gerçekten çok çalıştı."

Kit başını salladı. Omzum arkamızdaki duvara yaslanmıştı, o da öne doğru eğilip ön kolunu kalçasına dayadı. Çok yakınmışız gibi görünüyordu ama beni odanın geri kalanından biraz ayırmaya çalıştığından emindim.

Gerçekten güzel kokuyordu. Pahalı bir İrlanda Kahvesi gibi, eğer İrlanda Kahvesi *sevişebilseydi*.

Kötü Margot. Bryce ve Kane'in yakında bir parti daha vereceğini umuyordum; birileriyle yatmaya ihtiyacım olduğu açıktı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bunu duymak istemezsin," diye cevap verdim sertçe. "Bu mutlu bir hikâye değil. Ve eminim akşamınızı benimle bir köşeye kapanarak geçirmek istemezsiniz."

"Sorun değil. Diğer omegalar tarafından azarlanmaktansa burada oturup senin hüzünlü hikâyesi dinlemeyi tercih ederim," dedi Kit dalgınca, omzunun üzerinden kapı aralığından kendisine yatak odası bakışları fırlatan bir omegaya bakarak.

Ne pislik ama.

Tamamen egosuz değildim ve Başarılı Margot bile zaman zaman önemsiz olabiliyordu.

"Kardeşim birkaç gün önce öldü," dedim ekstra acınası bir dramatik iç çekişle.

Kit boğuk bir ses çıkardı, ona yönelttiğim beceriksizliğin gücüyle tam olarak vurulmuştu.

"Oh. Kahretsin. Özür dilerim." Kit yüzümü daha iyi görebilmek için iki büklüm oldu. "Öyle demek istemedim... Eve gitmek ister misin? Nico'nun arabasını ödünç alabilirim."

Kahretsin, iyi davranacaktı. Şimdi onu kasten kışkırttığım için kendimi kötü hissediyordum.

"Yolun aşağısında oturuyorum. Violet'in toplanmasına yardım ettikten sonra yürüyeceğim." Elimi umursamaz bir şekilde salladım ve ani ruh hali değişikliğim karşısında gözlerini kıstı. "Özür dilerim, o bombayı sana patlatmamalıydım. Genelde çok daha iyi sosyal becerilerim vardır, söz veriyorum. Kardeşimden hoşlanmadım bile. Ben iyiyim, gerçekten."

"Öyle misin?"

Bu soru beni duraksattı. Belki de daha önce kimse bana sormadığı içindir. Ben pratik bir omega'ydım, işime bakar ve yapılması gerekeni yapardım. Genelde iyi olduğumu söylediğimde insanlar sözüme inanırdı.

"Elbette. Neden olmasın? Calum *iyi* bir alfa değildi. Onu mezara gönderen kendi davranışlarıydı ve eskiden olduğu tatlı çocuğu özlüyorum ama o tatlı bir adam değildi."

"Bu senin iyi olduğun anlamına gelmez," diye belirtti Kit, olabildiğince nazik bir şekilde. Bana duygularından bahseden bir tip gibi gelmemişti ve muhtemelen burada saklanmamızın tek nedeni onun için uygun olmasıydı, ama yine de bu jesti takdir ettim.

"Ben... şey, ben iyi *olacağım*. Ailem bunu pek iyi karşılamıyor. Altımızdaki tek alfa oydu. Hiç kardeşin var mı?" Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum.

Kit başını salladı. "Sadece benim."

Bu ifadede anlattığından çok daha fazlası olduğu hissine kapıldım, ama belki de duygusal hüznü hikayesini bir partide bir yabancıya fark edilebilir bir neden olmadan boşaltacak bir tip değildi.

Genelde ben de değildim.

Sadece uykusuzluk, dedim kendi kendime. İyi bir gece uykusundan sonra normale dönecektim.

"Oh, şükürler olsun, Margot. Sonunda oturuyorsun," dedi Nico, kalabalığı yararak bize katıldı. Nico önümüzde durduğunda Kit ve ben aceleyle ayrıldık - küçük bankta gidecek bir yer olmadığından- ikimiz de öne doğru bakıyorduk. "Görüyorum ki ikiniz tanışmışsınız, güzel. Sizi daha önce tanıştıracaktım ama Kit'in etrafı çoktan bir sürü tarafından sarılmıştı."

Kit ona sinirli bir bakış fırlattı. "Margot beni bundan kurtardı, senin aksine beni ortada bıraktı."

Nico kaşlarını kaldırarak, "Şimdiye kadar kendini bu durumlardan kurtarma konusunda uzman olduğunu sanırdım," diye cevap verdi.

Kit alay etti. "İkimiz de biraz partiliyiz. Ben de tam Margot'yu eve bırakmak üzereydim."

Kaşlarımın saç çizgime kadar yükseldiğini hissettiğimde bana dönüp beklenti dolu bir bakış attı. "Ama Violet'e temizlik işlerinde yardım edeceğim, unutma-"

"Kesinlikle hayır," diye araya girdi Nico. "Bugün bize çok yardımcı oldun, git ve dinlen. Yorgun görünüyorsun."

"Sadece yoğun bir hafta," diye cevap verdim, refleks olarak neden en iyi oyunumda olmadığımı haklı çıkarıyordum. Kit'in gözleri yüzümün yan tarafını yakıyordu ama şimdi Calum'dan bahsetmenin zamanı değildi. "Eğer bana ihtiyacın olmadığından eminsen, belki ben giderim. Yine de tek başıma yürüyebilirim."

Her iki alfa da buna itiraz etti çünkü hava karanlıktı ve içgüdüler berbat bir uyuşturucuydu. Sonunda bıkkın bir iç çekişle Kit'in bana yolda eşlik edebileceğini kabul ettim.

Violet'in kız kardeşinin bir grup arkadaşına anlattığı ve hepsini güldüren hikâyeyi izlerken Nico'ya "Onu bölmek istemem," dedim. "Violet'e hoşça kal dediğimi ve partinin harika geçtiğini söyler misin?"

"Elbette," diye kabul etti Nico. "Her şey için tekrar teşekkür ederim. Sensiz kaybolurduk, Margot."

Ona el salladım, çantamı aldım ve hırkamı giydim, Kit'in her adımımı gölgelediğinin farkındaydım. Genelde yabancı alfaların alanımı doldurmasından hoşlanmazdım ama o Nico'nun yakın arkadaşıydı ve Nico da benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Ona hayatım pahasına güvenirdim.

Dışarı çıkar çıkmaz göğsümdeki gerginlik biraz daha gevşedi ve en azından gözyaşlarına boğulmak üzere olmadığımdan emin oldum.

her an.

"Violet'e parti için yardım etmen büyük incelikti." Sesi şüpheyile doluydu ve bunu tuhaf bir şekilde komik buldum. Görünüşe göre, sinir krizinin eşiğinde olmadığımdan memnun, beni düşman bir omega olarak görmeye geri dönmüştü.

"Ben nazik bir insan değilim, gerçekten. Ben bir avukatım -aslında tam bir köpekbalığım," diye bilgi verdim. "Sadece Nico ve Violet'ten hoşlanıyorum."

Kit bana yan gözle bakarak sokaktan aşağıya, yanımdaki daireme doğru ilerledi. "Evet. Tam bir köpekbalığı. Çok inandırıcı."

"Öyleyim," diye ısrar ettim. "Yeniden yapılandırma ve iflas dünyasında oldukça korkutucu bir şöhretim var."

"Buna inanmak bana imkânsız geliyor," dedi Kit kesin bir ifadeyle. "Senin bir avukat olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

Ters ters baktım. "Önce seni sadece yalnız bırakmak istediğim varsayımı, şimdi de bu. Her yerdeki avukatlar ve omegalar adına, bu klişeleştirmeden rahatsız oldum."

Kit cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, yanakları kızarmıştı.

"Şaka yapıyorum," diye onu temin ettim. "Şaka yapıyorum sayılır, şu klişeleştirme meselesi üzerinde gerçekten çalışmalısın. Neyse, işte geldik. Sana uzak olmadığını söylemiştim."

Evime yaklaşırken Kit ensesini ovuşturarak bir şeyler homurdandı.

"Çok... beklenmedik birisin," dedi Kit sonunda, bu kelimeye karar vermeden önce biraz düşünmüştü. Belki de başlangıçta daha saldırgan bir kelime düşünmüştü?

Onu biraz daha kızdırmak için cevap verecektim ama kesinlikle bana ait *olmayan* hafif bir koku kelimeleri boğazımda düğümledi. Temkinli bir şekilde

kısa patikadan yukarı çıktım, verandada duran kırmızı gül demetini görünce donakaldım. Alfa'nın kokusu ön kapıya sinmişti, sanki kapıya yaslanmış gibiydi ama bu hareketin kasıtlı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Jimmy *evimi* kokluyordu.

"Arkadaşın mı?" Kit sessizce sordu ve beni sıçrattı. Onun orada olduğunu bile unutmuştum.

"Ailemin bir arkadaşı aslında," diye mırıldandım ve Jimmy'ye adresimi verdikleri için Pazar gününden itibaren altı kez onlara sessizce lanet okudum. Çiçekleri aldım, aceleyle çöp kutusuna attım ve kapağını kapattım. "Her neyse, beni eve bıraktığın için teşekkürler, gerçekten buna gerek yoktu."

Kabaydı ama huzursuzdum ve umutsuzca duşa girip yuvamın güvenliğine sığınmadan önce günün tüm kokularından arınmak istiyordum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kit. Umarım evde geçirdiğin zamanın tadını çıkarırsın."

Bölüm 4

"I Ne yapacağımı bilmiyorum, Margot. Kev'in annesinin nasıl olduğunu biliyorsun.

-Yemeklerimden nefret ediyor ama şimdi Kev annesinin haklı olduğunu ve bir omega'nın ailesi her geldiğinde dışarıdan yemek yemekte ısrar etmesinin kötü bir davranış olduğunu ve eğer iyi bir omega olsaydım..."

Süpermarket koridorlarında ilerlerken, listemdeki ve Clarkson'ların listesindeki ürünleri kontrol ederken, Michelle'in şikâyetleri hâlâ kulaklıklarımdan yüksek sesle ve net bir şekilde geliyordu. Bayan Clarkson' kalçaları rahatsızdı ve Bay Clarkson da floresan ışıklardan ve dijital ödemelerden bunaldığı için alışverişlerinin çoğunu onlar için ben yapıyordum.

Sabahın erken saatleriydi - etrafta kimse olmadığı için ayak işlerini yapmak için en sevdiğim zaman- ama Michelle'in aile draması asla uyumazdı. *"Doğru dürüst yemek pişiremiyorum. Hangi tarifi uygulayayım, doğru dürüst olmuyor.*

Ve çocuklar ben mutfaktayken tam bir kabus oluyorlar - sürekli benim dikkatimi çekmek istiyorlar ve bu tam bir çılgınlık. Ne olurdu yapıyorsun, Margot?"

Kev gibi bencil bir alfabla çiftleşmezdim, diye düşündüm alaycı *bir şekilde,* ama bunu yüksek sesle söylemenin bir yararı yoktu. Olan olmuştu ve ilk çalıştığım şirkette resepsiyonist olan Michelle, iyi ya da kötü, Kev'e yapışıp kalmıştı.

Annesi göbek bağını hiç kesmemiş olan Kev, kızgınlığı geçtikten sonra Michelle'in yuvasının dışında bekliyor ve biricik oğlunu kapmaya cüret eden omega'ya ters ters bakıyordu. Üç torun sahibi olduktan sonra Kev'in annesinin Michelle'le hâlâ bir alıp veremediği vardı.

Bu yüzden Kit'in beni suçladığı gibi iyi bir insan olmadığımı biliyordum. Eğer iyi biri olsaydım, Michelle'in birkaç günde bir aynı üç sorunu tekrarlamasını dinlemek zorunda kalarak hayal kırıklığına uğramazdım.

"Neden Violet'e önceden hazırlayabileceğin bazı tarifler sormuyorum? Sanırım bunun bir nedeni de Kev'in annesinin nefesi ensendeyken rahat edemiyor olman," diye cevap verdim dalgınca, raftan farklı türde kuruyemişler seçerken. Önümüzdeki birkaç hafta içinde ateşim çıkacaktı ve önceden protein alımımı artırmadığım takdirde bunun daha da tatsız olduğunu deneyimlerimden biliyordum.

"Aman Tanrım, ne harika bir fikir! Kendi pişirdiğim lezzetli bir yemeği masaya koyduğumda Jenny'nin kendini beğenmiş yüz ifadesini görmeyi çok isterdim. Söylediği onca şey için kendini tekmeleyecek."

Bundan oldukça şüpheliydim. Michelle kendi sebzelerini yetiştiren, kendi ekmeğini pişiren ve kendi kokulu mumlarını kendi elleriyle döken mükemmel bir ev kadını olsaydı bile, Jenny yine de ondan şikayet etmek için nedenler bulurdu.

"Violet'e mesaj atacağım, şimdi ödemeye gidiyorum. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Sen en iyisisin, Margot. kaybolurdum!"

Başımı hafifçe salladım, hızla kasadan geçtim ve eşyalarımı eve götürebilmek için tekerlekli çantama yerleştirdim. Eve gitmeden önce Violet'e kısa bir mesaj , sabahın sessiz sokakları daha yeni yeni dolmaya başlamıştı, çünkü daha fazla hafta sonu çalışanı istasyona gidiyor ve çocuklar caddenin karşısından birbirlerine bağıyorlardı.

Genç bir alfa gencinin, yarısını daha küçük olan omega kız kardeşine vermek için dikkatlice bir pastayı yırtmasını izlerken keder benzeri bir dalga beni vurdu. Calum'un alfa içgüdülerinin kardeşleri için koruyuculuk olarak tezahür ettiği anlar olmuştu - yıllar önce beni o korkunç havuz partisinden yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak uzaklaştıran oydu - ama bunlar çok azdı.

Ne zaman bu kadar sapkınlaşmıştı? Bu tür bir karanlığın potansiyeli başından beri içinde miydi?

Asher'ı kontrol etmek için hızlıca bir mesaj gönderdim. Sanat okuluna Asher'ın ağabeyinin öldüğünü bildirerek onları oyalamayı ama yakında giriş mülakatı için bir tarih vererek onlara geri dönmem gerekiyordu.

Babamın Jimmy'yi yuvama davet etme ultimatomeni düşünemiyordum bile ama Asher'ı Sutton-Harris'e gitme fırsatından mahrum bırakmayı da düşünemiyordum. Babamın talebini duymamıştı ve ben de bunu ona asla söylemeyecektim. Asher'ın üzerinde böyle bir baskıya ihtiyacı yoktu.

Asher: Ben iyiyim. Jules, annem ve babamın onayıyla neredeyse arkadaşıyla birlikte yaşıyor. Onları daha fazla ders dışı aktiviteye katılmama izin vermeleri için ikna etmeye çalışıyorum. Beni evden daha çok çıkar.

İçimi çektim. Sutton-Harris'ten çoktan vazgeçmiş gibiydi.

Ben: Annemle babama mesaj atayım da seni ve Chels'i bugün dışarı çıkarabilir miyim bir bakayım. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Annemle sohbete geçtim, her zaman iyimser bir şekilde önce ona mesaj attım, her ne kadar cevapları her zaman babama bıraksa da.

Baba: Bugün olmaz. Öğle yemeği için Nicholson'ların evine gidiyoruz. Alfa oğulları Chelsea'nin yaşında.

Gözlerimi bir göz bebeğini çekecek kadar sertçe yuvarladım. Çok gülünçlerdi. Nicholson'ları hiç hatırlamıyordum ama o mahalledeki tüm çocuklar aynı okula gidiyordu. Chelsea ile oğulları arasında bir şey olsaydı, bunu hiç şüphesiz zoraki bir aile yemeği randevusundan önce keşfederlerdi.

Üzgünüm, ufaklık. Görünüşe göre bugün öğle yemeğinde Chelsea için çöpçatanlık yapacaksınız.

Asher: İğrenç. Justin Nicholson ayak gibi kokuyor.

Chelsea'ye ayak gibi kokmuyor olabilirdi - neyse ki bir omega'ya çekici gelen şey diğerine çekici gelmiyordu, yoksa hepimiz aynı bir avuç alfa için kavga ediyor olurduk.

Sokaktan giden patikaya saptım ve telefonuma o kadar dalmıştım ki neredeyse burun üstü sert bir göğse çarpacaktım. Violet'in mutfağından tanıdığım iki kiraz çiçeği desenli yeniden kullanılabilir kahve fincanının içinde ne varsa üzerime bulaşmasından beni sadece Kit'in hızlı adımları kurtardı.

Kit'in tişörtü ve kot pantolonu buruş buruştu, siyah saçları nemliydi ve uçları kıvrılmıştı. Dün geceye daha rahat ve biraz daha dağınık görünüyordu ve *oof*. Kit Iyer'ın Birinci Sınıf Sığır Alfa olduğu inkâr edilemezdi. Ne zaman onun huzuruna çıksalar omegaların kaygan kaplamalı külotlarını ona fırlatmalarına şaşmamalıydı.

"Şimdiden alışverişe mi gittin? Violet erken kalkan biri olduğunu söylemişti ama süpermarketin sabah yedide açık olduğunu bile bilmiyordum."

Çok da güzel bir sabah sesi vardı. Sanki geceyi sevgilisinin kulağına iğrenç şeyler fısıldayarak geçirmiş ve onu düğümüne kazığa oturtmuş gibi hırıltılıydı.

Gözlerimi kırıştırdım ve bu rahatsız edici düşünceyi geldiği azgın kutuya geri çalıştım. *Kötü Margot. Müstakbel arkadaşını nesneleştirmeyi bırak.*

Muhtemelen yaklaşmakta olan ateşim, tüm çiftleşmemiş alfaları kaygan gözlüklerle görmeme neden oluyordu.

"Yirmi dört saat açık ve gün ışığını boşa harcamaktan hoşlanmıyorum," diye cevap verdim, kokunun bir ipucunu yakalarken kahveye baktım. Violet'in Margot Kahvelerinden biri gibi *kokuyordu*. "Sen de erken kalkmışsın. Ve ön kapımın etrafında dolanıyorsun."

Kit ile dün geceki Jimmy arasında, ön kapım hiç bu kadar alfa ilgisi görmemişti.

"Jet lag." Kit beceriksizce bir kahve fincanını bana doğru itti. "Bu senin için." "Violet için çok tatlı ve gereksiz bir davranıştı ama yine de teşekkür ." Bir tane aldım

beyaz çikolatalı yulaf sütlü mocha'dan bir yudum aldı, mükemmel tat dengesinin tadını çıkardı, kafein için minnettar oldu ve Kit'in neden burada olduğu konusunda giderek kafası karıştı. "Kahve bırakmaya mı geldin?"

"Hayır."

Pekala o zaman. Herhangi bir açıklama gelip gelmeyeceğini görmek için ona birkaç saniye daha verdim, ama görünüşe göre gelmedi.

"...Yukarı gelmek ister misin?"

"Evet."

Elimdeki poşeti almaya gittim ama Kit belli belirsiz aşağılayıcı bir bakışla benden önce davrandı. Keşke bilim insanları alfa gururunu nasıl şişeleyeceklerini bulabilselerdi - bunun gibi bir şey yoktu.

Alt katın sahanlığa açılan kapısını, sağımızda Clarkson'ların kapısını ve önümüzde benim evime çıkan merdivenleri açtığım da geri çekildi.

"," diye talimat verdim, yaşlı beta çifti için küçük bez çantayı çekip kapılarının önüne koydum ve teslim ettiğimi anlamaları için kapıyı tıklattım. Tekerlekli çantayı kapattım, Kit'in arkamdan merdivenlerden yukarı taşımaya izin verdim, kapının kilidini açtım ve onu takip etmesi için tuttum. Daha önce küçük olduğunu düşündüğüm bu yer, Kit'in içinde durduğu bir bebek evi gibi görünüyordu.

Mutfak ve oturma alanı tek bir açık alandı ve diğer tek seçenek küçük bir koltuk olduğu için aşağıdaki avluya bakan pencerenin yanındaki iki kişilik küçük kafe masasını işaret ettim.

Yine de küçücük dairemi seviyordum. Evin çıplak kemikleri - boya, mutfak tezgahı ve bir duvar boyunca dolaplar - hepsi aynı tonda zararsız yumurta kabuğuydu, ancak cilalı ahşap zeminler onu biraz ısıtıyordu. Yine de dekorasyonda koyu deniz mavisi, altın hardal ve allık pembenin cesur tonlarını tercih ettim. Büyük, çarpıcı renkler, büyüdüğüm bej ve beyaz konağın antitezini oluşturmak için vintage ahşap mobilyalarla eşleştirildi.

"Güzel yer," dedi Kit, bakışları kanepenin üzerinde gururla asılı duran Prenses Matilda'nın stilize edilmiş tablosunda durakladı. Asher, Prenses Matilda'nın son yıllarda popülerlik kazanmış gibi görünen daha stilize versiyonundan kaçınmış, onu ilk elden kaynakların onu tanımladığı şekle daha yakın resmetmişti - 'sade mavi çoraplı'. Temelde, entelektüel uğraşları olan, pek de güzel olmayan bir kadın.

O benim idolümdü.

Dünyanın dört bir yanındaki güzel olmayan omegaların idolüydü.

Kit kahvesini can simidi gibi tutarak oturdu, ben de ikimizin de rahat etmesi için yemek masasının yanındaki pencereyi açtım. Hava temizleyicileri ve kullandığım koku kalkanı losyonu sayesinde sadece yuvam gerçekten benim gibi kokuyordu, ama insan asla çok dikkatli olamazdı.

"Yani... bu güzel," dedim, soğuk eşyaları indirip koyarken ona sert bir bakış attım. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Bunda hiç garip bir şey yok."

Kit bana alaycı bir bakış attı ama bu bakış kısa sürede gerginliğe dönüştü. "Birkaç hafta sonra bir ödül töreni için Londra'ya döneceğim. Bir şeye aday gösterildim. Fotoğrafçılıkla ilgili bir şey."

"Fotoğrafçılık ödülüne mi aday gösterildiniz?" Gergin mırıldanmalarını tercüme ederek sordum. Kit fincanını ellerinin arasında çevirerek başını salladı. Yiyeceklerin geri kalanını sonraya bırakıp karşısına oturdum.

"Eve pek sık gelmiyorum, o yüzden geldiğimde de bir sürü davet alıyorum. Benimle görüşmek isteyen insanlar." Uzun bir duraklama daha oldu ve Kit'e düşüncelerini toparlaması için bir an vererek kahvemi yudumladım. Onu izlemek büyüleyici bir şeydi. Alfalar genellikle önce konuşur, sonra beyinlerini devreye sokarlardı. Kit ise tam tersiydi. "Kariyerim bir omega eşe sahip olmakla uyumlu değil. Ben böyle iyiyim. Hayatımdaki diğer insanlar bunu sorun etmiyor."

Başımı salladım. "Bununla nereye varmak istediğini bilmiyorum ama tabii. Bu benim de anlayabileceğim bir şey."

"Violet da söyledi." Kit dikkatini büyüleyici görünen kahve fincanına vermeden önce bana baktı. "Dün gece evinizin önündeki güller..."

Yudumun ortasında durakladım. "Peki ya onlar?"

"Onlar bir alfadan geliyordu. Ve sen bu durumdan memnun görünmüyordun."

" sayılmaz. Bununla *nereye* varmaya çalışıyorsun?" Genelde sosyal durumları okumakta oldukça iyiydim ama bu seferki beni tamamen şaşırtmıştı.

Kit sonunda, "Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz," dedi.

"Ah." Uzun bir süre onu izledim ve kaşlarımın çatıldığını hissettim.

"*Nasıl?*" Kit'in yüzü kızardı ve bu son derece sevimliydi.

"Belki ben şehirdeyken birkaç etkinlikte bana eşlik edebilirsin. Bazı sosyal şeyler. Ödül gecesi. Arkadaşlarım ve ailem bir omega peşinde olduğumu düşünürlerse, yuva kurmak ve bir eş seçmek konusunda beni rahatsız etmezler ve ben de dışarı çıkmaktan gerçekten keyif alabilirim. Dün geceki gibi."

"Dün gece senin için keyifli miydi?" Şüpheyile sordum. Belki de bazı insanlar yabancılardan gelen doğaçlama sinir krizlerinden hoşlanıyordu.

"Sen beni o gruptan uzaklaştırdıktan sonra, evet. Senin üzgün arkadaşlığın tüm bunlara tercih edilirdi..."

"Kes şunu, sen. Bu kadar pohpohlanmaya dayanamıyorum."

Hafifçe yüzünü buruşturdu, belki de sözlerinin biraz kaba olduğunu fark etmişti. "Öyle demek istemedim... Sadece her zaman etrafımın çevrili olduğunu söylemek istedim. Nico ve Violet bana tuzak kurmadılar -asla kurmazlar- ama burada başka arkadaşlarımı ya da ailemi ziyaret edersem, onlara ne kadar *ilgilenmediğimi* söylesem de, kafalarında benimle *ilgili* beklentileri olan bekar omegalar olacağını biliyorum."

Kit, sözlerinin aniden şiddetlenmesine benim kadar şaşırmış görünüyordu.

İçimi çektim, sandalyemde arkama yaslandım. "Süper popüler olmanın beraberinde getirdiği sorunlarla ilgili bir şey söyleyemem. Hayatınızdaki insanların cevabınızı nihai olarak kabul etmemesinin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum."

Kit'in gözlerinde birdenbire bana kokuyu yeni almış bir tazıyı hatırlatan bir bakış belirdi. "Aynen öyle. İşte bu yüzden birbirimize yardım etmeliyiz."

Çiçek bırakan alfanın ailenizin bir arkadaşı olduğunu söylemişsiniz. Onu uyarabilirim, alfadan alfaya."

Bana, bahtsız omega'ya sahip olmak için mecazi bir sidik yarışı.

Temelde kastettiği buydu ve içimdeki küçük bir omega-y parçasının bunun harika bir şey olduğunu düşünmesi beni rahatsız etti.

Jimmy'yi korkutmak uygun olsa da, geçici bir alfa için çok daha iyi bir kullanımım vardı.

Kit yüzümde her ne gördüyse, beni tam istediği yerde yakaladığını düşünmüş olmalı.

"Her gün buraya geleceğim ve büyük boy bir kedi gibi ön kapınıza sürtüneceğim," diye bastırdı, ağzının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılırken ben görüntüye homurdandım. "Ve sen de önümüzdeki birkaç hafta boyunca sosyal etkinliklerde benim omega kalkanım olacaksın, ödül gecesiyle sona erecek. İkimiz de kazanırız."

"Kaç tane sosyal etkinlikten bahsediyoruz? Seninle çıkmak için her şeyi bırakamam, biliyorsun."

Bu bir yalandı; baharın sonu, yaklaşmakta olan ateşim nedeniyle sosyal takvimimde her zaman sessiz bir zaman olmuştur. Yine de bunu yakınımıdaki bir yabancıya duyuracak değildim. Kit, Nico'nun arkadaşıydı ve şüphesiz iyi bir adamdı ama kızışma öncesi hâlâ bir omega'nın en önemli kaçırılma zamanıydı ve biz yalnızdık. En yüksek teklifi veren alfaya fidye vermektense güvende olmak daha iyiydi.

"Sadece birkaç arkadaşla barda bir şeyler içeceğiz ve ödül gecesi. Ve Brighton'da bir hafta sonu tatili" diye ekledi, kahve fincanının kapağına doğru mırıldanarak.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bütün bir hafta sonu çift gibi davranmak mı? İkimizin de bunu başarabilecek kadar iyi aktörler olduğumuzdan emin değilim."

Kit yüzünü buruşturdu. "Hâlâ birkaç hafta var. Bu arada takılabiliriz. Birbirimize alışırız."

"Nico ve Violet'le kalacağın için eminim yine de kalacağız." Tırnaklarımı bardağın kenarına geçirdim. "Bir randevuya ihtiyacım olan kendi etkinliğim var."

Kit omuz silkti. "Adil olan adildir."

"Henüz ne gerektirdiğini bilmiyorsun."

"Benden bütün bir hafta sonu tatilinden daha fazlasını istediğinizi sanmıyorum."

"Çok fazla sözleşme görüşmesi yapmıyorsun, değil mi?" Başımı sallayarak sordum. "Her zaman şartları netleştirin. Bu pazarlık yapmanın ilk kuralı gibidir."

"İyi, iyi. Bana olaydan bahset o zaman."

Çenemi kaldırdım ve tavrının bir kısmını kaybedene kadar ona baktım. İş hayatımda, alfaların köpekler gibi olduğunu biliyordum; verimli bir iş ilişkisi kurmak istiyorsanız, en başından hakimiyet kurmanız önemliydi.

Kit isteksizce, "Lütfen," diye ekledi.

"Ninemin 90. doğum günü partisine gelmeni istiyorum." Kit sıkılmış bir halde başını salladı. "Ve bir sonraki kızgınlığımda seni yuvama alma niyetimi açıklarken yanımda durup hoş görünmene ihtiyacım var."

Kit'in çenesi gevşedi.

Kahvemden bir yudum daha alarak, "İşte bu yüzden her zaman terimleri netleştirmelisin," diye söylendim. Bunu bilmek için benim pahalı hukuk fakültesi eğitimime ihtiyacın yoktu.

"Neden?" Kit ağzından kaçırıldı. "Neden? Neden bunu yapmak istiyorsun?"

"İstemiyorum. En iyi bekâr hayatımı yaşamaktan son derece mutluyum. Ama gülleri bırakan o alfayı babam gönderdi ve o partide onu yuvama kabul etme niyetimi açıklamam gerekiyor."

Kit şaşırımış görünüyordu. "Bu gerçekten berbat bir durum. Annem bana hep omegalar atar, ama daha çok... belki bu işe yarar tarzında."

"Geçmişte hiç bu kadar ısrarcı olmamışlardı. Şimdiye kadar bir eş bulmamı hiç beklemiyorlardı." Daha da incitici ve gerçeklere dayanan nedenlerden dolayı. "Ama onlarda benim istediğim bir şey var."

Asher'ın resmine baktım, her gördüğümde yeteneği karşısında şaşkına dönüyordum. Altı kişi içinde sanatsal yönü olan tek kişi oydu. Onun hayallerinin peşinden gitmekte özgür olmasını, hak ettiği tüm fırsatlara sahip olmasını istiyordum.

"Açıkçası, çiftleşme kısmını takip etmenizi beklemiyorum. Duyuru engelini aştıktan sonra, sonraki adımları kendi başıma çözeceğim."

Kit her zamankinden daha karanlık ve düşünceli görünüyordu, bu yüzden en iyi ve en parlak gülümsememi yapıştırdım. Büyük neon harflerle 'Ben iyiyim, sen de iyi olabilirsin' diye bağırان gülümsememi.

"Peki, bunu yapıyor muyuz? Yoksa istediğim fiyat çok mu yüksek?"

Kit yavaşça, "Sanırım, benden bunu yapmamı beklemediğin sürece, çok dik değil," dedi.

"Merak etme, ateşimden tek başıma çıktığımda itibarını zedelemeyeceğim." Göz kırptım, bunun sadece komik bir şaka olduğunu ve daha önce bir kez bile terk edilmediğimi söyledim. "Her şeyin dağılmasının suçunu ben üstleneceğim."

"Hayır, bunu istemiyorum. Herkese bunun ortak bir karar olduğunu söyleyeceğiz. Anlaştık gibi görünüyor."

Kit boynunun arkasını ovuşturdu ve gömleğinin altından pazılarının nasıl kabardığına *neredeyse* bakmayacaktım.

Neredeyse.

Ve bu da tüm plandaki en büyük boşluktu. İnsanlar gerçekten bir çift olduğumuza inanacak mıydı?

İğrenç bir bataklık yarattığı olduğumu düşünmüyordum. Belki Korkunç Şey'den sonra, kendime olan saygımın yerlerde süründüğü ve sürekli kardeşlerimle kıyaslandığım zamanlarda düşünmüştüm ama şimdi değil.

Doğal bir güzel değildim, ama kendi tenimde kendimi nasıl seksi hissedeceğimi biliyordum; bu, cilt bakımlarına, sahte bronzluğa, makyaja ve saç stilistimle olumlu bir ilişkiye dayanan türden bir seksilik olsa bile.

Kit ise Sexy Nerd Alphas Weekly'nin kapak modeli gibi görünüyordu ve buraya gelmeden önce yataktan kalkıp bulduğu ilk kıyafeti giydiğinden emindim.

Bu sabah yüzünü yıkamış mıydı? Nemlendirmiş miydi? Yüzü böyle mi *görünüyordu*?

Hayat gerçekten adaletsizdi.

"Bu gece okul arkadaşlarımla şehirde bir barda içki içmeyi planlıyoruz," diyordu Kit ve ben kendimi bakmayı bırakıp dikkatimi vermeye zorluyordum. "Çok kısa bir süre ve yaşadığın onca şeyden sonra-"

"Dikkat dağıtıcı şeyler her zaman hoş karşılanır," diye araya girdim. Cumartesi gecemi evde, son birkaç gündür içinde bulunduğum üzüntü ve öfke bataklığında geçirmek istemiyordum. Aslında dün geceye kadar. "Nico orada olacak mı? Birbirinizi okuldan tanıyorsunuz, değil mi?"

Kit'in yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı ki bu onda en sevdiğim ifade olabilir. "Tanıyoruz ve o da onları tanıyor ama orada olacağından şüpheliyim. Nico bugünlerde nedense onların yanında fazla vakit geçirmiyor."

Düşündüğümde, Nico'nun Kit'ten başka bir okul arkadaşından *bahsettiğini* bile duymamıştım, ama o da çok konuşkan biri değildi.

"Nico ve Violet'ten bahsetmişken," diye devam etti Kit, bana uzun uzun bakarak. "Açıkçası, onların önünde rol yapmayacağız, bizi çok iyi tanıyorlar. Ve sen onlara kardeşinden bahsetmedin."

"Söyledin mi?" Sanki onlara *hiç* söylemeyecekmişim gibi. Sadece bir türlü fırsat bulamamıştım. Pek de eğlenceli bir sohbet konusu değildi.

"Tabii ki hayır. Burası benim yerim değil. Senden gerçekten övgüyle bahsediyorlar. Violet bana ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu söyleyip durdu ve bu sabah kahveni yaparken seni övdü-"

"Beni suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Kit bu söz karşısında o kadar şaşırılmış görünüyordu ki ona inanmamak mümkün *değildi*. "Ben sadece... Konuşacak ya da yardım edecek birine ihtiyacın olursa Violet ve Nico her şeyi bırakıp senin yanında olurlar."

bu onların işi değildi. Benim işimdi.

Sırf benimle vakit geçirmekten zevk alıyormuş gibi görünen tek arkadaşlarıma yük olmak istemiyordum.

Bölüm 5

W doğaçlama ilişki beyin fırtınası seansımızı oldukça olumlu bir notla bitirdiğimizi düşünmüştüm, ancak Kit bana uğradığında Akşam beni almaya geldiğinde o kadar kötü bir ruh hali içindeydi ki, sabah mutfak masasındaki dostluğumuzu hayal edip etmediğimi merak ettim.

Evimle istasyon arası on dakikalık bir yürüyüşü ve tüm yolculuğu sessizlik içinde yaptık. Kendi kendime, *bu iyi bir gece geçireceğimize işaret değil*, diye düşündüm. Belki de kurşunu ısırmalı ve Violet'ten buluşacağımız arkadaş grubu hakkında bilgi istemeliydim.

Alçak topuklu sandaletlerim her adımda tıkırdadı ve esinti hırkama daha sıkı sarılmak için kollarımı kavuşturdum. Kit'in hiç yönlendirmesiyle, en sevdiğim iki özelliğim olan bacakları ve omuzları iyi bir şekilde gösteren rahat bir lacivert elbise seçmiştim. Seksiydi. En fazla hafif seksiydi.

Ne yazık ki, esinti aynı zamanda saçlarımın yüzümde uçuşmasını engellemek için onları topuz yapmak zorunda kalmam anlamına geliyordu. Yüzümde tam bir

makyajlıydım, arkasına saklanabileceğim saçlarım olmadan kendimi inanılmaz açıkta hissediyordum.

Kit kenara çekildi, böylece istasyondaki turnikeden ilk ben geçebildim ve arkamdan oldukça rahatsız edici bir şekilde yakın bir hızla takip etti. Bir alfanın arkama bu kadar yakın olması ve aktif olarak kaçmaya çalışmaması garip bir duyguydu. Trende her zaman çok yakın duran tuhaf tipler olurdu ama her omega gibi ben de onlardan kaçmakta ustaydım.

Tren oldukça sessizdi ve Kit'i iki boş koltuğa götürüp pencerenin yanına oturttum.

Yolculuk boyunca hiç konuşmayacak mıydık? Neyin içine girdiğimi bilmek istiyordum ama bir yanımda -belki içgüdüsel, belki de deneyimden kaynaklanan- açıkça mutsuz bir alfayı kışkırtma fikrinden çekiniyordu.

Tam kapılar kapanırken güzel bir omega kapıların arasından süzüldü, hemen çantasını ve uzun siyah kıvrırcık saçlarını okşayarak yerine oturmadan önce bir şey takılıp takılmadığını kontrol etti. Uzun boylu ve zarıftı, koyu bronz teni ve kocaman siyah gözleri vardı ve Kit'in arkadaşlarının bu gece onun dikkatini çekmeye çalışmak için onun gibi güzel bir omega getirip getirmeyeceğini merak ettim.

"Muhtemelen bir tür parola ya da işaret falan oluşturmalıyız," diye mırıldandım, yarı kendi kendime, ikimiz arasında açık olacak ama diğer herkes için çok açık olmayacak seçenekler üzerinde kafa yoruyordum. Bana ayrılmak için bir bahane verecek bir şey olmalıydı. Belki kardeşlerimden birinden sahte bir telefon alabilirdim? Sanırım hiçbirini bir daha görmeyeceksem, ne kadar inandırıcı olduğunun bir önemi yoktu.

Kit koltuğunda dönerek bana baktı, yüzündeki tüm kızgınlık izleri silinmiş ve ciddi bir ifade belirmişti. "Eğer herhangi bir noktada kendini rahatsız hissedersen bana söylemen yeterli Margot. Hemen gideceğiz."

Oh, bu güven vericiydi. Hatta hoş. Belki de o kadar da huysuz bir ruh hali içinde değildi.

Nice Kit, omega duyularımın, olması gerektiği gibi varlığımın derinliklerinde bir yerde kibarca uykuda durmak yerine, tamamen *farkında* olmalarını sağladı.

" şey bu değildi, ama teşekkür , bunu iyi oldu." "O zaman neden bahsediyordunuz?"

"Demek istediğim, gerçekten hoşlandığın ve tanımak istediğin birini getirirlerse beni oradan çıkarmak için bir tür sinyale ihtiyacımız var. Kız kardeşimi aramış gibi yapabilirim ve sonra da sıvışıp bir taksi çağırırım-"

"Bu bir sorun olmayacak," diye araya girdi Kit, çenesi gerilmişti.

"Bunu *bilemezsiniz*. Yani, yuvalarına dalıp onlarla bebek yapmak istemeyebilirsin ama bundan önce de yakınlık seviyeleri var. Açık konuşmak gerekirse, seni engellemek istemiyorum," dedim alaycı bir tavırla.

Kit bana alaycı bir bakış attı. "Seninle çıktıktan sonra biriyle eve gitmek için tam bir pislik olacağım gerçeği bir yana, arkadaşlarımdan ve ailemin bana ayarladığı omegalar genellikle kalıcı bir şey bekliyorlar. Onları çekici bulsam bile asla bu şekilde yönlendirmem."

"Eğer eminsen," diye cevap verdim, ikna olmuş gibi görünmüyordum çünkü değildim. Belki kötümserdim -aslında neredeyse kesinlikle öyleydim- ama Kit'in on yaş daha genç ve iki kat daha güzel bir omega karşısında hâlâ benimle bu maskaralığa devam etmek isteyeceğine inanmakta zorlanıyordum.

"Yine de bir kod kelimemiz olması gerektiğini düşünüyorum. Sadece birbirimizi kontrol etmek için," dedi Kit düşünceli bir şekilde. "İnce bir şey."

"Bana şarap isteyip istemediğimi sor." Kit oturduğu yerde hafifçe döndü ve tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ben içmem, tadını hiç sevmedim. Seni tanırım

bana bir bardak şarap isteyip istemediğimi sormuyorlar. 'Hayır' iyiyim demektir, 'evet' ise gitmek istiyorum, lütfen. Anlaştık mı?"

Neredeyse gülümseyerek tekrar önüne döndü. "Anlaştık."

Bir süre sessiz kaldık, durakların geçişini ve insanların binip gidişini izledik.

"Annemi ziyarete gittim. Birkaç yıldır onu ilk kez görüyorum," dedi Kit sonunda, bana bakmadan. "Konsey'de bir işi var, gerçekten çok çalışıyor, kariyerini seviyor. Benimle buluşmak için hiçbir yere uçmak istemedi ve ben de eve gelmedim, bunu ona karşı kullanmıyorum."

Düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissederek bir şey söylemedim.

"Bugün çalışmak zorundaydı ve öğle yemeği molasında bir şeyler yiyebilmek için ofisinin olduğu yere gitmemi istedi - ki bu bana biraz garip geldi, çünkü neden akşam yemeğinde daha uzun bir sohbet yapmayalım ki? Her neyse, bunun nedeni ofisinden tek bir omega getirmek istemesiydi."

Sempatik bir şekilde irkildim ve tedirgin alfayı okşamaya başlamak için duyduğum omega dürtüsüne zorlukla karşı koydum.

"Çok *acımasız*," diye homurdandı Kit. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyor ve çok garipti ve bu geceyi ipe çekmiyorum. Arkadaşlarımdan özellikle bana kimseyi ayarlamamalarını istedim ama beni dinleyecekleri konusunda iyimser değilim."

Daha iyi arkadaşlar edinmeyi düşündünüz mü?

Yüksek sesle söylemedim çünkü onlarla tanışmamıştım ve belki de yargılamak için çok aceleci davranıyordum, ama şimdiden inanılmaz derecede saygısız görünüyorlardı.

"Üzgünüm, Kit. Bu saçmalık - sınırlara sahip olmaya hakkınız var ve değer verdiğiniz insanlar bunlara saygı duyan ilk kişiler olmalı. Ve bu da

Bu yüzden buradayım, değil mi? Bu saçmalığı görmezden gelip iyi bir gece geçirebilmeniz için."

Farkında olmadan yatıştırıcı omega sesimi kullanıyordum ama amaçladığım etkiyi yaratmıştı. Kit oturduğu yerde hafifçe gevşedi, kolu benimkine değdi ve beni kokladı, gerçi bunun bilinçli bir karar olup olmadığından emin değildim.

Yine de biraz onun gibi kokmasaydım pek de inandırıcı bir kur yapan çift olmazdık -phalar bu tür konularda tuhaftır. İnsanları izlerken o hoş kahve ve viski kokusunun üzerime sinmesine izin vererek ona doğru

Bir beta çifti bindi, vagonun ilerisindeki iki boş koltuğa, bize dönük olarak oturdu. Zamanın %99'unda omega olmayı seviyordum - evet, sıcaklık berbattı ama yılda sadece bir kez oluyordu ve onun dışında omega vajinama ve onun getirdiği tüm avantajlara çok düşkündüm. Yine de beta çiftleri görmek beni hep biraz duraksatırdı.

Evli miydiler? Biyolojik zorunluluklardan etkilenmeden birlikte bir gelecek mi planlıyorlardı? Yoksa sadece öylesine mi görüşüyorlardı? Belki de sadece geceyi birlikte geçiriyorlardı, hiçbir bağ olmadan, birbirlerine güzel bir anıdan daha fazla bir şey olmamak üzere yollarını ayırmadan önce.

"Burası bizim durağımız," dedi Kit sessizce, omzuma çarparak. Ona hızlı bir gülümseme attım, oyun suratımı takındım ve trenin kapıları hızla açılırken onlara doğru yöneldim. Hiçbir zaman sorumluluklarımdan kaçan biri olmamıştım ve bu da farklı değildi. Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirecektim.

Bar, istasyonun karşısındaki caddede idi ve daha turnikelerden geçmeden önce ön tarafta biralarıyla duran müşterilerin gürültülü sesleri bizi selamlıyordu.

"Bekle," dedi Kit aniden, ben caddeyi geçmeden önce ön kolumu hafifçe tutarak. "Sence şimdi öpüşmeli miyiz?"

"*Şimdi mi?*" Kesinlikle kötü kokan bir çöp kutusundan üç adım ötede duruyorduk, arkamızdaki istasyon göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlıktı ve yolun diğer tarafındaki barın dışında duran yaklaşık elli seyirci vardı. "Neden şimdi?"

"Bilmiyorum. Bizden bunu beklerlerse diye. Bu çiftlerin yaptığı bir şey değil mi?"

Sadece bu işi şimdi halletmemiz gerektiğini düşündüm."

"Buna nasıl hayır diyebilirim ki?" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırarak ters ters baktım. Kit kekeledi, teklifinin kulağa ne kadar isteksizce geldiğini fark edince yüzü kırmızının muhteşem bir tonuna büründü. "Şaka yapıyorum. Bana kur yapmana gerek yok."

Kit iki eliyle saçlarını karıştırıp dağınık bir şekilde yüzünden geriye doğru itti. "Genelde bu konuda daha iyiyimdir," diye mırıldandı. "Ya da ben öyle sanıyordum. Beni sinirlendiriyorsun ve aptalca şeyler söylüyorum."

"Seni sinirlendiriyor muyum?" Şaşırarak tekrarladım. "Beklediğim gibi değilsin. Bir omega için."

"Belki de daha açık fikirli olmalısın. Buraya gel." Bana göz kırptı. "Öpüşeceğimizi sanıyordum? Çok uzunsun," diye açıkladım, yaklaşmasını işaret ederek.

"Ah. Doğru."

Kit eğildi, ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi iki yana açtı ve ben vicdanen burada durup ortaokuldaki ilk şişe çevirme deneyimimden bu yana en vasat öpüşmeye doğru sürüklenmeme izin veremezdim.

Hayır.

Bazen iyi bir omega olmak, beceriksiz bir alfabı doğru yönde yürekten itmek anlamına geliyordu.

Yüzünü kavradım, yolun geri kalanında onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, onu rahatlatacağı umuduyla, plmek istediğim türden bir güvenle öptüm.

Bu onu kesinlikle bir Şey yaptı.

Kit hareketlerimizi devraldığında, sert bir eli kalçamı mkemmek bir basınçla kavrarken, dili ani ve müstehcen bir güvenle benimkini okşadı, onu tanımlamanın en iyi yolunun *rahatlamak* olduğundan emin değildim.

Tehlike, diye seslendi beynimin mantıklı kısmı, aklıma parlak sarı bir Islakken Kaygan tabelası geldi.

"Sanırım bu iyiydi," diye mırıldandım, ayrıldım ve bir adım geri çekildim. "ok ikna ediciydi."

Kit'in eli beni tuttuğu yerde havada asılı kaldı ve bir an için bana tekrar uzanacakmıŐ gibi göründü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, çok

iyi pŐrdm. "Doğru. Evet. Çok

ikna ediciydi. Çok ikna ediciydi."

"Harika." Bir kez başımı salladım. "Güzel. O zaman içeri girelim mi?"

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu? *Sadece bir pck. Kafanı kaybedecek bir Şey yok, Margot.*

Kit derin bir nefes verdi, sonunda başını sallamadan önce parmaklarını iki yana açtı. Caddenin karşısına geçtiğimiz anda doğruca kapılara yöneldi, Kapıyı açık tutup önce benim girmemi işaret etti. Eski moda bir yerdı; duvarlarında orijinal ahşap paneller ve zemininde siyah-beyaz desenli karolar vardı. Çok fazla insan vardı,

Sıcaktı, feromon ve bira gibi kokuyordu ve hırkamı hızla çıkarıp ön koluma geçirdim.

"Önce bir içki içelim," diye mırıldandı Kit, ağır bir elini sırtıma dayayıp kulağıma doğru eğilerek konuştu. İsterse hemen gidip arkadaşlarını bulabileceğimiz konusunda onu rahatlatmak için ağzımı açtım ama yüzüne bir kez bakınca içkinin benim değil onun yararına olduğunu düşündüm.

O öpücük onu da sarsmış mıydı? Bundan şüpheliydim. Kit harika öpücüklerle ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu ve benim zamanımdan önce onun da Bryce ve Kane'in seks partilerinin müdavimi olduğunu biliyordum. Orada her zaman benim gibi bekâr ve dul omegaların yanı sıra betalar ve onun alfa arkadaşları da olurdu.

Garip bir şekilde, bu konuda çok fazla düşünmek istemedim.

Kit bir bira ısmarlarken ben mürver çiçeği sodasını tercih ettim ve bardaklarımızı alır almaz Kit elini benimkinin içine kaydırarak beni kalabalığın arasından barın arka tarafına doğru yönlendirdi. Bu teması bekliyordum -birbirimize dokunmasaydık oldukça tuhaf görünecekti- ama yine de kalbim bu jest karşısında garip bir şekilde çarptı. *Bir sarılma arkadaşı bulmalıyım,* diye düşündüm dalgınca. Hayatımda daha fazla platonik dokunuşa ihtiyacım vardı.

Standlarını bulduğumuz anda heyecanlı bir selamlama korusu bize ulaştı ve Kit'in elimi tutuşu hafifçe sıkılaştı.

"İşte orada! Saatin adamı!" Gürültülü bir ses ayağa kalkıp Kit'i sırtından alkışlayarak duyurdu. "Seni bir daha göremeyeceğimizi sanıyorduk, seni piç kurusu. *Yıllar* oldu!"

"Öyle mi?" Kit, pek de doğal görünmeyen bir sırıtişla konuştu. "Millet, bu Margot. Margot, bunlar Coleman, Beckett ve Rajeev," dedi ve üç alfayı işaret ettikten sonra duraksadı, açıkça isimleri bilmiyordu

arkadaşlarının. Ya da Kit'e yüzünde belli belirsiz bir kaç çatmayla bakan yedek, gülünç derecede güzel, çiftleşmemiş omega'nın adını.

Bir parolamız olması gerektiğini biliyordum.

"Sal, Jocelyn, Lennox," dedi Coleman -sesli olan-, sırayla çiftleşmiş omegaların her birini işaret ederek. "Ve bu da dostumuz Sinclair."

Sinclair çabucak toparlandı ve bankta bize yer açmak için ayaklarını sürüyerek ilerlerken hem Kit'e hem de bana gülümsedi. Gerçekten de iki kişi için yeterli yer yoktu ama Kit birasını masaya koydu, bardağı elimden alıp onu da masaya koydu ve beni kucağına çekti. Kaslı kalçalarından birinin üzerine tünedim, denge için bir kolumu omuzlarına attım ve bunu her zaman yapıyormuşuz gibi görünmeye çalıştım.

"Margot'tu, değil mi?" Coleman isteksizce sordu, görünüşe göre Kit'in kucağında otururken beni kovamıyordu. Kit bir kolunu belime doladı ve birasından bir yudum almak için öne doğru eğildi.

"Doğru ya. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, çok şey duydum." *Ve çok az şey sevdim.*

Coleman bana sıkı bir gülümseme attı ve özür dileyerek Sinclair'e baktı. "Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Ortak arkadaşlar," diye cevap verdim kolayca, en azından bu konuda yalan söylemek zorunda olmadığımız için mutluydum.

"Nico ve Violet," diye açıkladı Kit.

Omegalardan biri, sanki Sinclair'i getirmekle farklı bir şey yapıyorlarmış gibi, "Seni zincire vurmakla hiç vakit kaybetmemişler," diye mırıldandı. "Bu arada ne zamandır ülkedesin?"

"Daha da önemlisi, ne kadar kalacaksınız?" Coleman iğrenç bir şekilde gürlledi. Gerçekten de çok yüksek bir sesi vardı ve ben sadece

Bana ezmek istediği iğrenç bir bcekmişim gibi baktığı için onun hakkında aşağılayıcı şeyler düşünüyordum.

"Belki bir ay, belki daha uzun," diye belli belirsiz cevap verdi Kit. "Fransa'da uzun süreli bir iş teklifi aldım, kabul edip etmeyeceğime henüz karar vermedim."

"Fransa'nın neresinde?" Coleman cevap vermeden önce Sinclair araya girdi, parlak gülümsemesi açıkça gerçekti. "Birkaç yıl Caen'de yaşadım - ailem iş için oradaydı. Çok güzel bir yer."

Sinclair kibarlıktan bağka bir şey yapmıyordu ama Kit kaskatı kesilmiğ, dünkü partide içinde bulunduğu endiğeli duruma geri dnmğt. Omuzlarına doladığım kolumla onu biraz sıktım ve cesaret verici olduğunu umduğum bir gülümseme attım.

"Paris." Kit boğazını temizledi.

Coleman kendinden emin bir şekilde, "Yine de kabul etmeyeceksin," dedi. "Tek bir yere bağlı kalmayı sevmiyorsun."

Coleman'ın arkadaşı -Jocelyn- bana sahte bir sempati dolu bakış atarak, "Bu senin için stresli olmalı," dedi. Benim hakkımda ya da arkadaşlarıyla olan niyetimin ne olduğu hakkında tek bir soru bile sormamışlardı.

Sinclair iyiydi. Diğerleriyle bir daha asla iletişim kuramayacağım için mutluydum.

"Başka herhangi bir omega için olacağından daha fazla değil sanırım," diye yanıtladım ona en yumuşak gülümsememi vererek. O bu jسته karşılık vermedi.

"Eve gelmeden önce neredeydin?" Rajeev sordu.

"Birkaç haftalık bir görev için Arizona'daki Sonoran l'ne gittim. Sonra buraya umadan önce New York'ta birkaç gün geçirdim."

Kit'in sesi o kadar tınısızdı ki arkadaşları bile nasıl cevap vereceklerini bilememiş gibi görünüyorlardı. Kasıtlı olarak kaba davrandığını düşünmemiştim ama

daha ziyade rahatsız olduğunu düşündüm. Ya da belki sadece kaba davranıyordu ve ben de ona olmayan iyi niyetler yüklüyordum.

"Her zaman New York'a taşınmak istemişimdir," diye gönüllü oldum, uzun süren sessizliği doldurma ihtiyacı hissederek. "Londra'nın *soğukkanlılığını* seviyorum ama New York'un *cesurluğu* beni çok heyecanlandırıyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Pek sayılmaz," dedi Coleman kesin bir ifadeyle. Kit'in belime doladığı kolunun biraz gerildiğine yemin edebilirdim "Her neyse, bize her şeyi anlat Kit. Eve ne zaman taşıyorsun?"

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm," dedi Kit tekrar, gümbürdeyen bas sesinden onu duyabilmem için yakınımaya eğilerek. Bu acı verici derecede gürültülü kulübe *nasıl* geldiğimizi bile tam olarak bilmiyordum, ama yedisi de buraya çok aşina görüldüğünden, buranın onların düzenli uğrak yeri olduğunu varsaydım.

"Sorun değil, gerçekten." Ona soda bardağımın üstünden yarım bir gülümseme attım ve tutunduğum elimi hızlıca sıkarak beni rahatlatmaya çalıştım. Açıkçası beni silkeleyip atmamasına şaşırmıştım - tüm o sahte kur faktörüne rağmen biraz yapışkan davranıyordum.

Kulüpleri sevmezdim. Çok fazla koku, çok fazla ses, yerde çok fazla gizemli yapışkan şey vardı. Feromon kokan bu karanlık, kalabalık alanda omega içgüdülerim vahşileşiyordu.

"Kokuyor muyum?" Bir grup gülen betanın arkamdan dans pistine yönelmesi ve sırtıma çarpması üzerine Kit'in alanına doğru adım atarak sordum.

Kit başını salladı, sinirlerimi çok olmasa da biraz yatıştırdı. Bardağımı boşalttım ve Kit'in boş bardağının yanına, barın yaslandığı yere koydum.

"Hadi dans edelim," dedim kendimi toparlayarak ve Kit'in tutması için elimi uzattım. "Bu gece sana asılmamın bütün amacı iyi vakit geçirebilmen içindi."

"Dans etmek iyi vakit geçirmek sayılır mı?" diye sordu kuşkuyla, bir elini benimkine koyup beni kendine çekti. Olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde Kit'in kokusunu derin derin içime çektim ve bunu kendimi merkeze almak için kullandım. Ona ne kadar yakın durursam, kulübün geri kalanını dışarıda bırakmak o kadar kolay oluyordu.

"Bazı insanlar için. Bir deneyelim mi?"

Kit'in elleri kalçalarımı buldu ve benimkiler de onun göğsünde durdu, biz ritimle sallanırken parmaklarım gömleğinin kumaşıyla oynuyordu. Her sallanma hareketi bedenlerimizi birbirine daha da yaklaştırıyordu ve o anın içine dalıp gerçekten *tadını çıkaramayacak* kadar gergin olsam da, bu yakınlık çok hoştu.

O *güvendeydi*. Kit'in beni becermek gibi bir niyeti yoktu ve bu da onun varlığında kendimi fiziksel olarak rahatlatmamı çok kolaylaştırıyordu.

Kit eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Bir kadeh şarap ister misin?"

Sırıtişımı gömleğinin içine sakladım. "Henüz değil."

Dürüst olmak gerekirse, gitmekten çok mutlu olurdum ama bu gecenin tüm amacı Kit'in iyi vakit geçirmesiydi ve henüz bunu başardığımızdan emin değildim.

Diğerleri yakınlarda dans ediyor, Kit'in defalarca reddetmesine rağmen ara sıra onu yanlarına çekmeye çalışıyorlardı. Sinclair sevimli bir betayla hararetle bir şekilde sohbet ediyordu, ikisi de ritme ayak uydurarak sallanıyordu ve en azından kızın ısrarcı olmamasına sevinmiştim.

Hayır, zorlama Kit'in sözde arkadaşlarından gelmişti.

Sanki onu zihnimle çağırmışım gibi Coleman gruptan ayrılarak bize doğru ilerledi. Kit'in kalçalarımı kavrayışının biraz daha sıkılaştığına yemin edebilirdim.

"Sıkıcı oluyorsun," dedi Coleman yüksek sesle ve Kit'in sırtını sıvazladı. "Gel de bizimle dans et."

Kit'in kolunu tuttu ve sanki ben burada değilmişim, ona fiziksel olarak bağlı değilmişim gibi onu dönüp duran kulüp müdavimlerinin kalabalığına sürüklemeye çalıştı. O biralar gerçekten de etkisini göstermişti - Coleman gece boyunca giderek daha da küçümser hale gelirken, bu en bariz şekilde kaba davrandığı andı.

"Ben iyiyim dostum." Kit kolunu Coleman'ın tutuşundan kurtardı ve bu sırada beni biraz daha kendine yaklaştırdı.

"Hadi ama Kit. Eskiden iyi vakit geçirmeyi severdin ama şimdi burada tek başına dikiliyorsun." *Ouch*. "Sinclair seninle tanıştığı için çok heyecanlıydı. -"

Coleman tekrar Kit'e uzandı ama ben aralarına girerek sırtımı Kit'in yanına dayadım. Benden çok daha uzun ve genişti ama onun arkamda olduğunu hissetmek tedirgin sinirlerimi garip bir dinginlik duygusuyla yıkadı.

"Burası oldukça gürültülü, belki de hayır dediğini duymadınız?"

Coleman'ın neşeli ifadesi bana baktığında çok daha az dostane bir şeye dönüştü. "Sen de kimsin? Ben Kit'in en yakın arkadaşıyım ve senin adını hiç duymadım."

Kit sertleşti. "Bu *Margot* ve sen ona karşı inanılmaz derecede kaba davranıyorsun.

Yine de şimdi onu incelemeyeceğiz. Margot ve ben ."

Arkadaşlarına veda etmek için duraklamadı, sadece bir elini kalçama koydu ve beni ısrarla dans pistinden çıkışa doğru yönlendirdi.

Tökezleyerek ilerledim, verdiği yanıtın şiddeti beni şaşırttı. "Diğerleriyle vedalaşmak istemediğine emin misin? Beklemek benim için sorun değil."

"Hayır."

Tamam o zaman.

Dışarı adımımızı atar atmaz belime bağladığım hırkayı üzerime çektim, Kit de ben de giydiğimiz kumaşlara sinen kokular karşısında küçümseyerek burunlarımızı kırıştırdık.

Hiç değilse bu gece bana kulüplere gitmek için on yaş fazla olduğumu hatırlatmıştı.

"Her şey yolunda mı?" Düğmelerimi iliklerken çenemi tuttum. İşim biter bitmez Kit tekrar elimi tuttu, yüzümdeki şaşkınlık ifadesini fark etmemişti çünkü çoktan kalabalık caddede kulüpten uzaklaşmaya başlamıştı. Arkadaşlarının bizi dışarı kadar takip etmiş olma ihtimali her zaman vardı, muhtemelen bu yüzden numarayı sürdürmek istiyordu.

"Hayır."

"Kebap yemek ister misin?"

Kit adımlarının ortasında durakladı. "Evet?"

"Oh iyi. Açlıktan ölüyorum ve gece kebabı saat ondan sonra dışarıda olmanın tek iyi yanı."

Elini çekiştirdim, onu kırık fayansları ve floresan ışıkları olan bir kebabçıya doğru götürdüm ve eğer üniversite öğrencisi anılarım bana doğru hizmet ettiyse, kesinlikle lezzetliydi.

"Kahretsin, saat sabahın biri," dedi Kit sessizce. "Seni bu kadar geç saate kadar dışarıda tutmak istememiştim."

"Gerçekten sorun değil, yarın işim falan yok. Ya da bugün, daha doğrusu."

Kit homurdandı, çok sık çıkardığı bir ses olduğunu fark ettim. Garip bir şekilde sevimliydi. "Biriyle geleceklerini biliyordum -her zaman gelirler ve her zaman biraz ısrarcıdırlar- ama bu... Kahretsin, çok *kabaydılar*. Hayal kırıklığına anlıyorum, muhtemelen o omega'ya bekar olduğumu ve bir eş aradığımı söylemişlerdir, ama yine de. İlk içkiden sonra gitmeliydik."

Sırf Sinclair'in çıkarı için bana kaba davrandıklarına özel olarak katılmıyordum ama neyse. Onlar Kit'in arkadaşlarıydı ve eğer iğrenç pisliklerle arkadaş olmak istiyorsa, bu onun kararıydı. Bu sadece geçici bir şeydi, kendimi kaptırmak zorunda değildim.

"Önemli bir şey değil, Kit." Arkadaşlarının bizi takip etmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. "Onurumu korumak zorunda değilsin. Benim varlığımın amacı senin hayatını kolaylaştırmak, zorlaştırmak değil."

"Sen yaptın."

Kebapçıda sıraya girip, gecenin nasıl geçtiğine dair gereksiz bir özür olarak parasını ödemekte ısrar ettiği tavuk kebablarımızı sipariş ederken, onun kesinlikle az konuşan bir alfa olduğunu düşündüm.

Tezgâhtaki iki tabureye doluşmayı başardık ve sos bileklerime kadar akarken cesurca bir hanımefendi gibi yemeye çalıştım.

Kit biraz da isteksizce, "Bu iyi bir fikirdi," dedi.

Ağızımdaki lokmayı yutarak onaylarcasına mırıldandım. "Omegaları pek sevmiyorsun, değil mi?"

Kit boğuk bir ses çıkardı ve neredeyse kebabını düşürüyordu.

"Bu sadece bir gözlem, bir şey kastetmiyorum." Folyo sargıyı dikkatlice biraz daha aşağı çektim ve parmaklarımdaki sarımsak sosunu bir peçeteye sildim. "Bu geceye ve dün geceki partiye dayanarak tahmin ediyorum ki

Yıllardır sana eşleşmemiş omegalar dayatıldı. Neden temkinli olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Çiftleşmemiş alfaların yanında temkinli davranmıyor musun?" diye savunmaya geçti.

Omuz silktim. "Jimmy sinir bozucu biri elbette ama tüm alfaları onun fırçasıyla lekelemeyeceğim."

"Sadece o değil," dedi Kit elini sallayarak. "Diğerleri. Eşleşmemiş alfaların sırf omega olduğun ve müsait olduğun için sürekli sana kur yapmasından rahatsız olmuyor musun?"

Uzun bir süre Kit'e baktım, ciddi olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Sanırım Jimmy etrafta taliplerim olduğu izlenimini vermiş olabilirdi. Ya da alfaların sürekli bana kur yapmasıyla ilgili şaka yapıyordu, gerçi şakaysa bile biraz kötü niyetliydi. Kit kötü biri miydi? Arkadaşları öyleydi ama o daha önce korumacı davranmıştı.

Yoksa korumacılığı sadece içgüdüsel miydi?

Alfa'nın niyetini anlamaya çalışmak çok yorucuydu.

"Ya da belki hoşuna ?" Kit bir cevap bekler gibi bir tavır takındı. "İlgi. Bazı insanlar bundan hoşlanır."

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Sanırım kapıma dayanan alfaların sayısını abartıyorsun. Geçmiş zamanlarda olsaydım, şimdiye kadar kız kurusu olarak sınıflandırılırdım."

Kit buna nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu, ben de ona acıdım ve konuyu değiştirdim. "Yani bu alfaları okul günlerinden beri tanıyorsun?"

"Evet." Kit bir an sessiz kaldı, yemeğine odaklandı. "Böyle olduklarını hiç hatırlamıyorum."

"Uzun evde değilsin," diye . "İnsanlar değişir. Ya da belki de . Belki de sendin."

Kit bana uzun uzun baktı, ben de pencereden dışarı baktım, onun delici altında kendimi tuhaf bir şekilde mahcup hissediyordum. İnsanlar genelde bana bu kadar çok bakmazdı.

"Peki ya değiştiysem?" diye sordu sonunda. "Yani değiştiysem."

"O zaman hayat da sizinle birlikte değişir. Ya da değişmez. Buna sadece siz karar verebilirsiniz."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Violet: Bana mesaj atmanızı ve Kit'in dün sabah size neden kahve getirmek istediğini söylemenizi saygıyla bekliyordum, ama artık saygılı davranmıyorum. Öğle yemeğine geliyorsun ve bana her şeyi anlatıyorsun.

Homurdandım, yuvamın yumuşak keten çarşaflarına daha da gömüldüm ve telefonumu burnuma doğru tuttum. Violet'e dün gecedен ya da hazırladığımız plandan bahsetmemiştim ama bunu ondan saklamaya da çalışmıyordum. Kötü tepki vereceğini falan düşünmüyordum ama kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bunu büyütmek için aşırı bilinçli davranıyordum. Bu sadece geçici bir kolaylık anlaşmasıydı. Etrafta dolaşıp insanlara *söylemeye* gerek yoktu. İnsanlara anlatmak, anlatılacak bir şey varmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Tüm bu senaryo hakkında çok gerçekçi fikirlerim vardı ve diğer herkesin de benimle aynı gerçekçi seviyede olmasına ihtiyacım vardı.

Ben: Yarın yogada sana tüm dedikoduları anlatabilirim.

Violet: Daha koca bir gün var! Kaçınılmaz olanı ertelemeyi bırak.

Violet: Somon yiyeceğiz çünkü senin en sevdiğin ve rüşvetten anlamam.

Lanet olsun. Somona bayılırdım, özellikle de Violet pişirdiğinde. İkiyi biraz geçe eve vardığımda henüz yataktan bile kalkmamıştım ve panda gözlerini temizlemek için en az yarım saate ihtiyacım vardı.

Kit: Lütfen beni burada yalnız bırakma. Violet kemiği olan bir köpek gibi ve omegalardan korktuğumu biliyorsun.

Ben: Sen *tek* omegalardan korkuyorsun.

Kit: Parametrelerimi genişletmeyi düşünüyorum.

Telefonumun ekranındaki yansımama bir göz attım, kendimi deli gibi sırtırken buldum ve hemen yüzümü daha az heyecanlı bir hale getirdim.

Heyecanlı değildim.

Heyecanlanacak bir şey yoktu.

Ben: İyi, iyi, her yerdeki tüm omegaların hatırına, gelip seni büyük, kötü Violet'ten kurtaracağım.

Kit: Omega teyzelerim teşekkür ederim.

İsteksizce yumuşak çarşaflardan sıyrıldım ve yuvamı istediğim gibi yeniden yapmak için bir an ayırdım. Her yıkamada daha da yumuşayan çarşaflar için tam bir omega-boner'ım vardı ve yuva malzemelerimin çoğuna yıllardır sahiptim. Duvarlar koyu yeşile boyanmış olsa da, etki yaratmak için maksimalist çiçekli bir duvar kağıdı kullanılmıştı, odadaki her şey bembeyazdı.

Yuvama açılan elektronik sürgülü kapıyı açmak için açma düğmesine bastım ve duş almak için banyoya yöneldim. Kapı göze batıyordu ve binanın tarzına hiç uymuyordu ama yalnız yaşadığım için

otomatik kilitleme özelliğine sahip olmak için yaptığım fedakarlığa değdi, özellikle de sıcağım sırasında.

Isıyı yükselterek duşta oyalanmadım, rekor bir sürede kendimi temizledim ve bacaklarımı tıraş ettim. Bugün üzerinde çalıştığım bir müşteri için durum tespiti yapmayı planlamıştım ama Violet'in mesajından önce kafamda yapmamak için bahaneler . İşimi seviyordum - ruhumda bir ateş falan yakmıyordu ama işimde iyiydim ve bana rahat bir yaşam sağlıyordu - ama son zamanlarda daha önce hiç olmadığı kadar yorucu hissettiriyordu. Bunun sadece ateşimin yaklaşmasından kaynaklandığını da düşünmüyordum, ki bu beni her zaman fiziksel olarak daha yorgun yapardı.

Muhtemelen otuzlu yaşların başındaki bir bıkkınlıktı. Yaklaşan biyolojik kabus haftam ve erkek kardeşimin erken ölümü ile şiddetlenen bir orta yaş öncesi kriz. Endişelenecek bir şey yok.

Belki de bir dövme yaptırmalıyım? 'Otuzlu yaşlarımda olabilirim ama hayatım henüz bitmedi' diye bağırان bir şey.

Belki de kırışksız gençliğimin küllerinden doğan dev bir anka kuşu.

Hâlâ bunu başarıp başaramayacağımı düşünürken kurulandım ve saçıma fön çekip makyajımı yapmadan önce Om-Guard sürdüm. Violet'e gideceğimi bildiren kısa bir mesaj attıktan sonra soluk pembe bir güneş elbisesi ve kot ceket giyip aşağıya indim.

Kit çoktan kaldırımda durmuş beni bekliyordu, gerçi kapım taze alfa koktuğu için onu gördüğüme şaşırmamıştım. Hayal meyal, sokağın karşısındaki komşuların onu kapıya sürtünürken görüp görmediklerini merak ettim.

"Merhaba, sizi beklemiyordum."

Bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Kendi başına yürüyecektin."

Ona katılmadan önce arkamdaki kilidin yerine oturup oturmadığını kontrol ederek, "Çoğu gün bu şekilde dolaşıyorum," diye kabul ettim. "Güpegündüz ve yolun sadece beş dakika aşağısına gidiyorum."

Kit, sanki bu hayatında duyduğu en tatminsiz cevapmış gibi homurdandı ve ben de hemen onu tekrar iğnelemek istedim, ki bu çok garipti çünkü ben her zaman insanları memnun eden biriydim.

"Dün gecedен sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim," dedi sonunda, düz bir kaldırımda düz bir çizgide yürümeye gereğinden biraz daha fazla konsantre olarak.

"Beni üzmem için birkaç kaba yorumdan daha fazlası gerekecek, sizi temin ederim." Çirkin ördek yavrusu çocuk olmak bana küçük yaştan itibaren kaba yorumlar konusunda hızlandırılmış bir kurs vermişti.

"Bundan Nico'ya bahsettim ve bana Coleman'ın on dört yaşında olgunlaşmamış bir pislik olduğunu ve o zamandan beri gelişmediğini söyledi," dedi Kit tereddütle, aradığı kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Bu yüzden artık onlarla uğraşmıyor."

Kanıtlar kesinlikle Nico'nun Kit'in şimdiye kadarki en katlanılabilir arkadaşı olduğunu gösteriyordu.

"Anlamıyorum," diye devam etti Kit, benden çok kendi kendine. "Onlara karGı çok kibar davrandın ve beni düĞündün. Mükemmel, gerçekten."

Bu yorumdan bir anlam çıkarmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. "Sinclair çok güzel bir omega. Genç. Eğitimli. İyi seyahat etmiş. Devasa verimli bir pencere kaldı." Kit boğuk bir ses çıkardı ve devam etmeden önce toparlanması için ona bir an verdim. "Omega'lar arasında ideal olan o; sana benden daha uygun olduğunu düşünmeleri şaşırtıcı değil. Eğer ben

Korkunç kabalıklarını hayırsever bir şekilde görmezden gelerek, sizin çıkarlarınızı gözetmelerinin iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Kit inatla, "Sen ve ben yaşça daha yakınız, ikimiz de kariyerlerimizde ilerledik, ortak arkadaşlarımız var ve tavuk kebablarını seviyoruz," diye karşı çıktı.

Bu konuda şaşırtıcı derecede öfkeliydi. Gerçi ben de onun kadar çok kez kibrit çöpüne dönmüş olsaydım, arkadaşlarımdan bana kimi kakaladıkları konusunda benim de bazı güçlü fikirlerim olurdu sanırım.

"Benim için daha uygun olacağın çok açık."

Ya Kit söylediğim ilk şeyi kasten görmezden geliyordu ya da bunu fark etmemişti.

Sinclair çok güzel bir omega.

Coleman aralarındaki en kötü poker suratına sahipti ve bana, yanında nefes almak kadar bile işim olmayan başarılı ve çekici bir alfaya asık suratlı bir kız kurusuymuşum gibi bakıyordu.

Nico ve Violet'in evinin önünde durmuştuk ve bütün gece saygısızlığa uğrayan ben olmama rağmen içeri girmeden önce Kit'e bir tür güvence verme ihtiyacı hissettim. Davranışları benim umurumda değildi ama Kit'in umurunda olduğu açıktı.

"Bak, gerçekten sorun yok. Dün gecenin nasıl geçtiği konusunda üzgün değilim - senin güzel, güvenli omega tamponun olmak için oradaydım ve işe yaradı. Garip kabalık bir yana, iyi bir gece geçirdin mi?"

Suratı asıkken bunu söylemek gerçekten zordu.

"İyi idi. Sonlara doğru."

"Ne zaman ayrıldık?" Güldüm.

"Ondan biraz önce." Kit boğazını temizledi ve bir an için gözlüklerini düzeltti.

"Siz ikiniz içeri geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" Violet seslendi, kafasını kapıdan çıkardı ve bize meraklı bir bakış attı.

Kit'e en güven verici gülümsememi attım ve dirseğinden tutup onu eve doğru çektim. "Hadi gel. Sorgu ekibinin karşısına birlikte çıkalım."

"Evet," diye söze başladı Violet, masadaki salata kâsesini bana uzatırken. "Nico ve ben kibarca havadan sudan konuşuyoruz, ikinizin konuyu açmasını bekliyoruz ama ikiniz de konuyu açmıyorsunuz."

"Neyi gündeme getiriyorsun?" Kırpiklerimi masumca ona doğru kırıştırarak sordum. Violet sevgiyle gözlerini devirdi. "Bana naz yapma, Margot Bailey."

Nico koltuğunda rahatlamış, bir kolunu Violet'in sandalyesinin arkasına atmış, kendini beğenmiş bir sırıtışla aramıza bakıyordu. "Her ne yapıyorsanız, sanırım geçen geceki partide birlikte bir köşeye büzüldüğünüzde aklınıza geldi? Çok rahat görünüyordunuz..."

"Yine başlama," diye homurdandı Kit. "Bana tuzak kurmaya çalışmayan tek arkadaşım sensin."

Violet kaşlarını çattı, ben de Kit'in huysuz sözlerinin beni rahatsız etmediğini belirtmek için ona neşeli bir gülümseme gönderdim.

"Rahatla, Kit." Kolunu okşadım. "Nico'nun yaptığı bu değildi. Duyduğuma göre, benden önce Bryce ve Kanein partilerinde onların üçüncü tekeriymişsin. Bu ikisi, ikimizin de ne kadar iyi olduğumuzu herkesten iyi biliyor."

alfa ya da omegaların arkadaşlığından herhangi bir koşul olmaksızın zevk alabilir."

Kit'in bakışları başımın yan tarafını yakarken Nico onaylamak için kadehini bana doğru kaldırdı. Neden şaşırdığını anlayamıyordum; bir eş edinmekle ilgilenmiyor olmam, çarpık bacaklı olana kadar düğümlenmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

Bu şekilde karmaşık, çok yönlü bir omega oldum.

"*Bunu yaptığımızdan* değil," diye ekledim aceleyle, Violet'in kalkık kaşlarını yakalayarak. "Demek istediğim, bu masadaki herkes Kit'in de benim de bekârlığımız konusunda çok rahat olduğumuzun farkında. Siz ikiniz de hayatımızdaki diğer insanların öyle *olmadığını* biliyorsunuz, bu yüzden Kit şehirdeyken birbirimize yardım ediyoruz. Artı birbirimiz için bir şeyler yapıyoruz. Heyecanlanacak bir şey yok."

"Bundan emin değilim," diye yanıtladı Nico sertçe. "Kesinlikle biraz heyecan yarattı. Coleman bugün beni Margot hakkında sorgulamak için aradı. Jocelyn'in kız kardeşinin stajyer arkadaşı Kit'e aşık olmadığını için çok sinirlenmiş."

"Bu o muydu?" Kit'in sesi sıkılmış gibi çıkıyordu. Nico sırtıttı.

"Coleman'a ne söyledin?" Cevabı istediğimden tam olarak emin olmasam da kendimi durduramayarak sordum.

"Gerçek." Nico omuz silkti ve Kit ona hiç de güven verici olmayan bir telaşla baktı. "Violet ve ben size tuzak kurmadık, ikiniz de bizim en yakın arkadaşlarımızızsınız ve sadece bizim verdiğimiz bir partide tanıştınız, bu da onu ve diğerlerini davet etmememizle ilgili bazı eleştirilere yol açtı. Margot'yu sordu, ben de ona onun akıllı, nazik, zamanını cömertçe harcayan ve harika bir arkadaş olduğunu ve herhangi bir alfanın ona eş diyebileceği için şanslı olacağını söyledim."

"Duyduk duymadık demeyin," diye ekledi Violet neşeyle, ben yüzümü şok yerine kibar bir minnettarlığa benzetmeye çalışırken masanın üzerinden bana gülümseyerek. Alev alev yanan yanaklarım muhtemelen beni ele vermişti.

"Çok nazıksınız," diye ihtiyatlı bir şekilde cevap verdim.

"Dediğim gibi, sadece gerçeği söyledim." Nico omuz silkti ve ızgara somonuna yumuldu. Kit de aynı şekilde Nico'nun sözlerine sessiz kalarak karşılık verdi ve kendimi onun ne düşündüğünü merak ederken buldum. Nico'nun karakterimle ilgili değerlendirmesine katılmıyor muydu?

Umurumda mıydı?

Evet, acımasızca karar verdim. Her ne kadar planımız karşılıklı yarar sağlayan bir kolaylık olsa da, yine de Kit'le bunun sonunda arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Bunun bir nedeni ikimizin de Nico ve Violet'le yakın olmamızdı ve hep birlikte vakit geçirmemiz güzel olurdu. Ama aynı zamanda Kit gerçekten de daha fazla arkadaşla ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Onun için art niyeti olmayan arkadaşlara.

"Peki, bir sonraki... her ne diyorsak?" Violet çatalıyla ikimizin arasını işaret ederek sordu. "Bir sonraki randevunuz değil mi?"

"Margot'nun çok fazla zamanını almak niyetinde değilim," dedi Kit, hâlâ tabağına bakarak. "Dün gece Coleman'ın planladığı hafta sonu gezisi için Brighton'a ve şehirde katılacağım bağış toplama yemeğine bana eşlik edip edemeyeceğini sordum. Hepsi bu, anlaşılmayacak bir şey yok."

"Evet, şüphesiz bir yatak odasını paylaşmanızın bekleneceği bir gece gezisi ve meslektaşlarınızla çevrili olacağınız profesyonel kariyerinizin en önemli olaylarından biri. Okuyacak bir şey yok," diye onayladı Violet parlak bir gülümsemeyle ve alaycılığı kesinlikle Kit'in kafasının üzerinden uçup gitti. "Peki ya sen Margot? Bunun karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma olması gerekmiyor mu?"

Violet'e Jimmy'den hiç bahsetmediğimi fark ederek yüzümü buruşturdum. Ya da Calum, bu konuda. Bu konuşma başka bir güne kalabilirdi, Gerçi.

"Ailem yuvama davet etmemi istedikleri bir alfa buldu; babamın dul bir arkadaşı. Etrafta takılıyordu. Kit, ön kapım için kokusunu cömertçe gönüllü olarak verdi."

Kit homurdandı.

"Bekle, bir alfa senin evinde takılıyormuş ve sen bize söylemedin mi?" Violet dehşete düşmüş bir ifadeyle sordu. "*Margot*. Ya tehlikeliyse? Bir şeyler söylemeliydin!"

"Tehlikeli olduğunu sanmıyorum. Sadece yalnız ve benim hakkımda son derece yanıltılmış."

Nico, "Kendi güvenliğiniz konusunda çok dikkatsizsiniz," diye iç geçirdi. "Umarım anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiriyorsundur, Kit. Margot herkese yardım etmek için ilk gönüllü olan kişidir, sürekli başkaları için bir şeyler yapmaya koşturur ama kendini ön plana koyma konusunda ne yazık ki çok kötüdür."

"Kaba," diye mırıldandım, ağzıma bir çatal somon tıktırırken.

"Doğru," diye karşı çıktı Nico, yargılayıcı bir kaşını kaldırarak. Kit'in yine bana baktığını hissedebiliyordum. İlk kez duyguları konusunda bu kadar suskun olmamasını diliyordum.

"Gerçekten başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Yalvardım. "Jimmy zararsızdır. Kit ve ben bu işi hallederiz."

"İşler kızırsa bize söyleyecek misin?" Violet bana yalvaran bir bakış atarak ısrar etti. Tereddüt ettim, muhtemelen yapmayacağımı biliyordum ve yalan söylemek istemiyordum. Nico ve Violet'in peri masalı gibi bir aşkları vardı - eğer kuledeki prensesin degradasyon eğilimi varsa ve parlak zırlı şövalye ona

Ona ne kadar güzel bir sürtük olduğunu söylüyordum. nemsiz sorunlarmla sonsuza dek sürecek mutluluklarına müdahale etmek istemiyordum.

"Margot," dedi Violet daha yumuşak bir sesle ve bana sempatik bir bakış attı. "Seni seviyoruz ve yardım etmek *istiyoruz*. Bizi asla zorlamıyorsun, bunu biliyorsun."

"Bunların hepsi tartışmalı," diye araya girdi Kit, beni yalan söylemekten kurtardı. "Tam da bu senaryo yüzünden Margot beni elinde tutuyor."

"Sana sahip olduğu sürece," dedi Nico yumuşak bir sesle ve konuyu geçen hafta iş yerinde olan bir olaya getirdi. ğle yemeğimi yemeye ve Kit'in açıklamasıyla biraz sarsılan sinirlerimi yatıştırmaya odaklandım.

Birinin bu kadar inançlı bir şekilde benim tarafımda olduğunu açıklaması garipti. Genelde başkalarının takımlarında yardımcı oyuncu olurdum ama benim yedek kulbem oldukça boştu.

Ve ben bununla iyiydim.

Gerçekten.

"Peki, Bryce ve Kane'in bir sonraki partisinde ne olacak?" Violet aniden sordu. "Eminim detayları içeren bir mesajı her an gönderebilirler."

Kit ve ben birbirimize şaşkınlıkla baktık. Mantıken onun benden önceki partilere katıldığını bilsem de, onu Bryce ve Kane'in partilerinden biri olan ipek ve deri kötülük yuvasında hayal etmekte zorlanıyordum. Onun da bana bakıp aynı şeyi düşündüğünden oldukça emindim.

"Elbette arkadaş olarak gideceğiz," dedim Kit'in gözlerine bakarak. "İçeri girdiğimizde tıpkı siz ikinizle yaptığımız gibi yollarımızı ayıracağız ve birbirimize iyi akşamlar dileyeceğiz. Değil mi Kit?"

Oof, o *bakış*. Gitmememi mi bekliyordu? Kötü şans. Bu, ateşim çıkmadan önce iyice raydan çıkmak için son şansım olacaktı ve

deneyim, nihai ısıyı daha az acı verici hale getirdi. Ya da kafamda kendimi buna inandırmıştım. Bu iki seçenektan biri.

Yemeğimizi bitirdik ve bulaşıkları yıkamakta ısrar ettim çünkü Violet rahatsız görünmeye, Nico da sabırsızlanmaya başlamıştı.

Saygınlığın zirvesi gibi davranıyorlardı ama Nico ve Violet gezegendeki en azgın insanlardan ikisiydi, bundan emindim. Bir omega'nın kızgınlık döneminde süt vermesini sağlamak oldukça kolaydı ama bunu sürdürmek yirmi dört-yedi saat süren bir işti ve Violet'in çiftleştikten sonra evde kalmak için işini bırakmasının nedenlerinden biri de buydu. Bu ikisini de mutlu ediyordu, bu yüzden bir programa bağlı olmaktan *nefret ettiğimi* bilsem de beni yargılamıyordu.

Ben bulaşık makinesini doldurup tencereleri fırçalamak için lavaboyu doldururken Kit masadaki bulaşıkları toplayıp bana getirdi.

"Seni gerçekten önemsiyorlar," diye mırıldandı, boş salata kâsesini tezgâha bıraktı ve mutfak adasının diğer tarafından beni izledi.

"Duygularımız karşılıklı. Violet mahalleye taşındığımda beni çok iyi karşıladı, herkesle tanıştırdı ve yalnız yaşamamdan endişelendiği için beni kontrol etti. Onlar hayatımda olduğu için çok şanslıyım."

"*Şanslı* demezdim," diye cevap verdi Kit, gerçek hayatta insan kelimeleriyle konuşmaya isteksizce sürüklendiğinde içine düştüğü o hoşnutsuz ses tonuyla.

"Arkadaşlığınızdı hoşlanıyorlar. Seni önemsiyorlar. Bu şans değil."

"Neden Kit Iyer, bilmesem bana iltifat ettiğini düşüneneğim."

"Bir gözlem yapıyorum." Kit benimle göz teması kurmamaya dikkat ederek gözlükleriyle oynadı.

"Çok gurur verici bir gözlem."

"Bu şekilde anlamak istiyorsan, bu şekilde anla," diye homurdandı ve ben gülerken çeşnileri toplamak için masaya geri döndü. Gerçekten de huysuz ve vicdanlı olmanın büyüleyici bir karışımıydı.

"Seyahat ederken hayatının nasıl olduğunu anlat bana." Kit bu soru karşısında irkildi. "Buradaki hayatım çok... planlı. Rutin, sanırım. Yoldayken hayatının nasıl olduğunu çok merak ediyorum."

"Muhtemelen düşündüğünüzden daha az göz alıcı. Işık için gün doğumu ve gün batımında çekim yapıyorum, bu da yılın zamanına ve bulunduğum yere bağlı olarak genellikle çok erken başlamak ve çok geç bitirmek anlamına geliyor. Gün boyunca, kurgu yapmak için kaldığım otel odasına kapanıyorum. Ve kestiriyorum," diye ekledi dudaklarını büzerek. "Ve bulunduğum görev ya da gelecekteki seyahatlerim için mekan keşfi yaparım."

"Bu bana oldukça çekici geliyor. Şekerleme mi? Uzak yerlere seyahat etmek? Yeni yerlerde dolaşmak ve fotoğrafını çekecek ilginç şeyler bulmak? Her gün güneşin doğuşunu ve batışını görmek? *Şekerleme* mi?"

"İki kere şekerleme dedin."

"En son ne zaman kestirdiğimi bile hatırlamıyorum," dedim dramatik bir iç çekişle.

"Avukatların şekerleme yapamamasının özel bir nedeni var mı?" Kit sertçe sordu.

"The genel iş yükü? Akran Baskı mı? Bizim doğal olarak rekabetçi doğa?"

Kit'in dudakları kıpırdadı ve önümüzdeki birkaç hafta içinde ondan tam bir gülümseme alacağıma dair kendime sessizce yemin ettim.

"İşini seviyor musun?" diye sordu, tencereleri kurulamak için bir kurulama bezi alırken.

Kısa bir duraksamadan sonra "Evet," diye cevap verdim. "Birkaç yıl öncesine kadar ofiste çalışıyordum. Açıkçası, benim yaşımda çoğu omega çiftleşti ve evden çalışmaya başladı. Buna *ihtiyacım* yoktu, ama sanırım İK benimle ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden beni bu yöne ittiler."

"Evden çalışmayı sevmiyor musun?"

"Omegalar sosyal yaratıklardır," diye yumuşak bir gülümsemeye belirttim. Aslında biz de muhtaç küçük azgınlardık ama düzenli, cinsel olmayan sosyalleşmeyi de severdik. Bazen. "Bununla birlikte, durumumun tuhaflığı bazen insanları rahatsız edebiliyor, beni yıllardır tanıyan iş arkadaşlarımı bile."

Bana henüz *neden* bir eşim olmadığını sormamıştı. Bunu sorgulamadan gerçek olarak kabul etmişti - nadiren takdir ettiğim bir durumdu - ama şimdi kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

Neyse ki Kit bu düşüncelerini kelimelere dökmeden Violet yeniden ortaya çıktı, elbisesinin önündeki düğmeler eğrilmiş ve yanakları kızarmıştı, konuyu değiştirmek için mükemmel bir bahane sunuyordu.

"Evet," diye başladım. "Masa oyunlarını çıkaralım mı?"

Bölüm 7

T Bir omega olarak her yıl aynı beş günlük izin talebini sunmaktan daha utanç verici bir şey olamazdı.

Hiçbir şey.

Bu lanet formu tekrar göndermektense, gerçek hayatta, yüz yüze bir seks oyuncağı mağazasına gidip -daha önce hiç yapmadığım bir şey- tenis topu büyüklüğünde silikon düğümü ve tepesinin etrafında delici simülasyonlar olan on adet Devasa Penis dildosunu almayı tercih ederdim.

Eğer kendime ait bir alfam olsaydı, ısıtmalarım sadece birkaç gün sürerdi ve kolayca hastalık günü olarak kabul edilirdi ve İK'nın gözünü kırpmayacağı kadar rutin olurdu.

Ama hayır.

Tek eşliydim, on sekiz yaşımdan beri her yıl yaptığım gibi yılda bir kez kızgınlık dönemine giriyordum. Bu, bedenimin alfalar için üzgün küçük bir beni seç bayrağı sallamasıydı ve bu rahatsızlığa son derece içerliyordum.

Ağır bir iç çekişle 'gönder' düğmesine tıkladım ve İK'ya kesinlikle ihtiyaç duymadıkları bir uyarıda bulundum.

öngörülebilir gelecekte.

İnsan Kaynakları Müdürü ve baş düşmanım olan kendini beğenmiş Lora, muhtemelen izin talebimin ne zaman geleceğine dair astlarıyla bahse girmişti.

Ağır bir iç çekişle, kulaklarımda klasik odak müziği patlatan kulaklıkları çıkardım ve şakağımı ovuşturdum. Büyük bang-my-dildo-collection etkinliğinin gerçekleşmesine daha birkaç hafta vardı ama sırtım ağrıyordu, şişmiştim, açtım ve son derece sinirliydim.

Çay, diye karar verdim. Bir fincan çay ağrıma iyi gelirdi. Ve bir paket bisküvi de ruh halime iyi gelirdi.

Telefonum çaldı ve Michelle'den kayınvalidesi hakkında sekiz dakikalık bir sesli not ya da Asher'dan anlayamayacak kadar yaşlı olduğum başka bir garip meme görmeyi bekleyerek aşağıya baktım.

Kit: Aşağıdayım.

Bunu beklemiyordum.

Rahatsız ofis koltuğumdan kalktım ve aşağı inip onu içeri alabilmek için anahtarlarımı aldım. Onu Nico ve Violet'in öğle yemeğinde gördüğümünden beri birkaç gün geçmişti ve kesinlikle tekrar buluşmak için plan yapmamıştık.

Kit'in saçları sabahtan beri çiseleyen hafif yağmurdan ıslanmış, gözlükleri suyla benek benek olmuş, teni nemli ve parlıyordu. Hafif çiseleyen yağmur beni özellikle sakıncalı bir kanalizasyon borusundan yeni çıkmış bir fareye benzetiyordu. Bazı insanlar çok şanslıydı.

"İçeri gel, içeri gel, seni yağmurdan kurtaralım."

Kit'i yukarı çıkardım ve ıslak ceketini çıkarıp gözlüklerini kurulamadan önce masanın üzerine bir kâğıt torba koydu.

"Size öğle yemeği aldım," dedi huysuzca, masanın üzerindeki çantayı göstererek. "Yani, bize. Bize öğle yemeği aldım. Pirinç kaseleri. Violet sevdiğini söyledi."

"Evet." Bize uygun çatal bıçak takımı ve biraz su getirdim, keşke ona ikram edebileceğim başka içecekler de olsaydı. Pek çok şeyde iyiydim ama ev sahipliği bunlardan biri değildi. "Bu beklenmedik bir sürpriz oldu. Seni Brighton'dan önce göreceğimi sanmıyordum."

Kit isteksiz bir ses çıkararak iki kap çıkardı ve tavuk olanını bana doğru kaydırıldı. Violet onu iyi bilgilendirmişti. İşin içinde pirinç kaseleri varken ona eşlik etmesine kesinlikle itiraz etmeyecektim.

"Her gün geçerken kokuları işaretliyorum," dedi Kit sonunda. "Bunun daha kapsamlı olacağını düşündüm. Etrafta daha çok takılırım. Yağmur falan derken."

"Sanırım öyle," diye hafifçe onayladım. Kit'in kahve ve viski kokusu artık gerçekten de kalıcı olacaktı. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Kit'in kokusunun sürekli evimin etrafında olmasının Jimmy'ninkinden ziyade benim hayatımı daha da zorlaştırıp zorlaştırmadığını sorgulamam için ısıma yeterince yakındı.

"Kokun nerede? Dairen bile... hiçbir şey gibi kokmuyor," dedi Kit aniden, bana bakarak.

"Om-Guard." Masanın diğer tarafındaki aile boyu pompalı şişeyi işaret ettim - evin her tarafına dağılmış halde tuttuğum birçoğundan biri. Beyaz şişe oldukça zararsız olsa da, çiçek-klitoris esintili logo iğrençti. Om-Guard Max - erkek omegalar için pazarlanan mavi ve siyah versiyon - yan tarafında sanatsal görünümlü bir penis karalamasına sahip değildi.

Om-Guard uygulamamda her zaman liberal olsam da, kızışmamdan önce ekstra sertleştirdim. Kokumla ilgili her şey 'sık beni' diye bağıırıyordu ve marketimden alışveriş çalışırken ya da kahvaltıda peynirli ve fasulyeli börek yerken etrafta bunu yansıtmaya ihtiyacım yoktu.

"Koku kalkanı losyonunun bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum," diye temkinli bir şekilde cevap verdi Kit, belli ki daha iyi bir açıklama bekliyordu.

"Beni kandırdın."

Bu üç lanet kelime on yılı aşkın bir süredir zihnimde yaşıyordu ve görünüşe bakılırsa yakın bir zamanda da onlardan kurtulamayacaktım. Yine de Kit'e bu hikayeyi anlatmayacaktım. Mezarıma götüreceğim bir hikayeydi.

"Ayrıca her odada gece gündüz çalışan bir hava temizleyici var," diye ekledim sıkı bir gülümsemeyle ve kitaplığın tepesindeki beyaz silindirik makineyi başımla işaret ettim. Muhtemelen sahip olduğum en pahalı şeydi. "Bu konuda çok titizimdir."

Kit bana uzun uzun baktı. "Bunu görebiliyorum. Gerçi Bryce ve Kane'in evinde bunu gizlemenin imkânsız olduğunu tahmin ediyorum."

Durakladım, sporkum ağzımın ortasındaydı. "Şey, hayır. Orayla uğraşmıyorum."

Dünya üzerinde omega slick'e karşı koyabilecek hiçbir koku kalkanı ürünü yoktu. Yani, ön ısıtmalı endüstriyel külotlar oldukça etkiliydi, ama o partilere külotumu giymek için gitmedim.

"O zaman sanırım güzel bir koku alacağım." Kit sanki bunu söylemek son derece normal bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Karşımda oturmuş, öğle yemeğini yiyorsun, cesurca, kayganlığımdan 'iyi bir koku' almaktan bahsediyorsun, biliyorsun değil mi? Bilmiyorsun diye endişeleniyorum."

Kit'in dudakları seğirdi. "Biliyorum. Yine de konuşmanın şartlarını netleştirdiğin için teşekkür ederim. Çok hukukçusun."

Gözlerimi kıstım ve ona bir edamame fasulyesi fırlatmayı düşündüm. Ama yine de benimle dalga geçiyordu ki bu da hoş bir şeydi. Kit çok

Her zaman ciddiymi, geçen gece arkadaşlarıyla dalga geçtiğini bile görmemiştim ve onları yıllardır tanıyordu.

"Umarım yoğun bir günü bölmemiştir?" Kit bir süre sessizlik içinde yemek yedikten sonra sordu.

"Hayır, o kadar da kötü değıl. Yılın bu zamanlarında sıcaklara hazırlanmak için gevşerim."

Kit dondu kaldı. "Ateşin mi yaklaşıyor?" Kaşlarımı attım.

"Bundan bahsetmemiş miydin?"

"Hayır, kesinlikle bundan bahsetmedin." İştahı kaçmış gibi elindeki çatalı yere bıraktı ve bana kesinlikle *telaşla* karışık bir bakış attı.

"Birkaç hafta içinde burada olur." Omuz silktim ve ona müşteriye karşı en iyi gülümsememi attım. "Endişelenmene gerek yok, Kit. Otuz iki yaşındayım, bu benim için yepyeni bir olay değıl. Yuvama *tek başıma* girdiğim son dakikaya kadar işimi fazlasıyla görebilecek kapasitedeyim. Brighton'a ve akşam yemeğine kadar size eşlik edebilirim."

Kit rahatlamış görünmüyordu. Ayağı kalktım ve ona biraz zaman tanımak için boş kâsemi tezgâha doğru götürdüm.

"Partide benimle konuştuğunda ateşinin yaklaştığını biliyor muydun?"

Genelde oldukça sakin biriydim ama sesindeki şüphecilik beni gerçekten sinirlendirdi.

"Bu yıllık bir olay, Kit. Eğer şu anda kızgınlık döneminde değılsem, o zaman yaklaşıyor demektir."

"Yakında. Yaklaştığını biliyor *muydun*?"

Döndüm, kollarımı banka yaslandım ve ona değıerlendirici bir bakış attım.

"Dediğim gibi, otuz iki yaşındayım. Baharın sonlarında geliyor

her yıl. Hiçbir zaman gafıl ."

"Eğer bir eş istemiyorsanız, yılın bu zamanında evde kalmanız gerekmez mi?" "Beş günlük bir etkinlik beklentisiyle her yıl birkaç ay gönüllü ev hapsi mi öneriyorsunuz? Yerinizde olsam dikkatli davranırdım." Sesim yumuşaktı, ama içindeki sabırsızlıktan şüphe edilemezdi. "Hayır, ev önermiyorum. Sadece... bir alfayı kandırıp seni sahiplenmesi için kandıracağından hiç endişelenmiyor ?

ısı kokusu?"

Numara.

"Beni kandırdın."

Bu alfaların hepsi gerçekten de aynıydı. Kit'in Fraser'la aynı olmasını gerçekten *istemiyordum* ama ikisi de aynı korkunç kelimeyi kullanmıştı. Sadece var olduğum ve üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan çekici bir kokuya sahip olduğum için sorun olduğumu ima eden o lanetli kelime.

Kit *kokusunu* bile .

"Kokumu maskeleyeme yeteneğime hayret etmiyor muydunuz?"

Kit kızarma nezaketini gösterdi ve birdenbire tahta masanın üzerindeki bir çizikle ilgilenmeye başladı. "Sadece tek bir hata yeter. Ve bunu Bryce ve Kane'in evinde saklamak gibi bir niyetin olmadığını kendin söyledin."

"Beni bir insan ve kıızışmaya yaklaşan bir omega olarak tanıyan, iyice incelenmiş bir grup insan arasında. Oraya kafayı bulmak için giden tek kişi ben değilim." Söylemek istediği şeyin etrafında dans ediyordu ve bu beni şaşırtıcı derecede öfkeliyordu. Neden umursuyordum ki? Onun iyi düşünceleri benim için bu kadar önemli miydi? Belli ki etmemeliydi. "Sadece ortaya çık ve söyle, Kit. Aklında ne var?"

"Sanırım tüm bunların bir oyun olup olmadığını merak ediyorum. Nico ve Violet'in partisinde olacağımı bildiğin için kokunu kasıtlı olarak maskeleydiysen, beni

sahte güvenlik duygusu."

"Kulağa son derece ayrıntılı bir plan gibi geliyor. Bu hain planı ne amaçla uydurdum?" Sertçe sordum.

"Bilmiyorum. Gardım düştüğünde sana sahip çıkmam için beni tuzağa düşürmek için mi?" Kit neredeyse nefes kesici bir duyarsızlıkla cevap verdi.

Gerçekten de alfa özgüveni gibisi yoktu.

"Cidden bunu mu ima ediyorsun?" dedim yavaşça. "Daha seninle *tanışmadan* önce seni alfa-yem ön ısıtma kokusuyla tuzağa düşürmek için ayrıntılı bir komplo kurduğumu mu - çünkü belli ki o kadar harikasin? Sadece bu da değil, bir şekilde *seni* hipnotize ederek kokusuz daireme gelmeni sağladım ve seninle zaman geçirmek için bir artı-bir-ilişki teklif ettim. Bir şey mi kaçırıyorum? Arkadaşlarıyla bara giderken sana eşlik etmem ve onlar tarafından tamamen saygısızlığa uğramama kibarca izin vermem gerçek bir şeytani zekâ hamlesiydi, değil mi? Ne kadar da dâhiyim. Belki diğer bekar omegalar için bir kitap yazarım: "Bir Alfa Bin Aşağılayıcı Adımda veya Daha Fazlasında Nasıl Tuzağa Düşürülür?"

Nefes almak için gittikçe artan iğneleyici konuşmama ara verdim, bu noktada yüzüm öfke ve aşağılanmanın karışımından tamamen yanıyordu.

"Margot-" diye başladı Kit, ayağa kalkmak için masayı iterek.

"Çünkü bekâr olmak *istemem* mümkün değil, değil mi? Bu çok saçma olurdu. Henüz *tanışmadığım* bir alfa için kendime kurduğum rahat hayatı bir kenara atacak kadar çaresiz olmam *çok* daha mantıklı."

"Margot-"

"Hayatınızdaki insanların bir eş edinmeme tercihinize saygı duymadığından şikayet edip sonra da evime gelip mutfak masama oturup bana sadece bir alfayı *gerçekten* istemem gerektiğini söylemekle kalmayıp - aksini iddia etmeme rağmen - çaresizliğim içinde

Ayrıca *alfaları kandırıp* beni sahiplenmelerini sağlamak için *sahte bir güvenlik hissine kapılmalarını* sağlayan, ahlaken çökmüş biri olmalı." Midem bulandı ve kısa bir süre için pilav kâsemin yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettim.

Hüzünlü, çaresiz, sıradan bir bekâr olmakla suçlanmak bir şeydi, ama Kit'in ima ettiği şeyi ima etmek tamamen başka bir şeydi.

"Margot, özür dilerim," diye atıldı Kit, ben ağzımı açıp söylenmeye devam edemedim. "Özür *dilerim*. demek istemedim.

."

"Evet, düşünüyordun. Düşünüyordun. Tüm bekar omegaların güvenilmez yılanlar olduğunu, ilk fırsatta dişlerini sana geçireceklerini düşünüyordun. Omegalar hakkında saldırganlık sınırlarını aşan fikirlerle dolusun Kit, bunu biliyor muydun? Geçen geceki sorun Sinclair değildi, senin pislik arkadaşlarındı. Bu ne sıklıkla oluyor?"

Düşünüyorum da, arkadaş olacağımızı sanmıştım. Sahip olduğu bazı saldırgan fikirleri gözden geçirmesine yardımcı olacağımı ve ona yollarının yanlışlığını göstereceğimi düşünmüştüm. O zaman neden yapayım ki? Kariyerimin yarısını iş yerinde modası geçmiş varsayımları düzelterek ve şirketteki en yüksek rütbeli omega olarak bu tür sorular için varsayılan başvurulacak kişi olarak geçirmiştım. Bazen sadece kendim olarak görölmek istiyordum, sonsuz bir bilgi kaynağı olarak değil.

Göğsümde hafif bir sızı vardı, eski bir yaranın yankıları ara sıra ortaya çıkıp bana herhangi bir alfanın benimle ilgilenmesinin tek yolunun onları kandırmam olduğunu hatırlatıyordu ama bu acının beni yönetmesine izin verdiğim günleri çoktan geride bırakmıştım. Hayatımda beni tatmin edecek fazlasıyla şey vardı, aradaki farkı kapatmak için bir alfaya ihtiyacım yoktu.

Ama hâlâ gururum vardı ve bu gurur, Kit'in ayaklarına kapanıp onun kırıntıları için yalvarmaktan kendimi alıkoyamayacağım iması yüzünden incinmişti.

kutsanmış alfa dikkati.

Hâlâ bir cevap bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama bunu duymakla ilgilenmiyordum. Aslında yapmak istediğim şey ona biraz daha çıkmak, belki de kendimi daha iyi hissetmek için bir şeyler fırlatmaktı ama bu mantıksız bir tepkiydi ve bana hiç yakışmıyordu. Sahip olduğum tüm sükûnetle, mükemmel bir nezaket maskesini tekrar yerine oturtmaya çalıştım ve mutfağın karşısında duran alfaya bir yabancı gibi baktım.

"Yemek için teşekkür ederim. İşe dönmem gerekiyor," dedim, boğazım bu kadar sıkışırken sesimin bu kadar doğal çıkmasından gurur duyarak.

Kit kısa bir süreliğine irkilmiş görünüyor, bir tür can simidi arar gibi odanın içinde sağa sola bakınıyordu. "İşleri bu şekilde, Margot, her şey çözülmeden bırakmak istemiyorum. Söylediğim şeyle haddimi aştım ve çok pişmanım-"

"İşe dönmem gerek," diye yineledim, kısa süreli panik hissini gizlemek için çenemi inatla yukarı kaldırdım. Günün sonunda Kit bir alfaydı ve biz yalnızdık. Fiziksel olarak beni alt etmesi, hatta isterse mırıltısını kullanarak beni itaate yönlendirmesi onun için bir şey ifade etmezdi. Alfa ve omega söz konusu olduğunda, terazi her zaman onların lehine eğilirdi.

"Tamam," dedi sessizce, yüz ifademde bir şey gördü ve kapıya doğru geri çekildi. "Daha sonra konuşabiliriz. Ne zaman istersen."

"Elbette," diye yalan söyledim, onunla bir daha konuşmaya hiç niyetim yoktu, anlaşma lanetliydi. "Görüşürüz, Kit."

Acı dolu bir bakışla kendini dışarı bıraktı ve ayak seslerinin merdivenlerden aşağı inişini dinledim, ön kapının kilidi kapanana kadar tuttuğum nefesi bırakmadım.

O zaman, ancak o zaman, *acının* tüm ağırlığının yerine oturmasına izin verdim.

Kit'in korkunç arkadaşlarıyla olan dostluğunda bir tür kurban olduğunu düşünüyordum ama hepimiz birlikte olduğumuz kişilerdik ve Kit de bir istisna değildi. Onun için *üzülüyordum*.

Görünüşe göre, duygulu gözlere ve geniş omuzlara karşı sandığım kadar bağışık değilmişim.

İçimde bir yerlerde, *isteyen* o üzgün küçük omega hala vardı ve aynı hatayı üçüncü kez yapmadan önce onu şimdi dağlamak için ekstra çaba gösterecektim.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

"Oh, çok tatlısın," dedi Bayan Clarkson minnetle, için kasaptan aldığım et paketini kabul ederken.

"Lawrence ve ben sensiz tamamen kaybolurduk, biliyor musun? Kuzeye, oğlumun kasabasına taşınmak zorunda kalırdık ve kız arkadaşı bundan hiç hoşlanmazdı. Benim her şeye karışan yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyor."

Bayan Clarkson'ın muzipçe göz kırpmasına güldüm. Teknoloji cahili olduğu ve oğlunun iş için taşındığı Manchester'ı hiç ziyaret etmediği için, nasıl bir müdahalede bulunabileceğini hayal bile edemiyordum. Oğluyla neredeyse hiç konuşmazdı.

"Senin şu alfa bugün geri döndü," diye ekledi komplocu bir bakışla, kapının çerçevesine yaslanarak. "O ve Lawrence evin önünde epey sohbet ettiler. Elbette onu çaya davet ettim ama kalamayacağı konusunda ısrar etti. Yakışıklı adammış."

Gülümsemem kırılmanlaştı. Kit son üç gündür, onu ne kadar görmezden gelsem de, anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını sinir bozucu bir şekilde yerine getiriyordu. Söylediklerinden sonra anlaşmanın *bana* düşen kısmını yerine getirmemi mi bekliyordu? I

Bana söylediklerinden sonra onunla ve berbat arkadaşlarıyla gitmeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

"O benim alfam değil," diye elimden geldiğince kibarca düzelttim. "O sadece tanıdığım bir alfa, ayaktakımının cesaretini kırmak için biraz koku işareti yapıyor."

"Yapma Margot, beni o kadar ıslak düşünemezsin! Ben yaşlı bir kadını, kur yapan bir erkeğin neye benzediğini bilirim."

Bayan Clarkson'ın korkunç kataraktları vardı, ne *yaptığımdan* emin olduğundan bile şüpheliyim. benziyordu.

"Senden çok övgüyle söz etti, biliyorsun, genç Kit."

"Şimdi mi?" Kestirip attım. Yüzüme karşı bu kadar aşağılayıcı bir şekilde kaba davrandıktan sonra Bayan Clarkson' cazibesini göstermeyi başarması yaraya tuz basmıştı.

"Ah, evet. Senin hakkında çok şey söyledi, özellikle de kibarlığın hakkında... Bu benim çok dikkatimi çekti çünkü sen gerekmediği halde çatlak komşularına karşı çok sevecen ve yardımsever birisin."

"Sen deli değilsin," diye güldüm. "Ve siz benim arkadaşlarımsınız. Elbette yardımcı olabileceğim bir şey olursa seve seve yaparım."

Bayan Clarkson bana uzun uzun baktı. "Karakteriniz hakkında çok şey söylüyor, her ne kadar küçümsemeye çalışsanız da. Genç Kit'in bunu fark etmesi de takdire şayan bence. Lawrence da aynı fikirde, sana söylemesi için onu buraya çekerdim ama televizyonun karşısındaki sandalyede uyukluyor. Her neyse, seni tutmayacağım, önemli işle meşgul olduğunu biliyorum. Ama Kit'ten hoşlandığımı ve böylesine iyi bir alfabla yatmaya karar verirsen bunu yürekten onaylayacağımı bilmeni isterim."

Başımı salladım, alışveriş torbamı merdivenlerden yukarı taşıırken kendi kendime güldüm. "Teşekkür ederim. Fikirlerinize değer verdiğimi biliyorsunuz Bayan Clarkson."

"Muhtemel yatak arkadaşlarınızı taramaktan her zaman mutluluk duyarım!" diye seslendi arkamdan. "Oh, Lawrence! Uyanmışsın!"

Üst kata çıkıp alışverişi kaldırdığımda hâlâ kendi kendime kıkırdıyordum. Çoğunlukla yuvamın yanındaki mini buzdolabına dikkatlice istiflediğim elektrolit yerine geçen içecek şişeleri idi.

Günlerce her birkaç dakikada bir orgazm olmak bir kızı gerçekten terletiyordu.

Violet: Film gecesi için gelmek ister misin? Süslü nachos yapıyorum.

Telefonuma bakarak inledim. Kit'ten uzak durmak, Nico ve Violet'ten de uzak durmak anlamına geliyordu -en azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca- ve kendimi arkadaşşa aç hissediyordum.

Yine de kendimi bu duruma sokacak kadar aç değilim.

Ben: Sanırım sessiz bir gece . Raincheck? Violet: Emin misin? Her şey yolunda mı?

Sadece uzun bir hafta. İyi geceler!

Bu yalan değildi. Kendimi *çok* uzun bir hafta geçirmiş gibi hissettim, çoğunlukla kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım ve bu da şu anda olmak için oldukça berbat bir yerdi.

Mutfağa geri döndüm ve buzdolabını açtım, hafta başında hazırladığım mükemmel dengeli, besleyici yemeklerle dolu düzgün kaplara baktım, özellikle hiçbir şeyden ilham almadım.

Belki de bir süzme turta yapıp Michelle'e bırakmalıyım? Bebek son zamanlarda pek iyi uyuyamıyordu ve buzdolabında biraz yemeğe ihtiyacı olduğundan emindim.

Telefonum tekrar çaldı ve onu cebimden çıkardım, Violet'e bu gece gerçekten yalnız takılabileceğime dair tekrar güvence vermek için kendimi zorladım.

Asher: Ne yapıyorsunuz? Taytum ve Jules şehirdeki yemek festivaline gidiyorlar ve ben ve Chelsea onlara şantaj yaptık.

bizi de yanında getiriyor!

"Küçük pislik," diye mırıldandım ve cevap yazarken kalçamla buzdolabının kapağını kapattım.

Ne demek onlara şantaj yaptın? Neden bununla bu kadar gurur duyuyorsun? Ne festivali?

Asher: Spring Food Fest, sanırım evinizin yakınında?

Hemen ve iki tren durağı ötedeki bir parkta düzenlendiğini fark ettim.

Jules ve Taytum'un elinden sizi almak için şimdi oraya gidiyorum. Şantajı yüz yüze açıklayabilirsin.

Asher: Buraya gelir gelmez bizi ektiler. Evet, gelin bize katılın!

İnledim, yüzümü ya da saçımı kontrol etme zahmetine girmeden hırkamı giydim, çantamı ve ayakkabılarımı aldım. İkisi de kendilerine fazlasıyla güveniyorlardı. Genelde ailem onları daha yakından izlerdi.

-ya da en azından Chelsea'nin- ama Calum'dan sonra dikkatlerinin dağıldığını tahmin ediyordum. Muhtemelen Chelsea ve Asher'ın da diğer tüm çocukları gibi dikkatli, itaatkâr gençler olduğunu varsayıyorlardı. Calum bile o yaşlarda çoğunlukla işbirliğine yatkındı ama otoriteye meydan okuması zaten bir geçiş töreni olarak görülüyordu.

Chelsea ve Asher ise farklı bir çocuk türüydü, en küçük kardeşler hangi korkusuz maddeden yapıldıysa ondan yapılmışlardı.

Yarım saat içinde parktaydım, kimseye çarpmamak için çantamı vücuduma yaklaştırdım ve kalabalığın arasından yolumu açtım. Beklediğimden daha kalabalıktı, ancak öğleden sonra ılık ve güneşli bir gündü ve gün ışığının daha bir sürü saati vardı, bu yüzden şaşırmamam gerekirdi. Neyse ki, lezzetli yemek kokuları

Çeşitli kamyonlardan ve yiyecek tezgâhlarından gelen koku, en azından ben insanların arasında asi kardeşlerimi ararken kalabalığın kokusunu tolere edilebilir hale getirdi.

Jules'un koyu kıvrıcık saçlarını ilk ben fark ettim ve onu bir çitin üzerinde oturmuş, bacaklarının arasında duran Taytum'la birlikte kardeşime churro yedirirken buldum. Neyse ki Taytum'un refleksleri hızlıydı, çünkü Jules beni gördüğünde neredeyse çitten düşüyordu.

"Neredeler?" Selamlama amacıyla sordum.

Jules mahcup bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi, güzel yüzü soluk pembe renkte kızardı - benim utandığım zaman gittiğim eflatun tonunda değil. "Buralarda bir yerdeler. Parktan ayrılmalarına izin verilmediğini söyledim."

Kalabalığa geri dönmeden önce ona en iyi onaylamayan abla yüz ifademi takındım ve Asher'a benimle merkezin yakınındaki tako kamyonunda buluşması için bir mesaj gönderdim.

"Selam abla," dedi Asher neşeyle ve bir elinde kafası kadar büyük bir çubuğa takılı pembe şekerlemeler, diğerinde de bir kutu limonatayla arkamdan çıkagelince ödüm koptu. "Çabuk geldin." Chelsea önündeki içkisini sıkıca kavradı, yaptığı maskaralıklar konusunda biraz daha az görünüyordu. Asher ikisinin de bebeğiymiş ama kesinlikle baş belası.

"Siz ikiniz benim kötü defterimdesiniz," dedim onlara sertçe, aslında o kadar da üzgün değildim, şimdi onları karşımda sağ salım görünce. "En azından bir dahaki sefere dışarı çıkmadan *önce* bana mesaj atın. Ve biraz koku kalkanı kullanın, ikiniz de bebek omega kokuyorsunuz," diye homurdandım ve çantamdan bir tüp Om-Guard çıkarıp onlara uzattım. Omega olmanın genel risklerinin yanı sıra, ergenlik çağındaki alfa ve omega'ların, olgunluğa erişmiş olanlar için inanılmaz derecede rahatsız edici olan özellikle keskin bir kokusu vardı. Bu koku gerçekten de kimseye verilmemesi gereken bir kokuydu.

Aynı koku onları kaçakçılık hedefi haline de getirebilirdi.

"Elbette, bir dahaki sefere sana mesaj atacağız," diye ciddiyetle kabul etti Asher, yalancı küçük pislik. "Biraz borç para alabilir miyim? Param bitti ve Chels paylaşmıyor."

Chelsea losyonu sürerken gözlerini devirdi. "Sana zaten limonata aldım."

"Gidip hepimize gerçek yemek alacağım," diye araya girdim. "Şekerlemelerden dengeli bir yemek çıkmaz. Etrafa bakalım ve ne yemek istediğimizi bulalım."

"Mmk," diye neşeyle cevap verdi Asher, Chelsea diğer tarafımda belirirken yanıma adım attı. "Biliyor musun, bize gerçekten kızmamalısın. Jules dışarı çıkacağını söylediğinde ne yapmamız gerekiyordu? *Evde* mi kalsaydık?"

"Evet? *Randevular*, Asher."

"Daha az ilginç yerlere gitmeliler." Omuz silkti, hiç rahatsız olmamıştı, ben de başımı salladım ve kendi kendime sessizce güldüm.

O yaşta Layla'yı asla kasten kızdırmamıştım ve çoğunlukla o da beni kasten kızdırmamıştı. Aramızdaki mükemmel güvene tamamen güveniyordum.

Ta ki ben olmayana kadar.

"Ona nasıl şantaj yaptın?"

"Jules geceleri Taytum'la gölet kenarında takılmak için pencereden dışarı tırmanıyor," diye cevap verdi Chelsea, hâlâ boynuna losyon sürüyordu. "Bugün bizi de getirmezsse annemle babama söyleyeceğimizi söyledik."

"İşte kardeş dayanışması," diye kestirip attım.

"*Aslında* söylemeyecektik," diye açıkladı Asher bir ağız dolusu şekerleme yerken. "Sadece onu tehdit ediyorduk, yani o kadar da kötü değil."

"Sen küçük bir sosyopatsın, bunu biliyor muydun?" Omzumla ona vurdum. "Annem ve babam ikinizin peşinize takılmasına bir şey demedi mi? Aranızda sadece bir alfa varken mi? Hem de muhtemelen ikinize de göz kulak olmak istemeyen bir alfayla?"

"Biraz dikkatleri dağılmıştı." Chelsea yaklaştı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Calum hakkında konuşmak için kötü bir özel dedektif beta getirmişler. Birkaç kez eve uğradı ve annemle babam o geldiğinde hep yolumuzdan çekilmemizi istiyorlar."

"Öyle mi?" diye mırıldandım. "Adının ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Chelsea başını salladı.

,"" diye yanıtladı Asher, sesini alçaltma zahmetine girmeden.

"Sakın aptalca bir şey yapma," diye uyardım. "O kadar pervasız olabiliyorsun ki

."

Bir köşeyi döndüğümüzde, eski fiçılardan yapılmış ayakta duran masaların bir koleksiyonunu ve en yakın olanında, ağzı şaşkınlıkla ayrılmış, bana doğru bakan, gerçekten küçük bir konuşma yapma havasında olmadığım bir alfa bulduğumda adımın ortasında donup kaldım.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Asher. "Kim bu adam? Sana doğru bakıyor, Margot. Arkadaşlarından biri mi? Alfa seks kankan mı?"

"Kapa çeneni," diye tıslayarak karnına dirsek attım. Gençken bu kadar saygısız olmadığım kesindi.

Kit masasındaki diğer iki kişiyi görmezden gelip doğrudan bana doğru gelirken kalın bir şekilde yutkundum. Tüm bu alfa yoğunluğunun tek odağı olmak baş döndürücüydü, ona hâlâ kızgın olsam ve bunu istemesem bile.

"Margot."

Oof. Onun ve aptal hırçın sesinin, inek gözlüklerinin ve daha da aptal pazularını ve mükemmel göğsünü sergileyen tişörtünün canı cehenneme.

"Kit," diye cevap verdim, soğukkanlı, sakın, toparlanmış bir tonla. *Şu halime bakın, hiç rahatsız olmamışım, günümü sıcaklığım yaklaşırken geçiriyorum, kimseyi hayat boyu sürecekle taahhütler için kandırmıyorum.*

Zihinsel olarak bir tahtın üzerine oturdum ve tırnaklarımı törpülemeye başladım. Un. Bothered. "Ben Asher," diye yüksek sesle duyurdu kardeşim, neşeyle gülümsüyordu ve benim yansıttığım sikik hisleri hiç algılamıyordu.

Muhtemelen .

"Margot'un küçük kardeşi. Bu da diğer kız kardeşlerimizden biri, Chelsea."

Zavallı Chels'in yabancılarla arası pek iyi değildi. Domates gibi kızarmıştı ve arkamdan kurnazca yaklaştırmaya çalışıyordu.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum," dedi Kit kibarca, onu diğer sosyal etkinliklerde gördüğüm kadar rahatsız görünmüyordu. Belki de gençleri yetişkinlerden daha az korkutucu bulan nadir insanlardan biriydi.

"Şey, bölmeyelim-" diye başladım.

"Keşke yapsan," diye araya girdi Kit yumuşak bir sesle. "Yalnız son bir buçuk saattir teyzemle *arkadaşına* senden söz ediyorum. Eminim seninle tanışmayı çok isterler."

Bakışlarında kesinlikle yalvaran bir ifade vardı ve bunun beni etkilemesinden nefret ediyordum. Onu rahatsız görmek hoşuma gitmiyordu ama ben ve kurtarıcı kompleksimin sınırları öğrenmesi gerekiyordu.

"Kardeşlerimle biraz meşgulüm," diye homurdandım. Yavru köpek gözleri ne kadar iyi olursa olsun, Chelsea ve Asher'ı yalanlarımın içine sürükleyecek değildim.

" değil," dedi Asher telaşla. "Bizi görebilmen için şuradaki masayı tutacağız. Hiçbir yere gitmeyeceğiz. Börek almak dışında.

Değil mi, Chels?"

Chelsea şiddetle başını salladı, yabancılarla havadan sudan konuşmayı içermeyen herhangi bir plandan memnundu.

Aptalca bir an için bunu gerçekten düşündüm. Kit perişan görünüyordu ve bende bir kurtarıcı kompleksi vardı.

Ama sonra, yaşadığımız her etkileşimin onu tuzağa düşürmek için bir tür alçakça komplo olduğunu açık bir yüz ifadesiyle öne sürdüğünü hatırladım ve tüm sempatim buharlaştı.

"Kardeşlerime göz kulak olmak için buradayım. Afiyet olsun." Kit cevap vermeden önce Chelsea ve Asher'ı birer kollarından tutup hamur tatlısı tezgahına doğru yönlendirdim ama yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Çok yakışıklı," diye mırıldandı Chelsea, omzunun üzerinden arkasına bakarken, kardeş sadakatinden eser yoktu.

"Cidden," diye kabul etti Asher. "Onu nereden buldun?"

"Ortak arkadaşlar. Lütfen ondan bahsettiğinizi biraz daha az belli eder misiniz?"

"Elbette. Peki, hikâye nedir? Belli ki senden hoşlanıyor," diye üsteledi Asher, daha da açık davranarak. "Bütün gece senden bahsettiğini söyledi. Zoru mu oynuyorsun? Bu bir flört stratejisi falan mı?"

"Hayır," diye homurdandım. "Burada kal, bize köfte sipariş edeceğim. Başka bir şey hakkında konuşmaktan çekinmeyin."

Paylaşmamız için iki tepsi köfte getirip masaya koyduğumda ve yemek çubuklarını dağıttığımda hâlâ yüksek sesle fısıldaşıyorlardı.

"Biz de tam Jules ve Taytum'u bulup sizi Bay Still-Staring Alpha ile baş başa bırakalım diyorduk," dedi Asher konuşurcasına. "Ama ben

Açız, o yüzden önce yemek yiyeceğiz, sonra da seni ekeceğiz."

"Beni terk etmiyorsun. Siz iki küçük tehdidi bir omega araba servisine bindirip eve göndereceğim," diye düzelttim, kendime bir tavuk ve shiitake mantarlı mantı yardım ederken.

"Peki ya Jules?" Asher küstahça sordu. "Neden onun eve gitmesi gerekmiyor?"

"Jules neredeyse bir yetişkin ve bir alfabla birlikte. Bunun haksızlık olduğunu biliyorum," diye ekledim Asher tartışmak için ağzını açtığı anda aceleyle. "Ama dürüst olmak gerekirse, ikiniz alfa olsanız bile, evinizden kilometrelerce uzakta bir şehirdesiniz ve sadece on dört ve on altı yaşındasınız. Biraz kendinizi koruyun, olur mu? Hiç değilse benim stres seviyem için."

Asher inatla çenesini yukarı kaldırarak, "Bay Kesinlikle Hâlâ Gözüken Alfa'yla takılacağına söz verirsen iyi, itaatkâr küçük omegalar gibi eve gideceğiz," dedi.

"Kit," diye ekledi Chelsea yardımsever bir şekilde. "Adının Kit olduğunu söyledi."

"Yemeğinizi yiyip sessizce arabaya gitmeniz için her şeyi yapacağıma söz veriyorum," diye homurdandıktan sonra ağzıma bir hamur tatlısı daha attım.

"Tamam, tamam," diye kabul etti Chelsea, ikisinden daha çatışmadan kaçınan. Bir süre için, arada sırada kafamın arkasında bir çift gözün yandığını hissetsem de, nispeten huzur içinde *lezzetli zencefilli*, sarımsaklı köftelerin tadını çıkarabildik. Her neyse, Kit istediği kadar bakabilirdi, ben yine de oraya gitmiyordum.

"Masasındaki omega kim? Ah!" Asher daha iyi görebilmek için etrafımda eğilerek sordu, ben de onu yanından çimdikledim. "Sen benim en sevmediğim kız kardeşimsin, biliyorsun."

Mantı tepsisini Asher'ın ulaşamayacağı bir yere koydum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"İyi, iyi. Layla hâlâ en sevmediğim kişi, ver bana."

Homurdanarak yemeğin geri kalanını ona ve Chelsea'ye doğru ittim.

Çok rahatlamıştım, Chelsea ve Asher itiraz etmeden çağırdığım taksiye bindiler. Ne yazık ki, onları uğurlamak için sokağa çıkan tek kişi ben .

"Kardeşin çok enerjik," dedi Kit sessizce, birkaç adım geride durarak. Ellerini ceplerine sokmuş, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor, cüssesine rağmen kendini daha küçük ve daha az korkutucu göstermeye çalışıyordu.

"Öyle." Arkamı dönüp tren istasyonuna doğru ilerledim, Kit beni takip edince pek şaşırmadım.

"Kardeşlerinle birlikte gitmediğin için gelip beni göreceğini umuyordum."

"Lojistik. Ben sadece iki durak ötedeyim, onlar farklı bir yöne gidiyor."

"O zaman birlikte geri dönebiliriz. Ben zaten şimdi gidiyorum."

"Harika."

Uzak düşün. Uzak düşünceler düşün.

"Arayan babamın kız kardeşiydi ve onun spor salonuna giden çiftleşmemiş bir omega ile gece için şehirdeydi. O da benim kadar orada olmak istemedi," diye ekledi Kit, bana yan yan bakarak. Demek beni baştan aşağı giydirenken dikkatini vermişti.

"Tamam."

Sormadım *ve umurumda değil*, dedim kendime kararlı bir şekilde. Ancak ben bir

Kit'in sahte Omega'nın yerine geçecek bir şey arayıp aramadığını merak ediyordum.

sosyal aktiviteleri için.

Kit daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama ben istasyondaki kalabalığın arasına kolayca karıştım ve merdivenlerden perona inerken onu atlatmaya çalıştım. Bekleyen yolcuların arasından sıyrıldım, Kit'in sarı dalgalarını araması ihtimaline karşı saçlarımı düşük bir topuzla bağladım ve tren yanaşır yanaşmaz en uzak vagona daldım. Belki de çocukça davranıyordum - trende beş dakika boyunca onun yanında durmanın bana bir zararı olmayacaktı - ama yönelttiği suçlamalar son üç gündür aklımı kurcalıyordu ve babamın benim için belirlediği son tarih hâlâ yaklaşıyordu.

Yıllardır alfalarla olan etkileşimlerimde çok dikkatli davranmıştım. Herhangi bir derecede zaman geçirdiklerim çiftleşmişti ve bu nedenle *ne olduğumdan* ziyade *kim olduğumla* ilgileniyorlardı. Bryce ve Kane'in partilerine katılan çiftleşmemiş olanlar konuşmak için değil sevişmek için oradaydı ve ilgilendikleri tüm gerekli omega parçalarına sahip olduğum sürece, önemli olan tek şey buydu. İşlevsel düğümleri olduğu ve dişlerini kendilerine sakladıkları sürece, *benim* için önemli olan tek şey buydu.

Kit bu iki kutuya da tam olarak uymuyordu ve onunla vakit geçirmek bana bu parametrelere neden sıkı sıkıya bağlı kaldığımı hatırlattı.

Bu sınırlara uymamak sadece belaya yol açıyordu.

Gemiden indiğimde Kit'i merdivenlerin başında, yüzünde asık bir ifadeyle beklerken bulmak beni pek şaşırtmadı. Alfalar ekilmeyi sevmezdi.

"Özür dileyebilir miyim, Margot?" diye sordu, istasyondan çıkarken bana kolayca ayak uydurdu.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse."

"*Kendimi* daha iyi hissetmek istemiyorum. *Seni* daha iyi hissettirmek istiyorum."

"Ve bir özrün bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Kit boğuk bir ses çıkardı, kaldırımda sohbet eden küçük bir kadın kalabalığının etrafından dolanarak tekrar bana yetişti.

"Bu arada evime koku sürmeyi bırakabilirsin," dedim ona omzumun üzerinden. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye niyetim yok, sen de kendi tarafınla uğraşmak zorunda değilsin."

"Katılmıyorum."

"Bu senin markana çok uygun."

Kit'in yardımı için gururumu feda etmektense Nana'nın partisine Jimmy'yle gitmeyi ve sonrasında ondan kurtulmanın bir yolunu bulmayı tercih ederim.

Cadde boyunca uzanan dükkânlardan uzaklaştıkça kalabalık azaldı. Kit yanıma yapıştı, kollarımız arasında sadece bir saç teli kadar boşluk vardı.

"Tüm bunları söylediğim anda saçma olduğunu fark ettim. Geçmişteki çöpçatanlık olaylarından bazıları... Geçen gece gördüğünden biraz daha sinsiydi. Ama sen öyle biri değilsin -çoğu insan öyle değildir- bunu sana yansıtmam yanlıştı."

"Öyleydi," diye kabul ettim, gerçi itirafı beni biraz yumuşatmıştı.

"Baştan başlayabilir miyiz?" Kit beni nazikçe durdurarak sordu. Yavru köpek gözleri şimdi biraz daha fazla çalışıyordu. "Merhaba, ben Kit Iyer. Seyahat fotoğrafçısı, alfa, bazen ayağını ağzına sokan bir aptal."

Ona uzun uzun baktım. "Merhaba Kit. Ben Margot Bailey, yakında kızılaşacak olan ve bir alfa tarafından sahiplenilmekle ilgilenmeyen bir omega."

Yüzünü buruşturdu. "Bildiğim iyi oldu."

"Sadece... şimdilik orada bırakalım, tamam mı?"

İçimi çektim. Kit başını salladı, kederli görünüyordu.

"Şimdilik."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

"**Y** Akşam yemeğine gelmeyeceğine emin misin?" Violet çoktan giyinmiş ve duştan çıktıktan sonra saçlarını kuruturken sordu yoğun bir yoga dersi. Ya da belki de egzersizi hafifletmem gereken ısı öncesi noktaya geldiği için yoğun buldum.

"Eminim," diye cevap verdim en göz kamaştırıcı gülümsememle, hala sadece bir havluya sarınmışım ve uzuvlarımı Om-Guard ile ıslatmışım. "Michelle'e uğrayıp çocuklara yardım edeceğime söz verdim; kayınvalidesinin arabası bozuldu ve Michelle onu her yere götürmek zorunda kaldığı için çok zor durumda."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Violet benim kadar iyi bir yalancı değildi, sesindeki incinmişliği tam olarak saklayamıyordu ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum. Her ne kadar bunu açıkça belirtmemiş olsak da, her Pazartesi yogadan sonra onun evine gitmem artık bir gelenek haline gelmişti. Bir anlık sessizliğin ardından Violet, "Geçen hafta da gelmedin," diye geçiştirdi, ben kıyafetlerimi çekiştirirken başka tarafa bakıyordu, Michelle'in çocuklarının üzerine atlayacağı bir tarzdan ziyade rahatlık için giyiniyordum.

"Biliyorum, özür dilerim. İşlerim vardı-"

"Meşgul, evet öyle demiştin. Gerçi genelde yılın bu zamanlarında sıcakların yaklaşmasıyla birlikte sakinleşirsin. Bundan bahsettiğinden değil ama Kit yakında geleceğini söylemişti," diye araya girdi, belli belirsiz suçlayıcı bir ifadeyle.

Şimdi mi? Alaycı bir şekilde düşündüm. Tabii ki şimdi konuşmaya başladı.

Yine de Violet yemek festivalinden bahsetmemiştii, bu yüzden Kit *O kadar* konuşkan.

"Geçen hafta Belize'deki bir müşterimle görüşmem vardı." Bunu bilerek planlamıştım, çünkü meşru bir neden olmadan insanlara hayır demekten nefret ediyordum.

Violet homurdanarak onaylar gibi bir ses çıkardı, ben giyinmeyi bitirip makyajımı dikkatlice yeniden uygularken geride durdu. Her zamanki gibi makyajsız da melek gibi görünüyordu, çilli yanakları egzersizden ve buhar dolu soyunma odalarından dolayı kızarmıştı. Yüzünün etrafındaki ince kırmızı bebek saçları nemden dolayı kıvrılmıştı ve onları sinirli bir şekilde düzeltti, ancak bunlar sadece genel hale etkisini arttırıyordu.

Bu arada, tüm yüzüm domates kırmızısı ve aynı zamanda bir şekilde solgundu, saçlarım ağır bir doz Om- Guard şampuanından sonra her zamankinden daha ince ve gevşekti ve Violet'in yeşil gözleri efordan sonra parıldarken, benimkilerin altındaki gölgeleri daha da belirginleştiriyor gibiydi.

Kendime bu kadar acımdan nefret ediyordum. Gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak kapaticımı bolca sürdüm ve suratsız ruh halim için aptal hormonlarımı suçladım. Aptal sıcaklık. Aptal alfalar. Aptal her şey.

"Çok bağımsız olduğunu biliyorum ama umarım seni rahatsız eden bir şey olursa her zaman benimle konuşabileceğini biliyorsundur," dedi Violet sessizce. "Ve eğer Kit bir pislik gibi davranıyorsa, bana ve Nico'ya kesinlikle söyleyebilirsin ve biz de memnuniyetle ona kafasını çekmesini söyleriz. İkinizle de arkadaşız ama ikimiz de Kit'in istediği zaman biraz huysuz bir piç olabileceğinin farkındayız."

Homurdandım ve yanaklarımdaki kızarıklığı süngerle sildim. Sözleri hiç beklemediğim bir şekilde güven vericiydi. Ne de olsa Kit önce onların arkadaşıydı.

Telefonum çaldı ve onu çıkarırken Violet'e özür dileyen bir bakış attım.

Layla: Bu gece çocuklara göz kulak olmanı istiyorum. Onları senin dairene bırakacağım.

Ne kadar düşünceli, diye düşündüm acımasızca.

Ben: Yapamam, üzgünüm. Planlarım var.

Layla: İptal et. Bu bir aile, Margot. Sorumlulukların var.

Ben: Belki bir dahaki sefere.

Cevap vermek *istediğim* şey bu değildi ama yine de kız kardeşimi üzme fikriyle mücadele ettim, her ne kadar o bana aynı nezaketi hiç göstermemiş olsa da.

"Yüzündeki bu ifadeyi kim takındı?" Violet sempatik bir ifadeyle kaşlarını çatarak sordu. "Ailen mi? Layla? Calum mu?"

Ah. Kit sözüne sadık kalmış ve onlara Calum'dan bahsetmemişti. Ne yazık ki onlara da söylememiştim.

"Margot? Ne oldu?" Violet sordu, kokusu yüzümde gördüğü her neyse omega sıkıntısının belirgin kokusuyla ekşiyordu.

Adının bu kadar gelişigüzel anıldığını duymak sarsıcıydı. Sanki bir anlığına hâlâ hayattaydı, hâlâ ara sıra benden yardım ya da para talep eden saldırgan mesajlar gönderiyordu.

"Calum... Şey, o öldü sayılır." Yüzümü buruşturdum. Bu kafamda çok daha iyi bir ses çıkarmıştı.

"Calum... *ne?* Ne zaman? Nasıl- Hayır, buna cevap vermek zorunda değilsin, özür dilerim. Ben sadece... Çok üzgünüm Margot."

Rahat olduğumdan biraz daha fazla dikkat çekiyorduk. Eşyalarımın geri kalanını hızla spor çantama tıktırdım, kolumu Violet'inkine doladım ve onu çıkışa doğru çektim, Nico'nun dışarıda durup onu beklediğini görünce sessizce küfrettim.

İkisi de Calum'la tanışmış değildi - evden ayrıldıktan sonra kardeşimle mümkün olduğunca az görüşmüştüm ama yıllar boyunca şikâyetlerimi duymuşlardı.

"Ne oldu?" Nico, Violet'i kollarının arasına alırken telaşlı bir ifadeyle sordu; Violet'in sıkıntısına karşılık olarak göğsünden alçak, yatıştırıcı bir mırıltı yükseldi.

İkisi arasında tanık olduğum onca mahrem an arasında, Nico'nun Violet için mırıldanmasını duymak, müdahaleci hissettiren tek andı. Paylaşmamayı tercih edecekleri bir an gibi hissettiren tek an.

"Ben iyiyim," diye soluk soluğa kalan Violet, adamın mırıltısı onu yerde bir su birikintisine dönüştürmeden önce kucağından itti. "Dur, odaklanmam gerek. Margot, bize ne olduğunu anlat."

Nico'nun mırıltısı aniden kesildi, tüm dikkatini bana verirken eli güven verici bir şekilde Violet'in sırtında duruyordu. Tüm kötümserliğime rağmen, Nico dünyada iyi alfaların da *olduğunu* hatırlatıyordu.

Omegaları dinleyen, değer veren ve saygı duyan alfalar. Calum bu alfalardan biri değildi.

"Calum öldü," diye tekrarladım, tek bir duygu kırıntısının bile sesime karışmasına izin vermeden. "Kızgın olmayan bir omega'ya saldırdı ve kendini kızgınlığa sürükledi. Toksin kalp yetmezliğine neden oldu."

Nico'nun gözleri biraz daha açılırken Violet dehşet içinde ellerini ağzına kapattı.

"Omega mı?" Nico huysuzca sordu.

"Calum köhne bir arka sokakta bulunduğunda çoktan gitmişlerdi. Ailem onların izini bulmaya çalışıyor." Violet'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlarken kalın bir şekilde yutkundum. "Onları koruyacağım. Bir şekilde."

Bunu nasıl yapacağımı tam olarak çözememiştim ama bir şeyler bulmuştum.

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" Violet fısıldadı.

"Birkaç hafta önce."

"Bu da partide neden bu kadar çekingen davrandığını açıklıyor," diye gözlemledi Nico.

Violet ellerimi tutup sıktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sen çok bağımsızsın Margot. Çok cesursun, hayatla kendi koşullarınla yüzleşmek için çok kararlısın ve bu yüzden sana çok hayranım. Ama bu senin tek başına taşıyabileceğin büyük bir yük ve bunu yapmak zorunda değilsin. Asla zorunda değilsin."

Başımı salladım ve ellerini hızlıca sıktım. Violet ile kurduğum yakın, sevgi dolu ve destekleyici ilişki, gençliğimizde Layla ile kurmayı hayal ettiğim ilişkiydi. Artık bunun kaybına üzölmüyordum. Violet benim *seçtiğim* kız kardeşimdi.

"Bunu tamamen tek başıma taşıımıyordum," diye itiraf ettim. "Kit biliyor. Tanıştığımız o gece ona söyledim. Neden olduğundan bile tam olarak emin değilim."

Ve ben söylememesini istedikten sonra Nico ve Violet'e hemen söylememiş olmasını da takdirle karşılayabilirdim. Hataları ne olursa olsun, ben kendi şartlarımla paylaşmaya hazır olana kadar sırrımı saklamıştı.

Nico uzun bir nefes verdi. "O gece bundan mı bahsediyordun? İkinizin iyi anlaştığını düşünmüştüm. Belki bir şeyler *vardır* diye."

"Nico," diye azarladım. "Ne Kit'in ne de benim çiftleşmekle ilgilenmediğimizi biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, ikinizin de tanıdığım en inatçı insanlar olduğunuz," diye cevap verdi sivri bir bakışla.

"Kulağa berbat, işlevsiz bir ilişkinin temelleri gibi geliyor," diye karşılık verdim şurup gibi tatlı bir gülümsemeyle. Nico homurdandı.

"Akşam yemeğinde bize katılmayacağına emin misin?" Violet sordu. Dürüst olmak gerekirse, şimdi biraz cazip geliyordu -Nico ve Violet kendimi kötü hissettiğimde rahatlatıcı bir arkadaştı, ama zaten plan yapmıştım.

"Michelle bu gece çocuklara yardım etmem için bana gerçekten güveniyor-"

Violet iç çekti. "Sen hep başkalarının yanındasın Margot. Senin sıran ne zaman gelecek? Ne zaman kendini ilk sıraya koyacaksın?"

"Hey Margot," diye kulağıma fısıldadı Luna, konuşmamızı gizlemek için yapışkan elini yüzümün yan tarafına bastırarak. Çocuklar neden hep böyle yapış yapıştı? Duştan daha yeni çıkmıştı, beş dakikadan daha uzun süre yapış yapış kalmayı başarması gerekirdi.

"Evet, Luna?"

"Archie'nin yemekte bana fasulye fırlattığı zamanı hatırlıyor musun?" "Yarım saat önce mi? Evet, hatırlıyorum."

"Şey," diye komplocu bir şekilde başladı Luna. "Onun dinozor lifine işedim."

"Sen ne?" Kucağımda uyuyan bebeği uyandırmamak için sesimi alçaltarak boğuk bir şekilde söyledim. "O şu anda duşta, Luna!" Fısıldayarak bağırdım.

"Biliyorum." Altı yaşında bir çocuğun hiç bu kadar kendini beğenmiş görüldüğünü görmemiştim. Çocukların geleceğimde olmadığı gerçeğini büyük ölçüde kabullenmişim ve sahip olacağımı düşündüğüm hayatın yasını eskisi gibi tutmuyordum ama bazen çocukların etrafında olmak o eski yarayı biraz sızlatabiliyordu.

Sonra gidip bana şeytani bir intikam eylemiyle kardeşlerinin duş lifine işediklerini söylediler ve ben de evrenin ne yaptığını bilip bilmediğini merak ettim.

"Evlat, bu çok iğrenç. Git annene söyle ki... Bilmiyorum. En azından liften kurtulun." Belki ateşe veririm.

Luna inledi, mutfığa doğru tepinmeden önce kollarını dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. İtiraf ettiğini tahmin ettim, çünkü Michelle merdivenlerden gürleyerek çıkmadan önce mutfaktan boğuk sesler yükseliyordu.

Küçük Freya, dirseğimin kıvrımında ağzı açık bir şekilde yatarken sevimli bir bebek horlaması çıkardı. Uyanırken tam bir dehşetti - bir yaşında ve ne kadar soğuk olursa olsun herhangi bir kıyafet giymekten nefret eden başarılı bir kaçış sanatçısıydı - ama uyurken mükemmel bir küçük melekti ve onu kendi başıma sallayarak uyutmayı başardığım için biraz daha fazla etkilendim.

Telefonum çaldı ve Freya uyanıp tekrar kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce hemen susturdum.

Kit: Benim yüzümden mi Violet'ten kaçıyorsun? Bu kaçırdığın ikinci pazartesi akşamı yemeği.

Küçük resmimi ekrana vurarak cevap verip vermemeyi tartıttım. Kit gerçekten pişmanmış gibi görünmezse kızgın kalmak çok daha kolay olurdu. Beş dakikalık etkileşimlerinde Asher'ı da kazanmıştı ve şimdi kardeşim de Kit hakkında beni rahatsız ediyordu.

Ayrıca hala evimi koklamak için geliyordu. Ve alt kattaki Clarkson'lara iyi davranıyordu. Nico ve Violet'e kardeşimden bahsetmemesini söylediğim halde bahsetmemiştir.

Ayrıca büyükannemin doğum günü partisinin yaklaşan son tarihinden ve babamın aptal ultimatomundan da bahsetmemiştir.

Yüzüme karşı bana entrikacı bir omega dedikten sonra Kit'in bu kadar düşünceli davranması gerçekten kabaydı.

Ben: Kendini çok büyük görüyorsun. Kit:

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Sessizce alay ettim ve telefon ekranımı kilitledim. *Aptal, ukala alfa.*

"Kev geç kalacağını söyledi," dedi Michelle özür dileyerek, gözlerini telefonuna dikmiş odaya dönerken, burnunu çekmeye devam eden Luna da arkasından geliyordu. "Seni eve bırakabileceğini söyledi ama bu birkaç saat sürebilirmiş."

"Oh, ona endişelenmemesini söyle." Telefonumun kilidini tekrar açtım, trene mi binsem yoksa taksi mi çağırısam diye düşündüm. Gerçekten *o kadar* geç değildi ve evime giden tek bir tren hattı vardı...

Kit: Benim yüzümden Violet'ten kaçma. Tercihen benden de kaçma ama neden kaçtığını anlıyorum. Gelecek Pazartesi dışarı çıkacağım, böylece Nico ve Violet'in evinde Kit'siz bir akşam geçireceğinden emin olabilirsin.

"Trene bineceğim," dedim kararlı bir şekilde, aniden temiz hava almaya heveslenmişim. "Emin misin?" Michelle parmaklarını gergin bir şekilde büktü. "Çok karanlık. dışarı-"

"Gerçekten iyi. İstasyondan sadece beş dakika uzaktasınız."

"Evet, ama senin tarafındaki yürüyüş en az iki katına çıkar," dedi dudaklarını onaylamaz bir ifadeyle büzerek. "Kev'i arayacağım, bakalım onu acele ettirebilecek miyim?"

"Hayır, hayır, ısrar ediyorum. İstasyondan her zaman bir taksi bulabilirim."

Yapmazdım, ama Michelle'in zaten üç çocuğa tek başına bakarken benim için stres yapmasına gerek yoktu.

Aceleyle yanıma geldi, Freya'yı uyandırmamak için fazla çaba sarf etmeden kollarımdan kolayca aldı, ancak Freya kıpırdamadı. Girişe yöneldim, sehpadan kot ceketimi aldım ve ayaklarımı düz ayakkabılarıma geçirmeden önce omuz silktim.

Michelle nefes verdi. "Eve gittiğinde bana mesaj , değil mi?" "Kesinlikle."

Eğildim ve Luna'ya şeytani intikam planlarını desteklemediğim için özür mahiyetinde sarıldıktan sonra Michelle'e hızlı bir hava öpücüğü verdim. Çantamı omuzlayarak kendimi şaşırtıcı derecede ılık gece havasına bıraktım.

Michelle'in mahallesi de benimkine benziyordu -sıra sıra Viktorya dönemi teras evleri- ancak o ormanlardan birine biraz daha yakındı ve burada daha fazla yeşillik vardı.

Saate bakmak için çantamdan telefonumu çıkardım ve ekranda Kit'in adının yanıp söndüğünü gördüm.

", değil mi?" Selamlama amacıyla söyledim. "Ben de cevap verecektim."

"Çok uzun sürdü. Alfa içgüdülerine pek sahip değilim-" Bu bir yalandı ama bilinçli bir yalan olduğunu düşünmüyordum. *"Ama sen ve Violet arasında -ki yemek boyunca üzgündü- acilen bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum...*

Bilmiyorum.

Bir şeyleri düzeltmek. Her şeyi bir şekilde daha iyi hale getirin."

"Her şey yolunda Kit. Düzeltecek bir şey yok. Violet üzgün çünkü ona kardeşimden bahsettim. Ve ben üzgün değilim. Ben hiçbir şey değilim-" Bir araba hızla geçti ve beni duyabilmesi için devam etmeden önce bir an durakladım. "Geçen gün bütün bu olayı kapattık-"

"Neydi ?" diye araya girdi. "O ses."

"Ne sesi?"

"Bir araba sesi gibiydi."

"Oh. Bir araba. Bu konuşmaya daha sonra devam edebiliriz sanırım? Gerçekten buna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, istasyona yeni geldim."

"Trene mi biniyorsun? Şimdi mi? ?"

Homurdandım. "İşte yine o içgüdüler alevleniyor. Yağmur yağınca bardaktan boşanırcasına yağıyor, ha? Neredeyse eve geldim, endişelenecek bir şey yok. Gereksiz yere aradığın için teşekkürler, haftaya akşam yemeğinde Violet'e katılacağımdan emin olabilirsin."

Telefonumu kapattığımda elimden bıraktım, kartımı okuttum ve merdivenlerden perona inen kalabalığın arasına karıştım.

Bu, geçen gün festivalden ayrıldığımda neden peşimden koştuğunu açıklıyordu. *İçgüdüler*. Kit'in omegalar hakkındaki tüm yanlış ve saldırgan varsayımlarına rağmen, *alfa* içgüdülerinin güçlü çekimi koklanacak bir şey değildi. Onu görmezden gelebilirdim, yüzüme karşı mırlamadıkları ya da hırlamadıkları, üzerimde kontrol kurmaya çalışmadıkları sürece çiftleşmediğim herhangi bir alfayı görmezden gelebilirdim.

Ama hiçbir şey yapmadan Kit'in beyinde sinir bozucu bir reklam gibi sıkışıp kalmıştım. İstese de istemese de bir şekilde umursadığı bir omega olarak yörüngesine girmiştım ve bu yüzden güvenliğimi önemsemek zorunda kalmıştı.

Dünyadaki tüm paraya rağmen alfa olmak istemezdim.

İndiğimde istasyonun girişinde duran Kit intikamcı bir tanrıya benziyordu, kasları gergin ve kara gözleri öfkeyle parlıyordu.

Onu gördüğüme şaşırmaııştım ama içgüdülerinin beni de istememiştım. Onu kandırmaya çalıştığımı iddia etmesinin aksine, Kit

Partiden sonraki gün evime gelen tek kişi oydu. *Beni* arayıp bulmuştu. Onun içgüduları benim işim değildi.

Omuzlarımı dikleştirdim ve yanından geçip gittim.

Tatmin edici bir inanmazlık sesiyle takip etmek için çabaladı.

"Yapma," diye kestirip attım, Kit yanıma geldiğinde gerginliği dalga dalga yayılıyordu. "Tüm bu aşırı korumacı alfa rutinini bunu isteyen bir omega için sakla."

"Hava *karanlık*, Margot. Ve sen-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye araya girdim ve ona uyarıcı bir bakış fırlattım. Eğer ateşimin yaklaştığını herkese ve her şeye duyurursa, parmağımı keser ve onu kendim zehirlerdim.

Kit derin bir nefes alıp dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak kendini kontrol etti, ama hâlâ ayı gibi bir ruh hali içinde olduğu belliydi. Bu benim için sorun değildi. Ondan gelip beni kurtarmasını istememiştim. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu.

"Margot," diye başladı beni daha da sinirlendiren son derece makul bir ses tonuyla. "İnatçı olma-"

"Ya da beni dinle, bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye araya girdim.

Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Neden sana ne yapman gerektiğini söylüyorum bilmiyorum. Ben o alfalardan biri değilim. Tam bir pislik gibi davranıyorum." "Daha iyi," diye kabul ettim, çenemi eğdim. "Bana her şeyi anlatmaya devam edebilirsiniz."

neden korkunç olduğunu."

Kit homurdandı. "Hayır. Bana artık karanlıkta sokaklarda tek başına dolaşmayacağını söyle."

"Ayrıca hayır."

"O halde bir çıkmazdayız gibi görünüyor." Açıkça tedirgindi, gerçekten anlamadığı içgüduları tarafından zorlanıyordu ve kendimi ona acırken buldum.

Lanet olsun.

Her Şeye rağmen, bu tepki içgüdülerimin çirkin yüzünü göstermesiydi. Alfalar homurdandı, surat astı ve göğüslerini dövdü. Omegalar sızlanır, ayaklarını yere vurur ve *yatıştırırlardı*. İşte bu dürtüsü şu anda beni zorluyor, Kit'in çırpınışını izliyordum ki Kit *benim* alfam olmadığı için bu ciddi bir saçmalıktı.

Neden bu duygulara kapılıyordum? Bunun benim kaderim olması için hangi tanrıyı gücendirmiştim?

Ağır bir iç çekişle, kalabalığın bizi geçebilmesi için yolun kenarına çekildim, Kit her adımımı takip ediyordu. Bunu çok fazla sorgulamama izin vermeyerek uzandım ve kollarımı boynuna doladım. Sadece kısa bir an için dondu kaldı, sonra o bana sarıldı, kollarını belime sıkıca doladı.

"Tam olarak ne yapıyoruz?" Kit mırıldandı, dudakları kulağımdan bir saç teli kadar uzaktaydı.

"Sarılmak."

Mırıldandı. "Güzelmiş. Neden sarılıyoruz?"

"Alfa saçmalığı, bol miktarda omega saçmalığı. Sorgulamayı bırak, zaten yeterince garip."

Kit sessiz bir kahkaha atarak titredi, sanki tüm gerginliğini alıp götürmüştüm. Benden muhtemelen dört kat daha güçlü olan bir alfayı evcilleştirebilmenin güçlü bir duygu olduğunu istemeyerek de olsa kabul edebilirdim.

"Alfa saçmalıklarına alışkın değilim. Sorgulamadan edemiyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Eğer yardımını olacaksa, alfalar hakkında bildiklerime göre bu normal görünüyor."

Sakinleştikten emin olunca geri çekildim ama Kit hemen elimi tuttu ve kapalı dükkânların önünden geçip sessiz sokağıma doğru ilerlerken beni yanından ayırmadı.

"Sana hâlâ kızgıyım," dedim sohbet edercesine.

"Biliyorum."

"Güzel."

Kit, yeni kokulanmış merdivenime giden yola döndüğümde beni takip etti, kapının kilidini açmayı zorlaştıran elimi tutmaya devam etti, ama açıkça sinirli hissediyordu, bu yüzden görmezden geldim. Kendi kendime, *kendi iyiliğim için fazla uzlaşmacı olduğumu* düşündüm.

"Sanırım alfa geri dönmedi?" Kit huysuzca sordu, beni girişe kadar takip etti, eli hâlâ benimkine yapıştı.

"İçeri değil mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Cevap vermedi, sadece kapıyı arkasından kapattı ve bana tutunmaya devam etti. Onu merdivenlerden yukarı sürükledim, daireme girmemize izin verdim, sonunda bana tutunmayı bıraktı, ben ışıkları yakarken arkamızdan kilit yerine oturdu.

Kit kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Alfa," diye sordu. "Çoğu gün oradaydım ama kokusunu alamadım. Geri döndü mü?"

"Henüz değil." Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarmakla meşguldüm, Kit'e artık kendi dört duvarımın arkasına döndüğüm ve o da algılanan görevini yerine getirdiğine göre kendini mazur göstermesi için bolca fırsat veriyordum.

"Bir mesaj gönderdi ama ben görmezden geldim."

"Ne tür bir mesaj?"

"Yemekle ilgili bir şey, bilmiyorum. Onu engelledim."

Babam çok üzüldü. Nana'nın doğum günü partisinde onu boynundan yakalayacaktım.

Kit ön kapı ile yemek masası arasındaki birkaç adımlık mesafeyi adımladı, gitmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

"Bir fincan çay ister misin?"

"Hayır, bir fincan çay istemiyorum Margot. Seni sürekli rahatsız eden şu alfayla konuşmak istiyorum."

Su ısıtıcısını doldurdum, çalıştırdım ve iki fincan çıkardım.

"Sana bir fincan çay yapayım."

Kit homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Aslında bir fincan çay istiyorum. Ve o alfayla konuşmak istiyorum. Neden bana numarasını vermiyorsun? Ona siktirip gitmesini söylerim."

"Bu, benim bu konuda gerçekten rahatsız olduğum izlenimini yaratabilir." "Aslında *ben* bundan rahatsızım."

"Evet, bunu anlıyorum. Ve sanırım Jimmy ilk ziyaretinden beri buraya uğradıysa, kokunuzu almıştır ve kızgınlığınız onun gözünde tamamen yersiz olmayacaktır," diye düşündüm. "Bu alfaların okuyabileceği türden bir şey."

Kit canlandı. "Yani onunla konuşmama izin verecek misin?"

"Hayır, mesajı sildim, bu yüzden numarası bende yok. Olsaydı bile... yine de hayır."

Kit hemen söndü ve volta atmaya devam etti.

"Bunun seni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum," dedim çayın demlenmesi için bir an vererek. "Ben seni altın yıldızlı vajinamla tuzağa düşürmeye çalışan hain bir düzenbaz omega'yım."

"Bunu söylediğime pişman olduğumu biliyorsun," diye homurdandı Kit, sonunda ben çayı koyup kendi sütünü koymasına için sütü alırken masaya oturmak için döşeme tahtalarında bir yol açmayı bıraktı. "Bunu yapmaya çalışmadığımı biliyorum."

Beni tuzağa düşürmek. Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, eğer öyle olsaydı, haksızlığa uğrayan sen olurdun. İkimiz arasında, yakalayan sensin."

Kit inanılmaz miktarda süt ekledi ve çayını en iyi ihtimalle soluk bir ten rengine dönüştürdü. *Sanırım kimse mükemmel değil.*

"Kendimizi fazla kaptırmayalım." Benim Kit'ten daha iyi bir av olduğum bir dünya yoktu, gittiği her yerde onun için sıraya giren bir omegas kuyruğu olduğu gerçeğinin kanıtladığı gibi ve ben azgın bir gençken sadece bir kur yapmışım ve bu da aynı derecede azgın bir gençle . "Bardaki gecemizden beri arkadaşlarını gördün mü?"

"İstemedim. Onları Brighton'da göreceğimi söyledim. Belki fikrini değiştirir ve sen de gelirsın diye umuyordum." Çay fincanımın üzerinden bir kaşımı kaldırdım. "Bencilce davrandığımı biliyorum ama bardaki o gece sen de orada olduğun için çok daha eğleneliydi."

"Eğleniyor gibi görünmüyordun."

"Kendi şirketimde çok zaman geçiriyorum," dedi Kit sonunda. "Her yıl daha da fazla. Artık sosyalleşme konusunda pek iyi değilim."

"Pratik yapmazsan gelişemezsin," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Kit mırıldandı ve tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Annem yarın akşam Greenwich'te bir barda onunla buluşmamı istiyor."

Çayımı yudumlayarak Kit'in devam etmesini bekledim. Bana pek sık gönüllü olarak bilgi verecek biri gibi gelmiyordu ve sanırım merakımı uyandırdığı için enayinin tekiydim. "Yalnız olacağından şüpheliyim. Ama ben de onu görmek istiyorum? Muhtemelen beni kızdıracağını bilsem bile."

"Kendinize karşı sert olmayın. İlişkilerin kendisi zorunlu olmasa bile, hala o ailevi bağları arzulamak doğaldır.

İyi. Ayrıca onu çok sık görmüyorsunuz, eminim bu da olaylara bakış açınızı etkiliyordur."

Kit başını salladı ama hâlâ kendine kızgın görünüyordu. Ugh.

Omega içgüdüleri.

"Ev yenileme programlarını art arda izlemek ister misin?"

Kit başını yana eğdi. "Pek sayılmaz, ama aynı zamanda evet...?"

"Sadece devam et," diye tavsiye ettim, fincanımı yere bıraktım ve televizyon için yeterli alanım olmadığından dizüstü bilgisayarımı koymak için kanepenin önüne bir sandalye çektim. "Söz veriyorum, bazen huzursuz bir zihin için en iyi ilaç diğer insanların çini desenleri seçmesini izlemektir. Göreceksiniz."

Telefonum kanepede ikimizin arasında çaldığında en sevdiğim diziyi daha yeni açmıştım - New York'ta geçiyordu ve temelde apartman pornosuydu.

"Bu ne lan?" diye fısıldadım, az önce gördüğüm görüntüye tiksintiyle bakarken.

"Ne oldu?" Kit eğilip telefonumun ekranına bakma isteğiyle açıkça savaşıyor sordu.

"Bu bir *penis fotoğrafı*. Hiç olmadık bir yerde, hiç hoş karşılanmayan bir *penis* resmi. Yetişkin bir adamdan! Bu yetişkin erkeklerin yaptığı bir şey mi? İstenmeyen cinsel organ resimlerinin insanların büyüdükçe unuttuğu bir şey olduğunu sanıyordum."

Kit telefonuma bakarak, "Eğer istenmeyen... her ne , mesajlar gönderen biriysen, belki de değılsindir," diye mırıldandı. "Bu Jimmy'den mi?"

"Yani, kesin bir şey söyleyemem. Öyle olduğunu *varsayıyorum* ama geçen sefer numarasını kaydetmemiştim ve teşhis amacıyla penisini hiç görmedim-"

Kit aniden ayağa kalkıp tekrar volta atmaya başlayınca sustum. Bu yeni gelişmeyi benden daha kötü karşılamış gibi görünüyordu ama sanırım

şaşırtıcı değildi. Kapımı sürekli kokladıktan sonra Kit muhtemelen Jimmy'nin saygısızlığını kişisel olarak algılamıştı.

Kit aniden, "Ona sikimin resmini gönder," dedi, adımlarının ortasında dönüp bana baktı, yüz ifadesi ölümcül ciddiyetteydi.

"Ona bir gönder... bekle, ne dedin?" "Sikimin. Ona aletimin resmini gönder."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Neden?"

"Çünkü! Ben senin alfanım. Yani, benim senin alfan olduğumu düşünmesi gerekiyor."

Bu yüzden kapınızı kokluyordum."

Kit konuşurken eliyle kapıyı işaret etti, yanakları her zamankinden biraz daha . *Telaşlanmıştı.*

Ben de öyleydim.

Kit'in aletini düşünmek istemiyordum. Bana bir şeyler hissettiriyordu. *Ayrıntıları: TBD.* Merak falan değil tabii ki. Kesinlikle değil.

Bu en azından uygunsuz olurdu.

"Çok cömertsin," diye cevap verdim yavaşça, kendime rağmen aletini biraz düşündüm. *Eminim etkileyicidir.* "Ama tamamen gereksiz."

"Katılmıyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Fotoğraf çekmeye hazır mısın? Bu uzman değilim ama Jimmy'nin verdiği örneğe bakılırsa bayrağın tam direktte olması gerekiyor."

"Jimmy'nin *bayrağı* hakkında konuşmayı kesersen belki ben de kendi *bayrağımı* çekebilirim," diye mırıldandı Kit huysuzca, yanakları artık makyajsız halimle yarışacak kadar canlı bir kırmızı tonundaydı.

"Ya da benimle ilgilenen gerçek sakin fotoğrafını çekebilirim," diye belirttim, içine sıkıştığım kanepenin köşesinden kendimi açmışım bile. Kit telaşla etrafına baktı, sanki böyle bir durum için keten dolaba bir alfa saklıyormuşum gibi.

Ona acıyarak, "Bu bir seks oyuncağı," diye açıkladım. Kit'in kaşları çatıldı. "Yapay penisin mi var?"

Çok uygunsuz bir alana girmiştik ve ikimiz de bundan kurtulmak için fazla bir ilerleme kaydedemiyorduk.

"Bir sürü yapay penisim var. Bol miktarda dildo. Dildo *hazinesi*. Ben bekar bir omega'yım, ne bekliyordun ki?" Kit'i oturma odasında ağzı açık bırakarak yuvama doğru yürürken gülerek sordum.

Şimdi, ben onu engellemeden önce Jimmy'yi en çok hangi dildo kızdırır?

OceanofPDF.com

Bölüm 10

T Sözleşmenin taslağını hazırladığım bölümünü bitirdiğimde kelimeler önümdeki ekranda birbirine karışıyordu ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Sessiz telefonumdan saati kontrol ettim, alt dudağımı çiğneyerek.

Akşam altı. Bunu yapmayacaktım.

Dün gece çay içerek ve gri zeminlerden karşılıklı olarak hoşlanmayarak bir ateşkese varmıştık. Ama hepsi bu kadardı.

Sadece bir ateşkes.

Peki ya kapım bu sabah yeni kokulanmışsa, kahve, viski ve destekleyici dostluk gibi kokuyorsa? Bu Kit'in kararıydı. Ondan bunu yapmasını istememiştim.

Tırnaklarımı masaya vurdum, telefonumu kilitledim ve kilidini tekrar açtım.

Ona hiçbir şey *borçlu* .

Belki de henüz gitmiş mi diye bakmalıydım. Ama onun adını aramak yerine kendimi Violet ile olan mesaj dizimi açarken buldum.

Ben: Kit annesiyle yemeğe mi gitti?

Aniden kaybolmadan önce üç küçük nokta .

Gönder tuşuna basmayı unutmuş muydu?

Sormak için tekrar mesaj atmadan, Nico'nun adı ekranımda yanıp sönmeye başladı.

"Alo?"

"Merhaba, Margot. Greenwich'e bırakmamı ister misin?"

Umarım bundan pişmanlık duyacak kadar yaşamam, diye düşündüm kendi kendime, anne dostu lacivert elbisemi düzelterek Nico'nun beni az önce önüne bıraktığı bara adım attım.

Tarihi bir binaydı ama içerisi tüm cazibesinden arındırılmış, gri, beyaz ve ruhsuz bırakılmıştı ama buraya gelirken telefonumdan araştırmıştım ve bira bahçesinin buranın en önemli mücevheri olduğunu biliyordum.

Dışarı çıktığım anda, şemsiyelerle gölgelenen ahşap bank masalarının önünden geçen beyaz kaldırım taşlarını takip etmeden önce yemyeşil alanı görmek için bir an durakladım.

İş çıkışı kalabalığını tarayıp Kit'in dalgalı siyah saçlarını ararken topuklu sandaletlerim yol boyunca tıkırdadı.

Eğer bana bir kez bakıp yoluma devam etmemi isterse, tam burada, kaldırım taşlarının üzerinde utancımdan ölecektim.

"Margot!"

Adımın sesiyle döndüğümde Kit'in çoktan masadan kalkıp bana doğru geldiğini gördüm. Soluk pamuklu düğmeli gömleğinin içinde çok hoş görünüyordu, belli ki annesi için çaba sarf etmişti ve fiziksel çekiciliğini görmezden gelmek için en iyi niyetime rağmen ağzımın kuruduğunu hissettim.

"Lütfen bana seni öpebileceğimi söyle," diye mırıldandı, vücudu birlikte oturduğu kişiyi görmesini engelliyordu.

"Beni öpebilir misin?"

Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Mazoşizm belki de. Sözlerimi geri alamadan Kit üzerime atladı. Bir eli başımın arkasını kavradı, diğeri belime dolandı ve dudakları bacaklarımı titreten bir yoğunlukla dudaklarıma çarparken ben sadece yolculuğa tutundum.

İyi ki süper emici, kayganlığı bastırıcı büyükanne külotu giymiştim.

Bir noktada, utanmadan pazılarını sıkmaya başladım, dilini günahkâr vuruşlarla karşıladım.

Genel olarak biranın tadını sevmezdim ama Kit aromalı bira acayip *lezzetliydi*, diye düşündüm ve dilini emerek içtim.

Yakındaki bir masadan gelen ani bir kadeh tokuşturma ve kahkaha patlaması Kit'le beni birbirinden ayırdı. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, kollarımız bacaklarımız birbirimize dolanmıştı ve bu durum toplum içinde edep sınırlarını aşıyordu.

"Beni öptün," diye mırıldandım, ona göz kırparak. Dikkatimden dolayı dudakları şişmişti ve onları ısırmamak için kendimi zor tuttum.

"Yapabileceğimi söylemiştin."

"Ben yaptım." Uzun bir an daha birbirimize baktık, etrafımızdaki dünyanın belli belirsiz farkındaydık ama ikimiz de bu garip, duygusal olarak ağır

Arada. "Ama neden istedin?"

Eğer başka bir omega ile tuzağa düşmüşse ve *onlara* olan şehvetini *benim* üzerimden gideriyorsa, yüzünü tırmalayacaktım. Hayatımda hiç şiddet yanlısı biri olmamıştım ama vahşi bir tepkiyi iliklerimde hissedebiliyordum.

"Çünkü seni gördüğüm için çok mutluyum."

Oh.

"Yani, yemeğini böldüğüm için mutlu musun?"

Kit bir kolunu omzuma dolayarak beni iki kadının oturduğu masaya götürürken, "Çok mutluyum," diye mırıldandı.

İçlerinden birinin annesi olduğu çok açıktı; bir alfa olmasının yanı sıra, Kit koyu renk gözlerini, kıvrıkcık saçlarını ve keskin elmacık kemiklerini kesinlikle ondan almıştı.

O da bir alfaydı, ki bunu beklemiyordum.

Yanındaki güzel omega uzun kahverengi saçlarını beceriksizce yüzünden uzaklaştırdı ve sanki evrendeki her sorunun cevabını içinde barındırıyormuş gibi elindeki gül bardağına baktı.

Öpüşme muhtemelen biraz fazlaydı.

"Peki bu kim?" Kit'in annesi ellerini masanın üzerinde birleştirip bize bakarak kibarca sordu.

"Bu benim Margot'm," dedi Kit, yanımdaki banka tırmanmadan önce bana oturmamı işaret ederek,

Benim Margot'um.

Okumayın, , okumayın.

"Margot, bu annem Seniya. Ve onun iş arkadaşı, Thea."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedim ve sanki bir çöpçatanlık seansını bölmemişim gibi onlara en iyi ve en parlak gülümsememi verdim.

Zavallı

Thea domates gibi kızarmıştı ve onu daha fazla rahatsız etmek istemedim.

"Kit bana senden bahsetti," dedi Seniya ve yanaklarım Thea'nın kilere rakip olacak kadar kızardı. Belli belirsiz bir aksanı vardı ama nereden geldiğini çıkaramadım. "Öyle olduğunu fark etmemiştim... Neyse, sizinle tanıştığım memnun oldum. Bana kendinden bahset."

Kit'in pislik okul arkadaşlarından çok farklı bir deneyim olduğu kesindi. Seniya da aşırı arkadaş canlısı değildi, ama daha çok bir değerlendirme , sanki benim ölçümü alıyor ve küçük oğlu için uygun olup olmadığını görüyordu.

Avukat olmanın bonus puanları vardı. Ondan sonra bana daha çok ısındı.

"Ben Singapurluyum," diye açıklıyordu Seniya bana, Kit'e *neredeyse* şefkatli ama tam olmayan bir bakış fırlatarak. Sanki ona karşı anaç olmak *istiyordu* ama nasıl olacağından emin değildi. "Ama arkadaşım ve ben Kit'i İngiltere'de, babasının ailesinin yanında büyütmek istediğimize karar verdik."

Pek de sıcak olmayan ifadesi bunun üzerine tamamen değişti ve Kit rahatsız bir şekilde yanımda kaydı. Kit'in babasının burada olmaması dikkatimden kaçmamıştı ama bundan bir anlam çıkarmamıştım. Seniya bir alfaydı ve istedikleri yere giderlerdi, yine de Kit'in babasını merak ediyordum. O bir omega mıydı? Beta mı? Başka bir alfa mı? Seniya ona eşi dediğine ve alfalar işlevsiz, kavgacı çiftler oluşturduğuna göre bu en az olası seçenektir.

Belki de bu yüzden burada değildi.

"Bize içki getireceğim," dedi Kit sessizce, yaklaşarak. "Bir dakikalığına burada iyi misin?"

Başımı , ona hızlı bir gülümseme olması gereken bir bakış fırlattım ama uzun süren bir bakışa dönüştü.

gece havada bir şey vardı, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Tamam. döneceğim."

O gider gitmez, Seniya tuvalete gitmek için izin istedi ve benim onun hakkındaki ihtiyatlı iyimser görüşüm dramatik bir şekilde düştü.

Thea şarap kadehini boşaltırken eli hafifçe titriyordu.

Thea masaya bakarak, "Burada bulunarak işleri garipleştiriyorsam özür dilerim," diye mırıldandı. "Geçen seferden sonra Kit'le ilgilenmediğimi söylemişim -çok açık bir şekilde benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu- ama Seniya benim bir nevi iş annem ve sanırım beni gelini olarak görme fikrine biraz takıldı, anlıyor musun?"

"Özür dilemene gerek yok," diye yatıştırıcı bir gülümsemeyle onu temin ettim. Thea'nın kokusuna bakılırsa, kesinlikle olgunluğa erişmişti ama on sekiz yaşından büyük görünmüyordu ve bir omega üzerinde hiçbir zaman hayatlarının bu döneminden daha fazla baskı olmazdı.

Thea tereddütle gülümsememe karşılık vererek, "Siz ikiniz gerçekten çok uyumlu görünüyorsunuz," dedi. "Birbirinizle çok uyumlusunuz."

"Teşekkür ," dedim küçük bir duraksamadan sonra, sözleri beni biraz şaşırtmıştı.

Belki de düşündüğümden daha iyi

aktörlerdik. "Onu mu bekliyordun?"

"Beklemek mi?"

Thea boğazını temizledi, sözcükleri bulmak bir an zorlanmış gibiydi.

"Seniya Kit'in işi hakkında çok konuşuyor ve nasıl

tüm dünyayı geziyor. İkiniz çok yakın görünüyorsunuz, birbirinizi uzun zamandır tanıdığınızı düşündüm. Onu beklediğinizi falan..."

"Oh. *Oh*. Hayır." Kısmen genel garipliğe, kısmen de bir alfanın peşinden koşma fikrine güldüm. O yollardan geçtim, bu deneyimi tekrarlamak için hiç istek duymuyorum. "Kit'le sadece birkaç hafta önce tanıştım."

Thea kaşlarını çattı. "O zaman neden çiftleşmediğinizi sorsam kabalık etmiş olur muyum?"

Sadece biraz daha yaşlı görünüyorsun - iyi anlamda yani."

Alınmayın. O bir genç ve gençler otuzunu geçen herkesin bir ayağının çukurda olduğunu düşünür.

Asher ve Chelsea, bilerek ya da bilmeyerek, beni düzenli olarak mahzen bekçisi gibi hissettirdiler.

Thea kendi sorusu karşısında kızarıyor, kendini açıklamaya çalışırken kekeliyordu. "Ayrıca düzgün bir işin falan var, ki bu harika bir şey. Ama gerçekten zor değil mi? Yarışmalar falan? Ben sadece bir kere girdim ve *korkunçtu*. Ama aynı zamanda alfaların yanında kendimi... ateşli ve paniklemiş hissediyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum ve göz teması kurmamamdan rahatsız oluyorlar, bu yüzden belki de sonsuza kadar bekar kalacağım."

Bu genç, bunalmış omega ile bir tür akrabalık hissederek onaylarcasına mırıldandım. "Bunun gibi pek çok alfayla tanıştım - egemenliklerini bir taç gibi takınanlarla. İnan bana, onlar senin zamanına değmez. *İyi* bir alfanın baskın doğasını sizin üzerinizde egemen kılmasına gerek yoktur, kendilerine yeterince *güvenirler* ve saygı duymaya ihtiyaç duymazlar. Ve bu saygı değil, gerçekten değil. Özgürce verilmezse olmaz. Bu sadece korkudur."

"Bu yüzden mi bir eş bulma zahmetine hiç girmedin? Şimdiye kadar yani," diye ekledi aceleyle, Kit'in kaybolduğu kapıya bakarak. Doğru ya. Çünkü gerçek bir çift olduğumuzu ve kızıştığımızda yuvama yan yana gireceğimizi düşünüyordu.

Thea'ya yalan söylemek iyi hissettirmiyordu. Özellikle de bir omega arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için. Bana Michelle'in onunla ilk tanıştığımda ne kadar kaybolmuş olduğunu hatırlattı. Biraz farklı nedenlerle de olsa, o yaşta *ben de kendimi kaybetmişim*.

"Doğru alfayı bulamamak kesinlikle bunun büyük bir parçasıydı. Birinin ilk tercihi olmamak da başka bir şeydi," diye ekledim ve bekâr olma nedenlerimi açıklarken genellikle yaptığımdan biraz daha fazla dürüstlük kattım konuşmaya. "Kendimi birine ömür boyu bağlıyorsam, bunun *beni* gerçekten istedikleri için olduğundan emin olmak isterim, doğru yerde ve doğru zamanda orada olduğum, ateşimin yükseldiği ve beni yeterince uygun buldukları için değil."

Thea ciddiyetle başını salladı, artık benimle göz teması kurmayı kolayca başarıyordu. Çok güzel, melek gibi bir yüzü vardı ve alfaların onu kendileri için istemesi şaşırtıcı değildi.

"Çiftleşmemiş olmanın zor olup olmadığına gelince..." Etrafıma baktım, gülüşen arkadaş grupları ve birbirini seven çiftlerle çevriliydim. Mantıken, tüm bu insanların da muhtemelen kendi mücadeleleri olduğunu biliyordum, ama teoride yalnızlık bunlardan biri değildi. "Bazen. Bir eşin varsayılan arkadaşlığı olmadan, arkadaşlıklar kurmak ve sürdürmek için gerçekten çok çalışmam gerekti. Bir ilişki içinde olsaydım yapmakta zorlanacağım şekilde kariyerime öncelik verebilirdim."

"Peki ya ısıtmalar?" Thea küçük bir sesle sordu.

"Hiçbir zaman hoş değildir, ama kolaylaşır. Her seferinde, sona erdiğinde, bir dahaki sefere daha kolay ve rahat olacağını düşündüğüm şeyleri yazdım. Bu yönetilebilir bir tür acı."

"Öyleydi," diye düzeltti Thea. "Artık bir alfanız var."

Belki de beni konuşmaya devam etmeye iten şey yalan söylemekten duyduğum tiksintiydi. Ya da belki de bir zamanlar saf ve umutluydum ve dünya bunu mükemmel zamanlamalı bir vuruşla içimden çıkarıp atmıştı ve Thea'nın bunu yaşamasını istemiyordum.

"Daha önce bir kez kur yapmıştım." Sesim ancak bir mırıltının üzerindeydi, Kit ve Seniya'nın masaya geri döndüklerini fark ettim. "Ateşim hakkında konuşmuştuk, bana yuvam için battaniye ve yastık almıştı, ciddiydik. Daha on sekiz yaşındaydım ama zamanı geldiğinde yuvama birlikte gireceğimizi ve her şeyin bu kadar olacağını tahmin ediyordum."

Thea bana iri gözlerle baktı ve yüzüm on yıllık utançla yanmaya başlamış olsa da, sakın bir nefes alıp devam ettim. "Ateşim iyice yükselmeden bir gün önce fikrini değiştirdi ve ben yuvama yalnız girdim. Başka birini buldu. Neyse, moral bozduğum için özür dilerim. Demek istediğim, tavuklarımı yumurtadan çıkmadan saymam."

Thea başını salladı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Aklında tutman gereken iyi bir şey bu. Eğer kabul edersen seninle daha fazla konuşmak isterim. Annem bir omega, ama pek... yardımcı olmuyor."

"Bunu anlayabiliyorum. Belki numaralarımızı değiştirebiliriz-" Telefonumu çıkarıp Thea için yeni bir kişi bulmaya niyetlendim ama bir mesaj belirip dikkatimi çekti. Kit'in arkamda donup kalmasına bakılırsa, o da az önce aynı mesajı almıştı.

Bryce: Parti bizim evde, bu akşam 10'da. Ne yapacağını biliyorsun. Kendini deldir!

Salı günü mü? Her ne kadar bu toplantılar yüzde yüz yasal olmadığı için tarihleri rastgele belirlenseler de, daha önce hiç Salı günü bir toplantıya katılmamıştım.

Yavaşça geri dönüp Kit'e baktım, yüz ifadesi okunmuyordu ama gözleri alev alev yanıyordu.

"Arkadaş olarak gideceğiz elbette. İçeri girdiğimizde yollarımız ayrılacak."

Ben de öyle demiştim. da kabul etmişti, değil mi? Konuşma şimdi biraz bulanıktı.

Ama Kit bana arkadaşmışız gibi ve arkadaşmışız gibi *öpüşmüyorduk*.

Peki bu bizi nereye götürdü?

OceanofPDF.com

Bölüm 11

K Seniya ve Thea ile vedalaştıktan sonra, aramızdaki hava gerilimle gerilmiş bir halde kendi lojmanlarımıza dönmüştük.

Her şey yoluna girecek. Ya arkadaş olursunuz ve yollarınızı ayırırsınız, ya da...

Ya da ne?

Kit'ten inanılmaz derecede etkilendiğimi inkar etmek mümkün değildi ama aramızda bir şey olursa ve beni yine onu tuzığa düşürmeye çalışmakla suçlarsa...

Düşünceden sıyrıldım. Bunu aşmıştık, değil mi? O zamandan beri farklıydı.

Endişelenecek bir şey yoktu.

Nico ve Violet'in arabasının dairemin önünde beklediğini teyit ettikten sonra, üzerimdeki incecik siyah paltomun kemerini taktım ve altın topuklu ayakkabılarım her adımda merdivenleri tıkırdatarak inerken debriyajımı ve kıyafetlerimi değiştirdim.

Bryce ve Kane'in partilerinden biri için normalde olduğumdan çok daha gergindim, ki bu partiler genellikle ayımın en önemli olayları olurdu.

Kit devasa gövdesini sıkışık arka koltuktan açtı, kıvrılmış saçlarım ve kırmızı dudaklarım üzerinde, her şeyi örten paltomun altından, açıkta kalan ayak bileklerime ve en seksi topuklu ayakkabılarıma kadar değerlendirci bir göz gezdirdi.

Kaşları hafifçe çatıldı ve ben de tepkimi bastırmak için elimden geleni yaptım. Gerçek bir çift değildik ve çoktan iptal ettiğim anlaşmamıza ara verdiğimiz bu gece daha da *az* gerçektik.

Bu gece, ben sadece Margot'tum, güvenilir arkadaşlar arasında karşılıksız orgazm için burada olan bekâr omega.

Muhtemelen annesiyle tanışmaya giderek suları bulandırmamalıydım.

"Merhaba." Durakladım, Kit'in arka koltuğa kaymadan önce hızlı bir yanak öpücüğü için eğildim. Kesinlikle bu işin hiçbir kısmını fazla düşünmeyecektim.

Bu gece.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Violet, koltuğunda dönüp bana bakarak. "Kırmızı dudaklarına bayıldım."

"Teşekkür ederim. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun." İçine ne giydiğini anlamak için Violet'in ceketini çıkarmasına gerek yoktu; bu tür şeyler için adeta bir üniforması vardı.

Kit, Violet'in arkasındaki koltuğa tırmandı, dizleri küçük alanda neredeyse çenesine değiyordu ve kapıyı gereğinden biraz daha sert bir şekilde kapattı. Bu gece için beklediğim kadar hevesli görünmüyordu.

Aksine, biraz somurtkan görünüyordu.

"Bu geceyi iple çekiyor musun?" Violet bana sordu, ama Kit'le göz göze geldiğimizi fark ettiğimi sanmıyordum.

"Elbette." Omuz silktim, Kit aynısını yaparken ben de kemerimi bağladım. "Bryce ve Kane her zaman en iyi partileri düzenlerler."

En iyi partilerdi - herkes sevişiyordu, güvenlik her şeyden önemliydi, katılımcıları susuz bırakmamak için her zaman çok çeşitli alkollü ve alkolsüz içecekler vardı ve her zaman sabahın erken saatlerinde en yağlı peynirli pizzaları sipariş ederlerdi.

Nico karşılaştığı eski bir okul arkadaşından bahsetti ve Kit'le tek taraflı bir sohbe daldılar; şehirden uzaklaşırken konuşmanın çoğunu genellikle sessiz olan Nico yapıyordu. Sonunda Nico pes edip bir müzik açtı ve ben de evler büyüyüp birbirinden uzaklaşırken pencereden dışarı baktım. Alışkanlıktan çantamın tokasını açtım, Om-Guard'ın seyahat tüpünü çıkardım ve alışkanlıktan boynumdaki nabız noktalarına biraz sürdüm, Kit'in gözlerinin her hareketi takip ettiğini hissettim. Nihayetinde anlamsızdı - kayganlık başladığında kokumu gizlemenin bir yolu yoktu ve kayganlığın bu gece başlamasını kesinlikle istiyordum.

"İşte geldik," dedi Nico, devasa ferforje demir kapıya yanaştı ve kapı açılana kadar dahili telefonun diğer ucundaki kişiyle konuştu. Bryce ve Kane'in gri taştan malikânesi dışarıdan bakıldığında eski paranın saygınlığının zirvesiydi.

İçerisi, bir seks dükkânı ve özellikle rüküş bir sirkin iç tasarım şemasını doğurmuş gibi görünüyordu. Her şey mücevher tonlarında ipekliydi ve aralara serpiştirilmiş, her zaman en azından biraz fallik görünümlü altın boyalı heykeller vardı. Buna bayılmıştım.

Ön merdivenlerin önüne çıktık ve Nico arabayı park etmesi için anahtarları valeyeye verdi.

Normalde Violet şu anda Nico'nun üzerinde beklenti içinde olurdu ama kolunu benimkine doladı ve bana güven verici bir gülümseme attı.

merdivenlerden ön kapıya çıktı.

"Ne zaman istersen gidebiliriz," diye fısıldadı Violet. "Sadece söylemen yeterli. Her zaman planlarımızın etrafında dönüp duruyorsun, bu gece seninle ilgili."

Teşekkür ederim, diye mırıldandım ve kolunu sıktım. Bu tuhaf ruh halinin nereden kaynaklandığından tam olarak emin değildim - Kit'in burada olmasından mı? Yoksa sıcaklığıma yakın olduğum ve endişelendiğim için miydi? Güvenlik açısından burada daha fazla korunamazdım ama içgüdüler içgüdülerdir.

Nico hemen arkamızdaki Kit'e, "Oldukça çekingen görünüyorsun," diyordu. "Eskiden bu geceler için gerçekten heyecanlanırdın."

Nefesimi tutup cevabını bekledim ama Kit sadece homurdandı.

Kane bizi kapıda karşıladı, gür sakalı seğirerek bize gülümsedi ve bizi içeri buyur etti.

"Kit! Sen misin? Uzun zaman oldu, ?"

Kit ona yarım bir gülümseme verdi, bütün akşam olduğundan daha rahat görünüyordu ve aralarındaki mesafeyi korumaya dikkat ederek Kane'e tek koluyla sarıldı. Muhtemelen Kane şimdiden Bryce'ın tahrik kokusunu aldığı içindi ve Kit bu kokuyu almamaya dikkat ediyordu.

"Ben iyiyim dostum. Ya sen? Zaten iyi bir gece geçiriyormuşsun gibi kokuyorsun."

"Bryce'a gecenin bu saatinde bu kadar açgözlü olduğu için pişman olacağını söyledim ama mızımızlandı, ben de kendimi tutamadım." Kane sırtıttı. "Kanepeye yayılmış, hareket edecek enerjiyi bulmaya çalışıyor."

Homurdandım ve ceketimin kemerini çözdüm. Bryce zevkle, isteyerek, minnetle şımartılmış bir omega idi. Mızımızlanmayı bir sanat haline getirmişti ve Kane buna karşı çaresizdi.

"Margot mu o?" Tanıdık bir ses . "Evet, o!"

Nora yaklaşırken ona küçük bir el salladım, mavi gözleri göğüslerimin kabarıklığından, giydiğim ipeksi zümrüt rengi slip elbisenin altından görünen açık kalçalarımaya kadar vücudumda geziniyor, yüzümün üzerinden tamamen atlıyordu.

Nora'da oyun yoktu, hile yoktu. Beyni dölle dolu bir alfaydı, kayganlığıma karşı özel bir iştahi vardı ve durması için yalvarana kadar bana orgazm yaşattı. Ondan sonra, gülümseyerek ve hiçbir beklentimiz olmadan yollarımızı ayırdık. Bu genellikle mükemmel bir yüzeysellik seviyesiydi ama bu gece, bu fikir beni biraz boş hissettirdi.

Birden kendimi geriye doğru sürüklenirken buldum; ön kolu belimi sıkıca sararken sırtım Kit'in göğsüne çarpıyordu. Belli belirsiz, Nico'nun bir şeyler söylediğinin farkındaydım ama bu ani sahiplenme gösterisi karşısında ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşırmıştım.

"Sakın bana bu akşam için konuşulduğunu söyleme." Nora Kit'e omzumun üzerinden somurtkan bir bakış attı, şüphesiz planlarını bozduğu için kızgındı.

Onun adına konuştum.

Benimle konuşulmaması *gerekiyordu*. Asıl anlaşmamız bu değildi. Ama Kit'in arkamda ne kadar gergin olduğuna, Bryce'tan mesajı aldığımızdan beri ne kadar somurtkan olduğuna ve karakteristik olmayan bir şekilde ne kadar alingan davrandığına bakılırsa...

"Öyleyim." Ellerimi Kit'in ön koluna koydum, başparmaklarımla tenini okşadım, daha sonra mahcup olacağını bildiğim halde onu birdenbire bu kadar bölgeci hissettiren alfa dürtülerini yatıştırmaya çalıştım. "Yine de geceni birlikte geçireceğin pek çok istekli katılımcı bulacağına eminim, Nora."

"Evet, ama şimdi buradasın, *seni* istiyorum Margot."

Bir alfanın -herhangi bir alfanın- söyledikleriyle neşelenen beynimin aptal omega kısmını ateşle kalıcı olarak öldürebilmeyi diledim.

beni istiyordu. Bu, çoktan aşmış olmam gereken utanç verici bir fizyolojik tepkiydi.

Kane ağızını açtı, açıkça araya girip Nora'ya geri çekilmesini söylemeye hazırđı ama buna gerek duymadı. Kit'in göğsünden derin, gürleyen bir hırıltı yayıldı, vücudumun bağlı olduğumuz her santimini dolaştı ve herkesin ikimizden sağlıklı bir adım uzaklaşmasına neden oldu.

Benim için mi hırlıyordu? Daha önce hiçbir alfa benim için hırlamamıştı.

Bunu okumayın! Kafamdaki uyarı zilleri artık sirenlerini alıyor, adeta *tehlike kapıda* diye bağırıyordu. Bu durumun, bu gecenin ve genel olarak tüm ilişkinin kontrolü parmaklarımin arasından hızla kayıyordu ve bir yanım endişeliyken, diğer yanım durup kaosun ortaya çıkışını izlemekten mutluydu çünkü Kit'in arkadaşlığından mantıklı olamayacak kadar keyif alıyordum.

"Mesaj alındı," dedi Nora hafif bir kahkaha atarak, ruh hali olayların bu şekilde gelişmesiyle bir anda somurtkanlıktan neşeye dönüştü. Böyle ne yapacağı belli olmazdı. "Umarım ne kadar şanslı bir alfa olduğunu biliyorsundur. Onun *tadını*... Asla unutmayacağım."

Kalalarıma son bir kez hüzünlü bir bakış atıp kaçtı ve ben Kit'i sakinleştirmek için kolunu okşuyordum, belime sarılması rahatsız edici derecede sıkıydı.

"Kayganlaştırıcınızın üzerinde bir uyarı etiketi olmalı," diye alay etti Violet, ceketini onu bekleyen görevliye uzatırken, altına giydiği gri jarse elbiseyi açık bir şekilde sızdırmak amacıyla ortaya çıkardı. "Bağımlılık yapıcı özellikler içerebilir."

Kane ve ben gülerken Kit arkamdaki duruşunu dzelitti ve kalalarımız arasına biraz daha mesafe koydu. Göğsümde kabarmaya hazır bir hayal kırıklığı balonu vardı, ama dışarı çıkmasına izin vermeyi reddettim. Belki de

İçgüdü bu gece ilgimin onun tekelinde olmasını talep etmişti ama aslında bundan daha fazlasıyla ilgilenmiyordu.

Bu iyiydi. Hala iyi bir gece geçirebilirdik.

". , siz ikiniz ortadan kaybolmadan önce bir şeyler içelim."

Kit beni bıraktı ve balon tekrar şişmeye çalıştı, ama fazla ileri gitmedi - sadece ceketimi kollarımdan çekerek bekleyen görevliye verdi. Kit'in bakışlarını sırtımda, ipek kumaşın aşağıya doğru indiği, narin spagetti askılarla tutturulmuş bir elbise parçasının hissettiğimde omurgamdan bir ürperti geçti. Tam olarak hırlamıyordu ama istemeden havaya pompaladığı feromonlara tepki göstererek hemen ona döndüm.

Arayanlar, talep edenler ve sahipleneler. Tehlikeli ve sarhoş ediciydiler ve kollarını tuttum, her şeyin yolunda olduğunu, burada olduğumu, hiçbir yere gitmediğimi bilmesini sağladım.

En azından bu gece için.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Gözlerine bakarak sordum, orada bulduğum vahşi bakışa şaşırdım. Başını sertçe salladı. "Her şey yolunda, stres bir şey yok. Nico ve Vi ile bir şeyler içmeye gideceğiz, sonra da oturup dinlenebileceğimiz bir yer bulacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Beni idare ediyorsun."

"İdare edilmeye ihtiyacın var," dedim alaycı bir tavırla, Mantıklı Margot'yu tekrar sürücü koltuğuna oturtmaya çalışarak. "Kızgın falan değilim, ama görünüşe göre alfa içgüdülerin başını kaldırmayı seçmiş. Başında dikilmemi istemediğini biliyorum-"

" değil," diye araya girdi. Peki, tamam o zaman.

Elimi onun elinin içine soktum, Nico ve Violet'i takip ederek malikânenin içine doğru ilerledim, doğruca barın her zaman hazır olduğu oturma odasına yöneldim

kalktı. Bryce koltuklardan birine yayılmış, parmaklarının arasından sarkan bir bardak viskiyle bize tembel bir selam veriyordu.

Akşamın yeterince erken bir saatiydi, insanlar çoğunlukla hâlâ etrafta dolanıyor, flört ediyor ve birbirlerini hissediyorlardı. Nico bize içki getirmeye gitti ve rahat ortama rağmen Kit daha kalabalık olan odada yeniden geriliyor gibiydi.

Kit'in sert "sorun değil" sözünü izin olarak kabul ederek onu odanın kenarındaki bir kanepeye götürdüm, kucağına hafifçe yanlamasına oturmadan önce onu nazikçe köşedeki koltuğa ittim, bacak bacak üstüne attım, böylece Violet'e istemeden bir gösteri yapmamış oldum, o da onun yanındaki koltuğa oturdu ve olayların bu şekilde gelişmesinden çok eğlenmiş görünüyordu.

Daha önce alfanın sahipleniciliğiyle hiç uğraşmamıştım ama koku damgasının yardımcı olduğunu biliyordum. Kendimi losyona bulduğımdan beri pek bir şey yoktu ama kolumu omuzlarına atıp saçlarının uçlarıyla oynadım ve bunun onu biraz yatıştıracağını umdum. Kit'in duruşu hafifçe gevşediği için zihinsel olarak da olsa işe yaramış gibi görünüyordu. Kolu sırtıma dolandı, kocaman eli uyluğumun yarısını kapladı, bir başparmağı kalçamdaydı. Kalın kalın yutkundum. Böyle devam ederse yakında etrafa bolca koku yayacaktım.

Nico hepimiz için şişelenmiş içeceklerle döndü ve Kit birasını açarken ben minnetle sodamı aldım.

Violet odayı tararken, "Acaba Marissa bu gece burada mı?" diye düşündü. "O çok eğlenceli biri. Geçen seferi hatırlıyor musun? O *devasa* alfayı okşadığı zamanı? Daha önce bir erkeğin bu kadar sert boşaldığını gördüğümü sanmıyorum."

Nico homurdandı - tamamen şakacı bir ses, Kit'in daha önce çıkardığı testere gürültüsüne hiç benzemiyordu.

"Ah lütfen," diye kıkırdadı Violet, bacaklarını adamın kalçasına dolamak için dönerek. "O zaman da söylemiştin, şimdi naz yapma."

Feromonları şimdiden tiksindirici olmaya başlamıştı ve kendimi Kit'e biraz daha eğilirken buldum, umutsuzca yüzümü boynuna gömmek ve sadece onu solumak istiyordum ama bunun korkunç, aşağılayıcı bir fikir olduğunu hatırlayacak kadar aklım başımdaydı.

Ancak Kit'in parmakları elbisemin eteklerini okşuyor, eli her geçişte dizimden biraz daha uzaklaşıyordu.

"Özür dilerim," dedi Violet, özür dileyen bir bakışla bana dönerek. "Memelerim ağrıyor, biz oynamaya gidiyoruz. Yine de söylediklerimi unutma. Bu gece senin gecen."

Başımı salladım, ikisi odanın ortasına doğru ilerlerken sodamı ; Nico bir sandalyede, Violet ise ayaklarının arasında yerde, gösteriye hazırды.

Kit omzuma burnunu sokunca irkildim ve dikkatimi tekrar ona yönelttim.

"O alfa senin tadın hakkında ne demek istedi?" Kit hışırdadı. hafifçe kıpırdandı ve dikkatimi onun *çok* uyanık bir kısmına çekti
Anatomi.

Yüzüm hem bu soruyla hem de kalçalarımın arasında sadece tek bir şeye yol açabilecek bir sızıyla ısındı.

Tepkilerimi bir dereceye kadar kontrol edebilecek kadar yaşlı ve deneyimliydim - etrafta sürekli azgın bir pislik gibi kokarak dolaşmak *istemiyordum*, bu yüzden beynimi vücudumun da aynı şeyi yapacağı mükemmel bir huzur ve sakinlik yerine götürme pratiği yaptım.

Tüm o disiplin, o bilenmiş kontrol, o kontrol *arzusu* pencereden dışarı çıkmış gibi görünüyordu.

Azgın Margot binaya girmişti.

"Kokumun çok baştan çıkarıcı olduğu ve kayganlığımın özellikle lezzetli olduğu söylendi," diye cevap verdim sonunda, yanaklarım yanıyordu. Sanki omega tanrıları görünüş eksikliğim için bana bir teselli dl vermişti - özellikle lezzetli bir am.

Ne şanslıyım.

Kit bana göz kırptı. "Sen nasıl bekarsın?"

"ok tatlısın." Güldüm çünkü ağlayacaktım. Çünkü iyi bir sikici olmak ve daha kaygan bir vcoda sahip olmak görünüş eksikliğimi telafi etmiyordu ve bunu herkes biliyordu.

Violet'in sırtı Nico'ya dönüktü ve Nico onun üzerine eğilip elbisesinin içinden göğüslerini avuçladı, soluk gri kumaşı kömür rengine eviren ikiz ıslak noktalar belirene kadar yoğurup sıktı. Her zamanki gibi kalabalığın ilgisini çekmişlerdi ve Violet onlar için performans sergilerken nefes nefese kalmıştı, ağzı açık ve gözleri odaklanmamıştı.

"Onları izlemek hoşuna gidiyor mu?" Kit'in sesi kulağımda yumuşak bir mırıltıydı ama içinde belli belirsiz bir tehlike barındırıyordu. Bir bıçağın ağzından çıkan sevgi dolu bir okşayış gibi.

Kıskanıyor muydu?

"Sevmiyorum ya da hoşlanmıyorum. Eğer sorduğunuz buysa, bundan zevk almıyorum."

Mırıldandı, elbisemin eteği biraz daha yukarı kalktı ve hafif bir krampla, kullanışsız dantel külotumun kşebentinin ıslandığını hissettim.

Kit sertleşti, eli olduğu yerde dondu ve burun delikleri açıldı. Tepkisini nasıl yorumlayacağımı bilemediğimden ayağa kalkmaya çalıştım ama eli beni olduğum yerde sabitledi, parmakları kalçamın üzerine yayılmıştı, başparmağı *neredeyse* nemli kumaşı hissedecek kadar yakındı.

Bunun azgınlığıma yardımcı olmadığı kesindi. Elini daha yukarı kaydırması, elbisemin altındaki amımı sanki bana sahipmiş gibi avuçlaması için yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum.

İçgüdüler. Sadece içgüdüler.

"Onları izlemekten zevk almadığımı sanıyordum," diye homurdandı, derin derin içine çekerek. "Kahretsin, *inanılmaz* kokuyorsun."

"Söz veriyorum, bunun seninle ilgisi var ve onlarla hiçbir ilgisi yok." Bir maraton koşmuş gibi nefes alıyor, kaslarımı kilitliyordum, böylece kalçalarım açık ve hazır, istekli bir omega, bir düğüm için umutsuzca onun her yerinde çürümedim.

Kit kalçamı kavrayarak beni kabaca kendine doğru çekti, sert siki kış yanağıma saplandı. "Ve *bunun* seninle bir ilgisi var. Peki bu konuda ne yapacağız?"

Kit külotumu kenara çekip beni sikinin üzerine oturtabilirdi ve ben de minnettarlıkla inler, iyice doyana kadar bu konuda hiçbir şey sorgulamazdım. İkimizi de önce bu konuda konuşmaya zorlaması çok akli başında ve son derece çekiciydi.

Öte yandan, bunu neden tartışmamız gerekiyordu ki? Sürücü koltuğunda vajinam vardı ve vajinam artık hazırды.

"Margot," diye azarladı ve kalçamı hızlıca sıktı. Gözlerimin yuvalarından fırladığına emindim. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Düzenli anlaşmamız bu gece için askıya alındı," diye mırıldandım. "Ne yapmak istiyorsak onu yapabiliriz."

Kit mırıldanarak ağzını omzuma bastırdı. "Tembelce bir cevap ve ikimiz de bunu biliyoruz. Anlaşmamızı iptal ettin."

Omegalar alfalar gibi hırlamazdı. Çoğunlukla istediğimizi elde etmek için mızımızlanırdık, ama kesinlikle hırlayabilirdik, özellikle de önemseydiğimiz biri varsa

tehdit edildiğini ya da bölgemize saygı gösterilmediğini düşündüm. O anda bunların hiçbirisi doğru değildi ama yine de hırladım, öfkeli bir kedi yavrusu kadar hiddetliydim.

Kit sessiz bir kahkahayla sarsıldı, başparmağı belki de rahatlatıcı olduğunu düşündüğü ama aslında çıldırtıcı olan o dairelere devam etti.

"Özür dilerim, Omega. Alay etmek istememiştim. Seninle ilgilenmeme izin verecek misin? Bu tatlı, muhtaç amcıkla ilgilenmeme izin verecek misin?" Bu soru aynı anda hem tatlı bir yalvarış hem de hırıltılı bir emirdi.

Kendi tükürüğümle boğuldum. "Evet, lütfen."

"Ne kadar tatlı bir omega." Kit çarpık gözlüklerini burnuna geri itmeden önce omzuma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Her ne kadar bu partilerde genellikle ne yaptığını düşünmek istemesem de, bana rahatlık seviyenin ne olduğunu söylemen gerekiyor. Nico ve Violet gibi performans sergilemeyi seviyor musun?" "Ortak alanlardan birindeysem tüm önemli kısımları kapalı tutuyorum.

Eğer istersen... bilirsin işte, elbisemin altından, benim için olmaz." "Ama o zaman herkes senin o lezzetli kayganlığının kokusunu alacak."

Başımı salladım. "Şey, evet. Genellikle bu partilerde insanların benimle ilgili en sevdiği şey budur."

"Onlar umurumda değil." Kit ayağa kalktı, beni kolayca yanına alıp ayağa kaldırdı, bir koluyla da beni sabit tutmak için belime sarıldı. "Özel bir yere gidelim, elbiseni çıkarmanı istiyorum."

Başımı salladım, ağzım aniden kelimeler oluşturamayacak kadar kurudu. Zihnimin arkasında bir yerlerde sessiz bir tür uyarı zili elinden gelenin en iyisini yapıyordu, sonuçları ve gelecekteki gariplikler gibi şeyleri düşünmemi isteyen belirsiz bir bu kötü bir fikir-Margot türü alarm.

O kötü çocukta ertelemeye bastım. Bunlar gelecekteki Margot'un sorunlarıydı. Şimdiki Margot daha çok beyninin düğümlenmesine odaklanmıştı.

Kafatası.

Bryce ve Kane'in evi on yatak odalı bir Georgian'dı ve koridordan duyabileceğimiz sesler yüzünden ilk dört kapıyı denememiştik bile.

Kit beni merdivenlere doğru götürdü ama tereddüt ettim ve onu durdurmak için çekiştirdim. Üst kattaki odalar daha büyüktü ve grup etkinliklerini çekiyordu.

"O odalar dolu olacak."

"Biliyorum," diye homurdandı, koridordaki yarı özel bir köşeye bakarak. Bundan biraz daha iyisini yapabilirdim.

Bu kez ben önden giderek Kit'i mutfaktan geçirdim - tezgahın üzerinde son derece sağlıksız şeyler oluyordu - ve birkaç basamak aşağı inen gizli bir yan kapıdan geçirdim.

"Çamaşır odası mı?" Kit şüpheyile sordu, eli benimkini hafifçe sıkıyordu.

"Çok güzel bir çamaşır odası," diye belirttim. "Özel dolapları ve her şeyi var."

Kit bana alaycı bir bakış attı, boştaki eli kendini ayarlamak için bel kemerine gitti.

"Bir çamaşırhane sikişinden daha iyisini hak ediyorsun, Margot."

Durakladım, kaşlarımı çattım. "Ya çamaşırhanede sikişmek istersem?"

Artık yirmi yaşında değildim ve bunu yarın kesinlikle belimde hissedecektim ama böylesine sıradan, yarı rahatsız bir ortamda sevişmenin *çok* seksi bir yanı vardı. Sanki seks *yapmaya* o kadar *değerdi* ki, mekânın bir önemi yoktu.

Benim yuvamın da tam tersiydi, bu da kafamı karıştırmayı göze alamayacağım şeyleri kafamda tutmama yardımcı oldu.

Kit inledi, benimle çamaşır makinesi ve kurutucuyu kaplayan granit tezgâhın arasına baktı, ıslak ve istekli bir omega ile karşılaşan herhangi bir alfanın olmasını beklediğimden çok daha fazla çelişkiye dūřmūřtı.

Ona değerli olduğum izlenimini mi vermiştim? Her azarlanmak istediğimde yumuşak battaniyelere ve nazik sözlere ihtiyaç duysaydım, inlerden birini ziyaret eder ve amcığımıla ilgilenirken kulağıma mırıldanması için profesyonel bir alfa kiralardım.

Elimi Kit'in elinden kurtardım, tezgâha doğru kasıla kasıla yūrūrken kalçalarını biraz daha salladım ve dönüp kendimi yukarı kaldırırken onunla göz teması kurdum. Topuklu ayakkabılarımla hemen çamaşır makinesinin plastik camına çarptı ve Kit'in nefes alış verişi giderek ağırlaşırken ben de elbisemin st kısmını ayarlamaya çalışarak göğüs dekoltemle oynadım.

Benim için kontrolün eşiğindeki bir alfadan daha büyük bir tehdit yoktu ve yine de daha büyük bir tahrik de yoktu. Bir omega olmak, yırtıcı kurtlar için sertleşmiş kırılğan, kabarık bir tavşan olmak gibiydi.

Abartılı bir i çekişle kalçalarını ayırdım ve elimi bacaklarımla arasına soktum. "Sanırım başladığın şeyi bitireceğim o zaman."

Kit saniyeler içinde üzerimdeydi, homurtusu küçük fayanslı alanda yankılanıyordu. "*Siktir*, Margot. Bana güzel, rahat bir yatak ve ortam aydınlatması istediğini söyle. Soğuk, sert bir su sıçramasına yaslanmayacağın bir yer."

Ona hınzırca bir gülümseme verdim ve elbisemi biraz daha yukarı kaydurdım. "Ben bir omega'yım. Bir sıçramadan her zaman faydalanabilirim."

Kit'in gözleri karardı, elleri elbisemin altına kaydı ve bu sırada benimkileri yoldan çekti. Hemen külotumun yanlarını buldu ve onları öyle sert bir şekilde çekti ki, eğer kalalarımla arasında durmasaydı makineden kayabilirdim.

, kumaşı tamamen indiremeyeceği anlamına da geliyordu ve dizlerimin hemen üzerinde beni kurtarmak için hiç acele etmediği bir dantel hapishane yaratıyordu.

"*Kokun,*" diye inledi Kit, eğilip alt dudağımı ısırarak için. "En zengin vanilyalı kek ve harika seksin bir araya gelmesi gibi. Bunu örtbas etmek bir suç gibi görünüyor, Margot. Lanet olası bir zalimlik."

Mırıldandım, parmaklarımın pazılarının şişkin kaslarında gezinmesine izin verdikten sonra damarlı, açıkta duran kollarına doğru indim. "Dikkat dağıtıcı. Pasta kokularını sadece özel günlerde çıkarırsam herkes için daha iyi olur."

Beni dinlediğinden bile emin değildim. Kit, elbisemi belime kadar iterken bile hoşnutsuzlukla homurdanarak boynumu ve omuzlarımı yokladı. *Alfa saçmalığı*. Tenimdeki koku koruyucu losyon onu rahatsız ediyor olmalıydı.

Çok kötü.

Kaygan kokumu saklayamazdım ve seks olmadan yaşamayı reddediyordum ama bunun dışında kokum bir daha asla koklanmamak üzere pahalı koku gidericilerin zindanına sürgün edilmişti.

Kit küçük bir adım geri çekildi, sonunda külotumu çıkarıp cebine soktu, bu hareket içimden kurbağa tarzı bir *yudum* çıkmasına neden oldu.

Bakışları düştü, yüz hatlarını kendini beğenmiş bir gülümseme kapladı.

"Ortalığı batırdın, Margot." Çırpındım -sadece birazcık- amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu. Altımdaki tezgâhta utanç verici bir hızla kayganlık birikiyordu, bedenim düğümlenmeye hazırды.

"Neden *şimdi* konuşkan olmayı seçtin?" Kit'in başparmakları uyluk içlerimde yavaşça kayarken kıvrınarak homurdandım. "Konuşmaktan nefret ediyorsun."

"Seninle konuşmayı seviyorum."

Bu beklenmedik derecede tatlıydı.

"Ve senin mükemmel, kaygan amcığından bahsetmeye *bayılıyorum*. Yüzün pembenin çok güzel bir tonuna bürünüyor."

Bu beklenmedik derecede *iğrençti*, konuşurken gözlüklerini çıkarması ve yavaşça yanımdaki tezgâha koymasıyla daha da iğrenç hale geldi.

"Bir kızı biraz uyar, olur mu?" Mükemmel parmaklarını mükemmel amcığma sokarken, şikayetlerimin geri kalanı dudaklarımda ölüyordu.

Kit iki parmağıyla yavaşça amımı keşfederken, ona karşı her sallayışında yavaşlarken, kıcımın ve kalçalarımın altında gerçek bir kayganlık birikintisi yayılıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar çabuk hazır olmamıştım. Kit bana tam bir vahiymişim gibi bakarken, her zamanki gerginlik ve öz-bilinç çarpıntısı tamamen yok olmuştu.

"Neden bana işkence ediyorsun?" Hareketlerini yavaşlattığında nefes nefese kaldım, tekrar geri çekilmeden önce beni tam kenara götürdü. "Bu bir ceza mı?"

"Evet. İlk seferimiz için çamaşır odasının yeterli olduğunu düşünmenin cezası bu. Bu tezgah senin amını yemek için tamamen yanlış yükseklikte."

İlk seferimiz mi?

Kes . Bunu okuma.

"Gerçek ceza ne olurdu biliyor musun? Beynimi dağıtmak ve beni düğümünle doldurmak," diye tatlı tatlı önerdim, üçüncü bir parmağını sokup beni en mükemmel şekilde gerdiğinde keskin bir nefes aldım. "Bu korkunç olurdu. Süper cezalandırıcı. Gerçekten dersimi almış olurum."

Kit hızını artırdı, beni kabaca parmakladı ve her yere kaygan bir spreyc gönderdi. "Seni çamaşır makinesinin üstünde düğümlemeyeceğim, Margot."

Bu en azından beynimi sikmesine hayır demek değildi. Tam bize bu kadarını söylemek üzereydim ki Kit'in yetenekli parmakları tüm yetilerimi kısa süreliğine devre dışı bırakan bir orgazmın eşiğine getirdi beni. Tırnaklarımla pürüzsüz taş yüzeyi kazımaya çalıştım ve Kit beni eliyle becermeye devam ederken, bir orgazmı diğerine sürükleyerek fayansa doğru yığıldım.

Tek eliyle kot pantolonunun düğmesini açarak fermuarını indirdi ve sikini serbest bıraktı.

Ve ne sikimdi ama.

Kabul ediyorum, şehvet sersemliği içindeydim, ama vücudumda tek bir müzikal kemik olsaydı, böyle örnek bir uzantıya adanmış bir türkü bestelerdim.

Belki de tam bir opera. Saygı gösterilmesi gerekiyordu.

"Bana bakmaya devam edersen egomu şişireceksin." "Umarım şişen tek şey o olmaz," diye mırıldandım, açgözlülükle düğümün oluşacağı hafifçe kabarmış sikinin dibine bakıyordu. "Beni istediğin kadar pohpohla, bu gece düğümümü alamayacaksın."

Kit parmaklarını hâlâ çırpınan amımdan çekerek beni tezgâhın kenarına doğru çekti ve sikinin kalın ucunu klitorisimin üzerine sürttü.

"Alay etmeyi kesecek misin?" Bacaklarımı kalçalarına dolayarak ve stilettolarımı kışına batırarak tısladım. "Hayatımda düğümüne ulaşmak için zoru oynayan bir alfabla hiç karşılaşmadım ve söylemeliyim ki, hayranı değilim."

"Yalancı," diye mırıldandı Kit, tek bir sert hamleyle beni kazığa oturttu.

Kit'in parmakları kalçalarımın beni olduğum yerde sabitlerken, aşağıdaki aletleri sallayarak beni anlamsızca becerirken, mantıklı ya da başka türlü her düşünce beynimden uçup gitti.

Kaygan su birikintisi genişledi, avuçlarımın altından sızdı ve tahrikten sıırılsıklam olmuş ellerimi Kit'in omuzlarına vurdum, ona sıkıca sarıldığım için gömleğinin kokusunu aldım.

"Kahretsin, Margot," diye homurdandı Kit, parmak uçları kıcıımın yanaklarını morartacak kadar sert bir şekilde kazıyordu. "Kendini... tarif edilemez hissediyorsun."

Hayatımda hiç duymadığım onursuz bir anlaşma sesi çıkardım, başımı arkaya attım ve zevk dalgasının beni tüketmesine izin verdim. Amım Kit'in sikinin etrafında kasıldı ve o da tüm sinirlerimi karıncalandıran alçak bir alfa hırıltısı çıkardı, tüm vücudu sertleşti. Yüzünde görebileceğim kadar acı verici bir çabayla Kit neredeyse sonuna kadar çekti, boşalırken sadece ucu amıma gömüldü, düğümü elinde şişti.

Homurdanma, dedim kendi kendime, *düğümlemediğim* için verdiğim içgüdüsel tepkiyi görmezden gelmeye çalışarak. Kit'in benden daha fazla acı çekiyormuş gibi görünmesi -alt dudağını sertçe ısırırken düğümüne kabaca masaj yapması- beni biraz yatıştırdı.

Gömleğini çıkardım, elini iterek önünden çektim, böylece kendi elimi düğümüne dolayabildim ve amımın nasıl hissedeceğini taklit ederek sıktım.

Kit kapüşonlu gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluşmadan önce çalışmamı izledi ve sadece bu bakış yüzünden neredeyse tekrar boşalıyordum. Parmakları iç uyluğumda gezindiğinde, göz temasını kesmek için bu bahaneyi memnuniyetle kullandım, o yavaşça içime akıttığım spermi geri iterken aşağı baktım.

Oh, Margot. Başın çok büyük belada.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

çantamı ve ortak yığından birkaç havlu almak için isteksizce ortadan
Kayıboldu -omega sorunları- ve nefesimi sakinleştirmek ve vahşi duygularımı
kontrol altına almak için elimden gelenin en iyisini yaptım - kolay bir başarı
değil

kapalı bir alan.

Kit ile seks yapmıştım.

Harika seks.

Tekrar yapmayı çok istediğim bir seks.

Kahretsin.

Açıkçası, hiçbir anlamı yoktu. Bunu söylemeye gerek yoktu. Bu açıkça tek
seferlik bir olaydı.

En iyisi tüm bunları unutayım.

Kit çamaşırhanenin kapısından içeri süzüldü, üstü başı erzak doluydu.

"Kaçmak istersen alt kattaki duş boş mu?"

En umursamaz gülümsememi takındım ve içinde oturduğum su birikintisini
işaret ettim. Homurdandı, tezgahın temiz bir yerine bir havlu koydu ve

Sonra beni belimden tutup hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve üzerine oturttu.

Yüzüm fena halde kızarmıştı, o tezgahla uğraşırken ben de kendimi gizlice temizlemek için elimden geleni yaptım, raftan limon kokulu bir çamaşır suyu temizleyicisi aldım ve burada neler yaptığımızın kanıtlarını sakladım. Bryce ve Kane zaman ertesi gün eve bir temizlik ekibi gönderirlerdi ama biz misafirler vücut sıvılarımız konusunda olabildiğince düşünceli olmaya çalışırdık. Bu sadece temel bir nezaketti.

İşi biter bitmez Kit çantamı omuzladı ve beni gelin gibi kucakladı -havlu hâlâ yerindeydi- itirazlarıma aldırmadan beni bomboş mutfaktan geçirip alt kattaki misafir banyosuna götürdü.

"Tamam, teşekkürler," diye mırıldandım beni fayans kaplı duşakabine yatırırken. Soğuk spreyden kaçınmaya dikkat ederek suyu aceleyle açtım. "Seninle dışarıda buluşalım mı?"

Kit kaşlarını çattı, cam bölmenin kenarında duruyordu.

"Tabii sen de duş almak istemiyorsan," diye ekledim, birden farkına . "Tabii ki istiyorsun, leş gibi kokuyorsun."

Gece yeni başlamıştı ve parti daha yeni başlıyordu. Dışarıdaki hiçbir omega, benim kayganlığımın bu kadar güçlü kokusu varken ona bir mavna direğiyle dokunmayacaktı.

Havluyu bıraktım ve ipek elbisemi çıkardım, Kit elini uzattığında ikisini de ona uzattım, duşa girmeden önce saçımı ve makyajımı bozmamak için su spreyini aşağı doğru eğdim.

"Kokundan arınmak istemiyorum," diye mırıldandı Kit, hâlâ duşun kenarında durmuş, avucuma bol miktarda kokusuz vücut yıkama suyu doldurmamı izliyordu. "*Gerçekten* istemiyorum. Nedenmiş o?"

Uyluklarımın arasını bir nebze olsun mahremiyetle yıkamak için arkamı dönmeden önce ona göz kırptım. "Emin değilim, Kit. Belki de uzun zaman olmuştur? Cevap verme, hırlamaya başlayacağım ve bu utanç verici."

Bu, yüzündeki şaşkınlığı sildi ve yerini kendini beğenmiş bir sırıtiş aldı.

"Ya da belki sadece kokumu seviyorsundur." Omuz silktim, bir başkasının banyoya ihtiyacı olmadan önce hızlıca yıkanma işimi bitirdim. "Senin de belirttiğin gibi, muhteşem kokuyorum."

Bir alfanın düğümü için özel olarak yapılmış vanilya kokulu bir penis kılıfı gibi. Şaka yapıyordum ama Kit onaylar gibi bir ses çıkardı. "Evet, öyle."

Uzattığı temiz havluyu kaptım, yüzüm o kadar sıcaktı ki muhtemelen makyajım eriyordu, vücudumu kuruladım ve çantamdan temiz kıyafetler almak için etrafından dolaştım.

Genellikle, eve gitmeye hazır olduğum sabahın erken saatlerine kadar duş alıp üstümü değıştirme noktasına gelemezdim. Rahat gri eşofman altı ve hımbıl siyah örgü kazak parti kıyafeti değil, evden çıkarken giydiğim kıyafetlerdi.

Yine de eve taksiyle dönebilirdim. Bu gece başka biriyle bir şeyler yapmak gibi bir niyetim yoktu.

Kit, Om-Guard'ımı tekrar sürüp giyinmemi, ipek elbisemi yıkamak için hava geçirmez bir torbaya koymamı ve topuklu ayakkabılarımı siyah kaydıraklarla değıştirmemi sessizce izledi.

"Külotum nerede?" Her şeyi spor çantasına geri tikiştirirken duraksayarak sordum.

Kit kaygıyla kapıya baktı, yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Gidelim mi o zaman?"

"Kit Iyer, külotum hala cebinde mi?"

"Nico ve Violet muhtemelen nereye gittiğimizi merak ediyorlardır." Gözlüklerini burnuna doğru itti, hâlâ biraz mahcup görünüyordu.

Gözlerimi ona diktim, çantamın fermuarını çektim ve kapıya doğru ilerledim. Muhtemelen bizi arıyorlardı, bu da bu işin peşini tek nedeniydi. Genelde biriyle çıkmadan önce onlara haber verirdim.

"Kayıp iç çamaşırlarımı sonra konuşuruz," dedim Kit'e. En iyi öğretmen yüz ifademi takınarak onu koridordan geçirip Nico ve Violet'i en son gördüğümüz oturma odasına götürdüm.

Kanepede ya da tamamen başka bir odada zina yapıyor olmalarını bekliyordum, bu yüzden onları Bryce ile sohbet ederken bulmak bir şok oldu, ikisi de tamamen temiz ve yedek kıyafetlerini giymişlerdi.

"Ah, işte buradasın," dedi Violet gülümseyerek ve beni yanına götürdü. "Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?"

"Evet," diye cevap verdi Kit hemen, ben bir cevap oluşturmaya fırsat bulamadan. Hiçbiri şaşırmış görünmüyordu -muhtemelen Kit benim kayganlaştırmamın kokusuyla kasıla kasıla dolaştığı için, ki bu konuda kendimi biraz kötü hissediyordum.

Nico ve Violet'in Kit'in pantolonuna girmeye çalışmadığı konusunda güvindikleri tek omega bendim ve kendimi biraz onlara ihanet etmiş gibi hissettim.

"Güzel," diye iç geçirdi Violet, Nico'ya yaslanıp hülyalı gözlerle ona bakarak. "Açlıktan ölüyorum."

Süt üretiminin böyle bir etkisi olduğunu duymuştum.

Hepimiz Bryce ve Kane ile vedalaştık ve başka kimseyle havadan sudan konuşmak zorunda kalmadan ön kapıdan çıktık. Kit benim için çantamı taşıdı, her kapıyı açtı, Nico'nun arabasının arka koltuğuna tırmandığımızda emniyet kemerimle uğraştı. Ön koltukta Nico aynı şeyi Violet için yapıyordu ve her şey çok... çifte randevu gibi hissettiriyordu.

Ki bir şey değildi. Hem de
hiç.

Duştan sonra kendimi Om-Guard ile iyice kaplamış olmama rağmen, arabanın küçük sınırları içinde Kit'in üzerinde kendimi koklamak kafamı . Seyahat boy tüpü çıkardım ve ulaşabildiğim tüm açıkta kalan derime sürmeye başladım.

"Evet," diye başladı Violet parlak bir sesle. Beklenti içinde kendimi hazırladım. "Bunun hakkında konuşmak mı istersin, yoksa müzik mi dinlemek istersin?"

"Müzik," diye cevap verdim hemen.

Hayal kırıklığına uğradıysa bile belli etmedi ve onu hiç bu kadar takdir etmemiştim.

Altmışların soul müziğinin -Violet's go-to- rahatlatıcı sesi arabayı doldurdu ve başımı koltuğa yaslayıp gözlerimin kapanmasına izin verdim, böylece Kit'in başımın yan tarafını yakan bakışlarını fark etmemiş gibi yapabilecektim.

Bir saat içinde sokağımıza girmiştik. Önce benim evim vardı ama Nico henüz yavaşlamamıştı.

"Beni eve bırakmayacak mısın?" Koltuğumda doğrulup sordum.

Dikiz aynasından bana baktı. "Bilmiyorum, değil mi?"

Her nasılsa, müzik çalarken bile araba bunaltıcı bir sessizlik içindeydi.

"Evet, lütfen."

"Elbette," diye mırıldandı Nico, göstergeyi açarak. Kit'in bakışlarından kaçmak için bir bahane olarak kullandığım çantamı yeniden düzenleme gösterisini yaptım.

Benimle gelemezdi ve bunu hepimiz biliyorduk. Küçük dairemdeki tek uyku alanı yuvamdı ve Kit benim eşim değildi. Yuvam yasak bölgeydi.

Araba durduğu anda Kit alçak bir sesle, "Seni kapıya kadar geçireyim," dedi. Spor çantamı kaptı ve ben çıkamadan dışarı çıktı.

Protesto. *Otoriter alfa.*

"Bıraktığın için teşekkürler," dedim garip bir şekilde, daha önce Nico ve Violet'in yanında hiç garip hissetmemiştim.

Violet koltuğunda iki büküm oldu ve bana sıcak bir kucaklaşma gibi hissettiren o ısıtılı gülümsemelerinden birini verdi. "Seni seviyoruz, Margot. Bize her an giyotini boynuna indirecekmişiz gibi bakmayı bırakabilirsin."

Nico homurdandı. "Ayrıca hiç şaşırmadık, bilirsiniz diye söylüyorum. Gözleri ya da koku alma duyuları çalışan herkes için bunun olacağı oldukça açıktı, sadece bir zaman meselesiydi."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan, işe yaramıyor," dedim ona sertçe ve arabadan inmeden önce Violet'e bir öpücük gönderdim.

Bunca zamandır Kit'e ay gözüyle mi bakıyordum? Ne utanç verici bir düşünce.

Kit sahanlıkta bekliyordu, aylardır çalışmayan otomatik ışık aniden yeniden çalışmaya başlamıştı. Hah. Belki Lawrence tamir etmiştir? Clarksonlar akşam altıdan sonra evden hiç çıkmazlardı, çalışmadığını fark etseler bile şaşırdım.

"İyi misin?" Kit çantamı uzatırken bana biraz sinir bozucu bir bakış atarak sordu.

"Tabii ki. Neden olmayayım ki? Ben iyiyim. Hatta iyiden de iyiyim. Birkaç iyi orgazm insana bunu yapar." Gevezelik ediyordum. Hayır, gevezeliğin ötesine geçmiş, aşağılayıcı gevezeliğin daha önce bilinmeyen bir aşamasına geçmiştim. "Her neyse, teşekkürler, bilirsin işte. Tüm orgazmlar için. Sonra görüşürüz. Hâlâ iç çamaşırlarım hakkında konuşmamız gerekiyor. Tamam, boş ver, hoşça kal."

Parmaklarım tuşları karıştırdı ve Kit tuşlar yere düşmeden önce hızlı bir kurtarma hamlesi yaptı.

"İşte," dedi usulca, kapının kilidini açmak için kişisel alanıma doğru eğildi, haksız bir şekilde baştan çıkarıcı kokuyordu. Geri çekilirken yanağıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu, o kadar hafifti ki acaba hayal mi ettim diye düşündüm. "İyi geceler, Margot."

Kit bana kalmak mı yoksa gitmek mi istediğine karar verememiş gibi bakıyordu ama bu konuda kararsız görünüyordu. Sanki doğru seçimin ne olduğunu bilmek istiyor ama bunu yapmak için yeterli donanıma sahip olmadığını hissediyordu.

Göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

Kendini topla Margot. Bir alfa yüzünden kendini kaybedemeyecek kadar ileri gittin.

Yüzümü ona döndüm, parmağımı kot pantolonunun cebine sokup külotumun dantelini yakalayarak çekip çıkarırken ona rahat bir gülümseme verdim ve cesurca örtbas etmeye çalıştığı hafif düşkün bakışında bir zafer parıltısı hissettim.

"İyi geceler, Kit."

Sabah olduğunda kendimi yeniden kendim gibi hissediyordum. Kahveden sonra duşa girdim ve vücudumun ulaşabildiğim her santimine rahatsız edici derecede kalın bir Om-Guard tabakası sürmeden önce cildimi neredeyse kaynattım.

Bryce ve Kane'in partilerine gitmemin nedeni seksin tüm omega parçalarını rahatlatması ve mutlu etmesiydi. Bir alfayı becermenin güçlü etkisini hiç bu kadar hissetmemiştim. Kit

Hatta beni *düğümledi*. Muhtemelen sihirli spermi vardı. Neden olmasın ki? Her yönden harika biriydi, neden süper güçlü rahatlatıcı spermi de olmasın?

Başımı öne eğerek kuru bir beze sardım ve yataktan vızıldayan telefonumu almadan önce bezi bükerek yerine yerleştirdim.

Kit: Günaydın.

...Günaydın mesajı mı? Bana *günaydın* mesajı mı göndermiş? Dün gecedен sonra bir gariplik olmadığından emin olmaya mı çalışıyordu?

Flört mü ediyordu? Dün gecenin *ilk* seferimiz olduğundan bahsetmişti, bu *da daha fazla* sefer anlamına geliyordu.

Bu ne *anlama* geliyordu?

Hayatımda ilk kez, yan odaya yeni taşınan sevimli alfa çocukla flört mesajları alışverişinde bulunduğum ilk günlere geri döndüm. Bir kelebeğin belli belirsiz kanat çırpışı karnımda yerden kalkmaya çalıştı ve ona doğru elimden geldiğince çok öldürücü düşünce gönderdim.

Bu öyle bir şey değil. Bu bir şeyin başlangıcı değil. Burada kelebeklere gerek yok, çok teşekkür ederim.

Ben: Günaydın.

İşte oldu. Tamamdır.

Artık süregelen bir gariplik yoktu. Birbirimize mesaj atmıştık, iletişim kurmuştuk ve şimdi ilişkimiz dün gecedен önceki haline dönebilirdi.

Kit: Bugün ne yapıyorsun?

Ne halt etmeye çalışıyordu? Eğer Kit normal davranmaya çalışıyorsa, fena halde başarısız oluyordu. Bir yandan diğer yana dönüp omurgamdaki bükülmeleri çözmeye çalışırken bir yandan da bir cevap yazdım, sildim, sonra yeniden yazdım.

Ben: Çalışmam gerekiyordu ama henüz o kadar ileri gidemedim. Belki önce bir masaj yaptırırım.

Telefonum anında çaldı ve kadar şaşırdım ki neredeyse düşürüyordum.

"Alo?" Tereddütle söyledim. Herhalde yanlışlıkla arama simgesine basmıştı.

"Evde misin?"

"...Evet?"

"Yola çıkıyorum."

Arama kapandı ve ben şok içinde telefonuma baktım. Sonra panik başladı çünkü duştan yeni çıkmıştım, saçlarım kurutucu bir sargıdaydı ve cildim peeling yüzünden pembeydi ve kesinlikle kaşlarımı henüz almamıştım.

Kahretsın.

Saç sargısını çıkarıp banyonun yakınlarında bir yere atarak odama koştum, çekmecedan bir çift bol şort ve siyah bir atlet çıkardım ve bornozumu bırakarak sütyenimi giydim. Buralarda bir yerde gündelik kıyafetimin üzerine geçirebileceğim bol bir hırka vardı. Bu yarı toplu görünürdü, değil mi? Çok zahmetsiz bir rahatlık, etrafta çok güzel, uyumlu bir kıyafet vardı.

Belki de önce saçımı kurutmalıyım? Evet, önceliğim buydu. Tüm yüzümü düzelterek vaktim yoktu ama en azından kabarık bir saç yığınının arkasına saklanabilirdim-

Kapı çalındığında donakaldım. *Benim kapım*, alt kattaki iki daireye de açılan ana kapı değil.

"Kit?" Tereddütle seslendim, oturma alanına geri döndüm ve ıslak saç tutamlarını bir omzumun üzerinden çektim.

"Benim." Kit'sesi kapıdan gümbürdeyerek girdi, muhtemelen o kadar çekici bulmamam gereken bir şekilde sabırsızlıkla kabala mı tı. "Bayan Clarkson beni içeri aldı."

Aferin *ona*, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Çoğu zaman beta kom lara sahip olmak bir nimetti - kokuları rahatsız edici derecede hafifti ve günün her saatinde vahşi canavarlar gibi sevi miyorlardı - ama sokaktan gelen rastgele bir alfayı içeri almanın tamamen iyi olduğunu düşünmeleri gerçeği ideal değildi.

Yine de Kit o kadar da rando bir alfa değildi. G r n  e bakılırsa onları çoktan b y lemi ti.

Saçlarımı kurutmak için yarım saatimi harcarken orada bırakamayaca ıma göre, yenilgiyi kabul ettim ve kapıyı açtım, kendimi i renerek geri çekilmesine ya da en azından yüz ifadesini kibar bir şeye d n   t rmeden önce iki kez hazırladım.

Ancak, daha kapının kilidi yerine oturmadan üzerimde olduğu için yüzüme bakabildi inden   pheliydim. Kendimi onun omuzlarına tutunmak için çabalarken buldum, sırt çantasının yoluma çıkan kayı larına k frediyordum, bacaklarım kendimi dik tutmak için otomatik olarak kalçalarına sarılıyordu, o bizi döndürürken, beni kapıya doğru bastırdı ve dilini ayrılmış dudaklarımın arasına soktu.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı Kit dudaklarıma karşı, kıcıımı kavradı ve ereksiyonunu  ortumun köşesinde büyüyen nemli bölgeye doğru salladı. "Kahretsin, seni düşünmeden duramıyorum. Aklımı kaybediyorum."

Beni yerden kaldıran ve bacaklarımı beline dolaması için cesaretlendiren kişi olmasına rağmen, bel bandını  eki tiriyor, çıkmamasına sinirleniyordu.

Onaylayan bir iniltiye d n   en bir hayal kırıklığı hırlamasıyla Kit'in eli  ortumun bir baca ından yukarı kaydı ve anında kayganlı ı buldu.

i amaşırimdan sızıyor.

Teşekkürler, vajina. Havalı oynamanın yolu.

"Senin de bana ihtiyacın var mı, omega?" diye mırıldandı, alt dudağıma nazik bir ısırık attı, deriyi kırmamaya dikkat etti.

Bu bir seks sorusuydu. Anlık bir soru, atılmış, bu hiçbir şey ifade etmiyor. Ve yine de.

Ve yine de.

"Beni yere bırak da şortumu çıkarayım," dedim nefes nefese, dehşet verici sorusundan kaçınarak.

Kahretsin, bunu burada, iki kişilik küçük koltuğumda yapmak zorunda kalacaktık. Kit'i yuvama davet etmemin imkânı yoktu. İstemiyordum ve davet edersem muhtemelen panikten ölürdü.

Kit ağırlığını bana daha fazla yaslayıp, ince pamuklu külotumun içinden klitorisimi doğru hızda ve doğru basınçla okşarken, utanç verici bir coşkuyla nefes nefese kaldım. Öfkeyle debelenip kıvranırken, kapı arkamdaki çerçevesine gürültüyle çarptı, bir titreme ve kaygan bir fişkırmayla boşaldım ve Kit'in göğsüne doğru yığıldım.

"Ne kadar iyi, tatlı bir omega." Kit'in sesi kıvrımlı bir mırıltıyla başlıyordu, ancak cümleleri her geçen an daha kırık ve tonu daha hırıltılı hale geliyordu. "Çok güzel boşalıyorsun. Parmaklarımı ıslatma şekline bayılıyorum. Şimdi de düğümümü ıslatacaksın, değil mi?"

Düğüm. Evet. Knot.

Nefes nefese bir anlaşma sesi çıkardım, kanepeye doğru ilerlerken yüzümü ona daha da gömdüm, pantolonunu ustalıkla çözdü ve yürürken tekmeledi. Beni ayağı kaldırdığı anda, yapışkan, ıslak kumaşı tenimden çıkarmak için çaresizce şortumu ve külotumu aşığı itiyordum,

Dönüp kanepeye diz çökmeden önce dirseklerimi arkaya dayadım ve yüzümü saçlarımla korudum.

Göz ucuyla sırt çantasını yere bıraktığını ve gözlüklerini dikkatle çıkardığını, ardından tişörtünü daha az dikkatle çıkardığını gördüm.

"Beni mi istiyorsun?" Kit mırıldandı, eli kırımını sıkmadan önce kalçamın kıvrımlarında gezindi. Neyse ki, kızışmış gibi duran istekli bir omega ile karşı karşıya kaldığında sorgulamasının tam kapsamı bu gibi . Sırtımın ortasındaki sert eliyle beni öne doğru iten Kit, tek bir yumuşak hareketle içime girerek ciğerlerimdeki havayı ve beynimdeki tüm mantıklı düşünceleri dışarı attı.

Bizden başka bir şey yoktu, bundan başka. Ama güçlü, kendinden emin bir alfa ve muhtaç, istekli bir omega. Evimin duvarları arasında güvendedik, rahatsız edilme riskimiz yoktu.

Onun düğümü benim içindi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Margot," diye inledi Kit, kavrayışını kalçalarımaya kaydırđı, parmakları sahiplenici bir şekilde tenimi kazıyordu. "Kendini çok iyi, çok mükemmel hissediyorsun."

Kalçalarımı ona doğru geri attım, *ağlamak* gibi utanç verici aptalca bir şey yapmadan önce kendimi boşaltmak için onu kullandım. Neden bana bu kadar iltifat etmek zorundaydı ki?

"İşte bu," diye teşvik etti Kit, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Çok heveslisin, omega'm."

Hareketlerim bu sevecenlik karşısında duraksadı, ama o kutsanmış bir şekilde kontrolü ele aldı, beni ona geri çarptı, beni her iyi omega'nın becerilmek isteyeceğı şekilde becerdi - alfalarını memnun edecek şekilde. Dün gece çamaşır odasındaki gizli buluşmanın aksine, Kit bu kez *gürültülüydü*. Her

Erkeksi bir memnuniyet iniltisi omurgamdan aşağı iniyor, klitorisime sürekli zevk sarsıntıları gönderiyordu.

Serbest kaldığımı anladığımda koltuk minderinin üst kısmını ısırdım, Kit'in siki ileri doğru fırlarken etrafında sıkıca kenetlendim, düğümü hızla genişledi ve beni rahatsızlık noktasına kadar gerdi. Tam çok fazla olmaya başladığında ve buna gerçekten katlanıp katlanamayacağımı merak ettiğimde, öne doğru kayarak bizi birbirimize kilitledi ve aniden o kalın çıkıntı tam olarak doğru yerdeydi.

Miyavlayan bir solukla, bu seferki bir öncekinden biraz daha ruhumu parçalayan başka bir orgazmın içinden titreyerek geçiyordum. Şimdiye kadar düğüm şeklindeki oyuncaklarımdan hiçbirinin ulaşamadığı o büyülü noktaya doğru bastırıldığı her neyse, aramızda cesurca ayakta tutmaya çalıştığım duvarı yıkmak gibi ek bir yan etkisi varmış gibi görünüyordu. Bu şekilde birbirimize bağlıyken hiçbir engel yoktu.

Evrendeki tüm yüce güçlere şükürler olsun ki geri dönmüştüm. Şu anda gözlerimde ne gördüğünü düşünmekten nefret ediyordum; garip ve istenmeyen bir gözyaşı nöbetini zar zor tutuyordum.

Kit pişmanlıkla, "Bunu iyice düşünmedim," dedi, sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Bekleyin, bizi hareket ettireceğim."

Kollarını ortama doladığında kendimi destekledim, bizi yavaşça geriye doğru yönlendirdi, böylece o kanepede yatıyordu ve ben onun üstüne yayıldım, sürekli bir orgazm dalgası beni sürüklerken tavana bakıyordum, görüşümü dalgalandırıyordu.

Düğüm yerindeyken, sadece küçük bir damla kayganlık kaçtı, ancak vücudumun her zevk acelesiyle ne kadar ürettiğini hissedebiliyordum. Bundan sonra birkaç litre su içmem gerekecekti.

"İnanılmazsın Margot," diye mırıldandı Kit, ayaklarını kanepenin üzerine düz bir şekilde yerleştirdi, böylece bükülmüş dizleri beni kucakladı ve omurgamdaki gerginliğin bir kısmını aldı.

"Bana bir tane daha ver," diye talep etti, orta parmağı klitorisimi mükemmel bir doğrulukla buldu, aşırı hassas sinirlerimi doğru miktarda basınçla daire içine aldı.

Ön kolunu kavradım, tırnaklarım derisine sertçe batıyordu, onu yerinde mi tuttuğumdan yoksa kendimden mi uzaklaştırdığımdan tam olarak emin değildim. Kendimi gerçekten destekleyebileceğim bir yer yoktu ve sonunda bir solucan gibi onun üzerinde kıvranmaya başladım, uçup gidecekmişim gibi hissettiğimde vücudunu beni topraklamak için kullandım.

"Şşş, sorun yok," diye mırıldandı Kit, boştaki eliyle saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Çok iyi gidiyorsun. Çok iyi. Rahatla, sana sahibim."

O bana gevşememi söyleyene kadar gerildiğimi fark etmemiştim. Bir omega battaniyesi gibi üzerine yığıldım, amım ara sıra Kit'in düğümü etrafında kasılmaya devam ederken nefesimi tuttum, gözlerim kapanırken benden birkaç nazik orgazm daha çıkardı. Onun kokusu benimkiyle iyice karışmış, odanın her santimini kaplamıştı. Daireyi günlerce havalandırmak zorunda ya da kapıdan içeri her adım attığımda azgın, duygusal bir karmaşaya dönüşme riskini göze alacaktım.

"Hâlâ benimle misin?" Kit sonunda mırıldandı, bir eli göbek deliğimin hemen altında dururken diğeri hâlâ dalgınca saçlarımla oynuyordu.

"Hm? Evet, tabii ki." Başka nerede olabilirdim ki? Bedenlerimiz kelimenin tam anlamıyla birbirine yapışmıştı.

"Ani ziyaret için özür dilerim." *Şimdi mi? Şimdi mi sohbet etmek istedi?*
"Uyuyamadım. Sanırım içgüdülerim dün gecedен sonra seni yalnız bırakma fikrine isyan ediyordu."

"Endişelenmene gerek yok," diyerek onu rahatlattım ve beceriksizce kolunu okşadım.

"Kendi başınıza iyiydiniz?" Sesindeki keskinliği tahmin ettiğimi sanmıyordum. Kendi başıma iyi olmamı *istemiyor muydu?* Belki de bu bir ego meselesiydi.

Cevap veremedim -ki hassas bir konu gibi görüldüğü için ne diyeceğimi kesinlikle bilmiyordum- düğümü yumuşadı. Sikinin serbest kalmasıyla dehşet içinde ciyakladım, birleşik sınırlarımızdan oluşan bir şelale ona eşlik etti.

Bu kanepenin geleceği için pek umutlu değilim, diye düşündüm dehşet içinde. Onun kokusunu havadan temizlemek bir şeydi. Kumaş üzerindeki sınırlar tamamen farklı bir canavardı.

Kit beni gelin gibi kollarının arasına aldı ve boğuk bir alarm çığlığı atarak kollarımı boynuna doladım, sıkıca yapıştım.

"Beni taşımak zorunda değilsin, biliyorsun."

Bunun bir gereklilik olduğunu mu düşünüyordu? Kit dün gece de beni duşa taşımıştı ve yerlerde bıraktığı kaygan izlerin azalmasını takdir etsem de, bu hiçbir şekilde beklenen bir şey değildi.

"İstiyorum," dedi Kit kolayca, küçük alanı hızla geçip yan dönerek ikimizi de banyo kapısına sığdırdı. Kit beni kabine oturttu, böylece kaygan bacaklarıma serbestçe akarken soyunmayı bitirebildim ve çıplak kaldığım anda kolu çekip biraz ılık olan spreyin altına girdim.

Kit'in giysilerinden arta kalanları daha dikkatli bir şekilde çıkarmasını göz ucuyla izledim, elleri kısa bir süreliğine gözlüklerini çıkaracakmış gibi kalktı, sonra onları kanepenin yanında bıraktığını fark etti.

Her zaman yeterli büyüklükte bir duş aldığımı düşünmüştüm ama Kit arkamdaki dar, kapalı alana sıkışıp önünü sırtıma bastırınca bu yanılsama paramparça oldu. Teninin sıcaklığına rağmen titriyordum.

çenemi aşağıya doğru eğerek artık sırlıklam olan saçlarımın yüzümün etrafında bir perde oluşturmmasını sağladı.

Kit'in elleri omuzlarıma inip beni nazikçe ona dönmeye teşvik ettiğinde şaşırmadım, ama ona izin verdiğime biraz daha şaşırdım. Artık kararını gölgeleyen azgın bir şehvet yoktu, dikkatini dağıtacak bir ereksiyon olmadan çıplak yüzüme yalın bir şekilde bakacaktı.

Kit çenemi hafifçe kavrayarak gözleriyle buluşmam için beni cesaretlendirdi, sonra başparmağını yanağımda gezdirdi, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Çok güzel kızarmışsın."

Kalın bir şekilde yutkundum, pençelerini göğsüme geçirmeye çalışan titrek duyguyu bastırdım. "Muhtemelen biraz suya ihtiyacım var. Elimizi yüzümü yıkadıktan sonra bir şeyler içerim."

Kit yüzünü buruşturdu, yüzümü bıraktı ve dikkatini raftaki şişe sırasına çevirerek kokusuz vücut yıkayıcımı seçti. "Bu alfa işinde pek iyi değilim, değil mi? Dün gecedan sonra seni eve bırakmam, kanepede arkadan düğümlemem ve şimdi de berbat bakımım..."

"Gerçekten sorun yok," diye ona güvence verdim, ellerime biraz sabun pompalayarak kendimi yıkayabildim çünkü duşta tüm o eksik bakımı düzeltmeye çalışacakmış gibi görünüyordu ve kalkanlarım şu anda bu tür bir hassasiyete dayanacak kadar güçlü değildi. "Bütün bunları benimle yapmak zorunda değilsin, unuttun mu? Bütün bu... anlaşmanın amacı da bu."

Dürüst olmak gerekirse, neyi farklı yapmasını beklediğinden tam olarak emin değildim. Zaten dün gece yukarı gelemezdi - sahte bir erkek arkadaşın benim gerçek yuvamda uyumasına imkân yoktu. Ve kanepede ona sırtını dönen de bendim.

Kit uzun bir süre sessiz kaldı. "Anlaşmamızı iptal ettiniz."

"Yaptığı tüm iyi şeylere rağmen, zaten anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiriyordun," dedim sert bir şekilde.

Kit kendinden oldukça memnun görünerek, "Annemle tanışmaya geldiğinde sen de öyle yaptın," dedi. "Aslında anlaşmamızın ötesine geçtin."

Başımı öne eğerek ve iç bacaklarımdaki kaygan tabakayı temizlemeye gereğinden fazla odaklanarak, "Anlam çıkarma," diye mırıldandım.

"Çok geç." Kit'in standartlarına göre neredeyse neşeliydi. "Anlaşmamız kısa bir süreliğine askıya alınmıştı, ama şimdi tam olarak yürürlüğe girdi, tabii seks için bir değişiklik." "

"Seks için bir değişiklik mi?!" Tükürdüm.

"Kesinlikle. Değişiklik şu: Bence seks yapmaya devam etmeliyiz. Ve toplum içindeyken yaptığımız numara, sadece ikimiz olduğumuzda yaptıklarımızı kapsamıyor. Numara yapmıyorum."

Bu konuda nasıl bu kadar sinir bozucu derecede sakin ve mantıklı davranabiliyordu? Sanki tren tarifesini falan tartışıyormuşuz gibi?

"Sana bakmama izin verebilir misin Margot? Sadece ara sıra? Dün gece ısrar etmem gereken şekilde mi?"

Bana bakabilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musun? Neredeyse karşılık verecektim ama sesi bu kadar pişmanlık dolu çıkarken bu iğneleyici düşünceyi dile getirmek imkânsızdı. Kit'in geçmişi hayır, bana bakamayacağını gösteriyordu, ama belli ki bu yeni dürtülerle boğuşuyordu ve bunu onun başına kakmak içimden gelmiyordu.

"Senin için önemliyse, elbette," diye dikkatle cevap verdim, kirpiklerimin arasından ona bakabilmek için kendimi zorladım. "Ama büyük ihtimalle kendini sadece

Çünkü dün gece beni dğmlemedin. Şimdi dğmlediğimize göre, sizce bunun tekrar olma riski çok yüksek mi?"

Her nasılsa Kit'in gözleri kararmıő gibiydi. İçimdeki bir şey, ruhumun ilkel, tamamen omega kısmı neredeyse anında tepki verdi, *alfa* kelimesi tekrar tekrar dönüp durdu.

"Oh, evet. Bu kesinlikle tekrar olacak."

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Gitmek için acelesi yokmuş gibi görüldüğünden, Kit'i ofisimin köşesindeki koltuğa oturtup dizüstü bilgisayarında fotoğrafları düzenlemeye başladım.

bir kafeye giderken, onun yerine gelip beni görmeye karar vermişti.

O yerleştikten sonra, bugün giymeyi planladığımdan biraz daha şık kıyafetler giymek ve makyajımı yapıp saçımı düzeltmek için odama kaçtım.

Ofise tekrar girdiğimde Kit iki kez baktı, yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı?" Biraz daha içmek için cam su şişemin kapağını açarak sordum. Orgazm çok susuz bırakıyordu. "Bir bardak şarap ister misin?"

"Hayır, şarap yok," diye yanıtladı Kit biraz fazla hızlı. "Bu akşam sana yemek yapmak istiyorum."

"Yemek yapabiliyor musun?" Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim, niyetimden daha yargılayıcı oldu."

Kit homurdandı. "Yoldayken, her gece şarap eşleştirmeleriyle birlikte üç çeşit yemek hazırlayacak bir Violet yok, bu yüzden evet, yemek yapabilirim. Genellikle otel odamda ocakta yapabileceğim basit şeyler ama bugün biraz daha karmaşık bir şey yapmak istedim. Çocukluğumdan kalma rahat bir yemek."

"Buna kesinlikle hayır demeyeceğim." Masama oturdum ve bilgisayarımı uyandırmak için fareyi salladım. "Genelde her seferinde bir hafta yemek hazırlıyorum. Çok fazla çeşit yok."

Kit burnunu kırıştırdı, ben de kendi kendime sessizce güldüm ve bilgisayarına giriş yaptım. Sadece ben varken her gün yemek pişirmek için motivasyonum yoktu ve ayrıca sık sık dışarıda olduğum için istediğim zaman yemek yeme esnekliğine sahip olmak hoşuma gidiyordu.

Bir süre sessizlik içinde çalıştık - ben şirketimin web sitesi için yeni çıkan bazı yasalarla ilgili bir makale yazarken, Kit de Epping Ormanı'nda çektiği gün doğumu fotoğraflarını düzenledi. Sonunda, o yapmayı planladığı şey için malzeme almak üzere dükkânlara uğramak için izin istedi, ben de taslağıma devam ettim.

Kit'in benim alanımda olmasının verdiği bir rahatlık vardı ve bunu çok yakından analiz etmek istemiyordum. Omegalar çoğunlukla bölgesel yaratıklardı ve ofisim yuvam kadar kutsal olmasa da, yine de oraya başka kimseyi davet etmemiştim.

Sadece orgazmdan dolayı kendini çok rahatlamış hissediyorsun. Bunun bir anlamı yok.

Ama kızgınlığım yaklaşıyordu, yani bu tamamen yalandı. *Daha* gergin, *daha* bölgeci ve bir alfanın düğümünün çözülmesi için geçen süreden daha uzun bir süre yanımda olması konusunda *çok* daha seçici olmalıydım.

Başımı hafifçe salladım. *Bunu düşünme*. İnkâr mı ediyordum? Kesinlikle öyleydi. Ama bazen inkâr kendini korumak için gerekli bir araçtı, bu yüzden kendime fazla yüklenmeyecektim.

Kit *ona* ödünç verdiğim anahtarla içeri girdi -bütün bu rahatlık karşısında aptal göbeğim hopladı- ve ben ofisimde saklanıp işimi kalkan olarak kullanırken mutfakta dolaşmaya başladı.

Makaleyi bitirdim, incelemesi için bir meslektaşına gönderdim ve mutfaktan gelen lezzetli kokular beni saklandığım yerden çıkarana kadar birkaç e-postayı yanıtladım.

"Ah, yaşıyor," dedi Kit sert bir sesle, ocakta bir şeyler karıştırırken. "Pencereden tırmanıp kaçtın mı diye merak ettim."

"Beni kontrol edip takip etmemen ne kadar da terbiyesizce."

"Beni burada istemeseydin geri gelip beni omega-öpücüğü ile alanından çıkarırdın diye düşündüm."

"Kulağa doğru gibi geliyor, gerçi bunu bilmenize şaşırdım. Alınmayın ama omega içgüdülerini hakkında pek bir şey bildiğinizi sanmıyordum."

"Bilmiyorum," diye kolayca kabul etti Kit. "Yine de onlar hakkında gecikmiş bazı okumalar yapıyorum."

"Aferin sana," diye garip bir şekilde cevap verdim, buna nasıl karşılık vereceğimden tam olarak emin değildim. Ona çok fazla kredi vermek istemedim - eğer Kit ortaokulda hepimizin aldığı zorunlu cinsel eğitim derslerine daha fazla dikkat etseydi, bu şeylerin çoğunu bilirdi.

"Ne yapıyorsun?" Bir tencereden bütün bir tavuğu çıkarıp buz ve suyla dolu bir güveç kabına aktarırken yanına gelip sordum.

"Hainanese tavuklu pilavı. Annemin işi çok yoğun olduğu için ben küçükken yaptığı gibi birlikte yemek yapmaya vakit bulamıyordum. Fakat

Bu tarifi mutlaka bana iletirdi. Senin için yapmak istedim."

Yüzeyin altında bu ifadeden daha fazlası vardı ama açıkçası ikimizin de dalıp bakmak istediğinden emin değildim.

"Teşekkür . Sabırsızlanıyorum, çok güzel kokuyor."

Kanepenin her tarafına püskürttüğüm kumaş temizleme köpüğünün sadece biraz bozduğu bir koku. Kit yemek pişirmeyi bitirirken ben de nemli bir bez kaptım ve onun suçlu ifadesini görmezden gelerek ovmaya başladım.

Dürüst olmak gerekirse, temizlik solüsyonu Kit ve benim geride bıraktığımız kanıtlardan *çok* daha kötü kokuyordu, ama aynı zamanda her kokladığımda beni işe yaramaz bir tahrik birikintisine dönüştürmüyordu.

Ya da belki de öyle olurdu, çünkü en başta neden kumaş temizleyiciyi çıkarmam gerektiğini sonsuza dek hatırlayacaktım.

"Kardeşlerin nasıl?" Kit pilavın olduğu tencerenin kapağını kaldırarak sordu. *Bu ne büyüclük böyle?* Lavaboda onun yanında ellerimi düşündüm. Pilav yaptığımda hiç böyle kokmazdı.

"İyiler." Çekmecedan çatal bıçak takımı alıp masanın üzerine koydum. "Asher için bir omega olarak ortaya çıkmak kolay olmadı. Ailelerimiz bu konuda pek destekleyici olmadılar."

"Neden? Erkek olduğu için mi?" Kit sordu, sesi inanılmaz derecede tatmin edici bulduğum bir şekilde gerçekten şaşkındı. Olması *gereken de buydu*, tamamen konu dışı.

"Aynen öyle. Ev şu anda Asher için en mutlu yer değil, bu yüzden onu Sutton-Harris Okulu'na sokmaya çalışıyorum." Duvardaki tabloyu işaret ettim. "Gerçekten yetenekli bir sanatçı ve okulda sadece omega'lara özel bir yurt var. Sordum bile, oradaki tek erkek omega o olmayacak."

Kit resme bakarak, "Çok iyi," diye mırıldandı. "Ailen hayır mı dedi?"

"Bir mülakat aşaması var. Asher'ın *en azından* mülakata girmesine izin vermeleri için onları sıkıştırıyordum ama sonra Calum öldü ve şimdi bu olasılığı sorduğumda kabul bile etmiyorlar. Ailemin sahip olduğu ve benim de istediğim şey bu, en başta tüm bu planı kabul etmemin nedeni de bu. "

"Ah. Sebeplerinizin özverili olduğunu bilmeliydim."

Kaşlarımı çattım. "Bundan emin değilim. Olduğumdan daha iyi olduğuma inanmaya çok kararlısın."

Kit mırıldandı, iki tabağı masaya taşıırken bana bilmiş bir bakış attı ve çeşniler için geri dönmeden önce onları masaya koydu.

"Asher'ı o okula sokmak için ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü yardım için emrinizdeyim, ancak ben olmadan da bu işi halledebileceğinize eminim."

"Şey... evet," diye kabul ettim. "Yani, pes etmiyorum. Bu Asher için çok önemli."

"Elbette. Bir şey istediğinizde çok kararlı izlenimini edindim."

Karşılıklı masalarda aldık, yemeğin kokusundan ağzım sulanacaktı.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Bunların hepsi." Kit, artık kullanılamaz hale gelmiş kanepesiyle küçücük dairemi işaret etti: "Başta kesinlikle takdir etmemiştim ama tek bir omega olarak bu hayatı sürdürmek için karşı karşıya kalınması gereken çok fazla ihtimal var. Oldukça dikkat çekicisin Margot."

Kit bana hayatımda tanıdığım herkesten daha fazla iltifat etti ve her seferinde dengemi bozdular.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, başka bir şey söylemek zorunda kalmamak için ağzıma bir kaşık pilavı beceriksizce tıktırdım. Ve sonra çiğnemenin ortasında durakladım çünkü *ne. Ne. Cehennem.*

Bu pirinç melekler tarafından mı yapıldı?

Pirincin tadının böyle *olabileceğini* bile bilmiyordum. Yani, her zaman pişirirdim ama hazırladığım diğer tatsız yemeklerin yanında oldukça tatsız bir eşlikçiydi.

Bu pilav o kadar lezzetliydi ki, başlı başına bir yemek gibiydi.

"Bu çok güzel, Kit. Umarım çocukluğumdan kalma rahatlatıcı bir yemekle karşılık vermeme beklemiyorsundur. Yanında balık kroket olan kızarmış ekmekli fasulye bunun eline su dökemez."

Biraz utanmış görüldüğüne yemin edebilirim. "Beğendiğine sevindim."

Sonra süper yumuşak, mükemmel pişmiş tavuğu denedim, Kit'in her lokmamı izlediğinin aşırı farkındaydım.

O da çok izledi. Çok izledi, çok iltifat etti. de bana verdikleri zevk açısından rahatsız ediciydi.

"Bana diğer kardeşlerinden bahset," dedi Kit aniden, ilgisiyle beni şaşırtarak. "Onlardan pek bahsetmiyorsun, Asher hariç."

"Chelsea ve Asher dışında hiçbiriyle pek bir ilişkim yok. Sadece kardeşlerimle değil, tüm ailemle, gerçi büyükannemi çok severim.

-En parlak dönemlerinde oldukça asi bir omega idi ve benimle diğer torunlarından daha fazla ilişki kuruyor gibiydi."

"Onlarla yakın olmaman seni rahatsız ediyor mu?"

Yargılamadan sorması hoşuma gitmişti. Bazen insanlar bunu *anlamıyordu*. Aile kavramını her şeyin üstünde tutuyorlardı ama gerçeği her zaman bu kadar açık değildi.

"Kendi ailemi kendim kurdum. Grip olduğumda, alt kattaki Bayan Clarkson bir hafta boyunca bana çorba ve ev yapımı ekmek yaptı; kendi annemin bana gösterdiğinden çok daha fazla şefkat gösterdi. Violet ve Nico benim her şeyim. Arkadaşım Michelle'in çocuklarına biyolojik yeğenlerimden daha yakıным."

Üniversitede ve yıllar boyunca çalıştığım çeşitli firmalarda edindiğim tüm arkadaşlardan bahsetmiyorum bile. Hepimiz yaşlandıkça ve onların hayatları çocuklarla daha da yoğunlaştıkça, birbirimizi çok fazla göremez olduk ama bunların ömür boyu sürecek dostluklar olduğunu biliyordum.

Kit bana baktı ve yarım bir gülümseme attı. "Bu beni hiç şaşırtmadı. Kendini insanlar için önemli kılma konusunda çok iyisin."

"Öyle miyim?" Daha önce kimse bana bunu söylememişti. "Ne kadar köpekbalığı olduğumu düşünürsek bu şaşırtıcı."

Kit homurdandı. "Sen tanıdığım en iyi insansın Margot. Bu yüzden çiftleşmemiş olman çok şaşırtıcı. Bu konuda neden bu kadar isteksiz olduğunu daha önce tartıştığımızdan emin değilim."

Ses tonu hafif ve sohbet havasındaydı ama ben bir an bile buna inanmadım. "Vay, vay, Kit. Merak mı ediyorsun?"

Yüzü kızarma nezaketini gösterdi. "Birazcık."

Bir an terlemesine izin verdim ve inanılmaz derecede yumuşak tavuktan bir ısırık aldım. Bembeyazdı ve yavan olması *gerekiyormuş* gibi görünüyordu. Bu büyüğü yemek neydi?

Sonunda Kit'e, bu konuşma için onunla göz teması kurmaktansa tabağıma bakmayı daha kolay bulduğumu söyleyerek, "Sebepler çığ gibi büyüyor," dedim. "Sadece... olmadı. Kendimi önce eğitimime, sonra da kariyerime verdim ve Bryce ve Kane ile tanışmadan önce, ne zaman bir alfa düzeltmesine ihtiyacım olsa ücretli kulüplere giderdim."

Kit tabağına gereğinden fazla güç kullanarak biraz acı biber koydu ve ben de aceleyle konuyu değıştirdim.

"Ne kadar uzun süre yalnız kalırsam, sanırım o kadar rahat ettim. Geç saatlere kadar çalışabilmeyi ve bunun için özür dilemek zorunda kalmamayı sevdim. Birilerini hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissetmeden arkadaşlarıma ve küçük kardeşlerime öncelik verebilmeyi sevdim. Satın almak istediğim daireyi seçebilmeyi ve onu istediğim gibi dekore edebilmeyi sevdim ve bana aksini söyleyecek kimse yoktu."

Kit bana uzun uzun baktı. "Doğru alfabla bunların hepsine sahip olabilirsiniz. Nico ve Violet gibi."

"Evet ama geriye dönüp baktığımda, bunların kuraldan ziyade istisna olduğunu görüyorum." Çiftleştigi alfayı ve ailesini mutlu etmek için sürekli çabalayan Michelle'i düşündüm. "Tanıdığım pek çok omega için bu daha çok kızgınlık dönemlerinin yaklaştığı, yuva kurmaya hazır oldukları ve hangi alfayla görüşüyorlarsa onu yuvalarına davet ettikleri bir noktadaymış gibi görünüyordu. Doğru *kişiden* ziyade doğru yer ve doğru zamandı." "Böyle bir hata yapma riskine gireceğini hiç sanmıyorum. Ne istediğini çok iyi biliyorsun ve daha azına asla razı olmazsın," dedi Kit , istikrarlı bir güven, göz temasını hiç kesmeden.

"Bana çok fazla güveniyorsun," diye mırıldandım, zihnim bir alfayı elde etmekten daha önemli bir şey olmadığını düşünen o çılgınca naif on sekiz yaşına geri döndü. Birinin ilgi odağı olmak gururumu okşamıştı.

"Çok fazla değil, sanmıyorum." Kit, yemeğine odaklanmadan önce gülünç derecede kalın siyah kirpiklerinin arasından bana baktı.

Oof.

Benimle duş alması, benim için yemek pişirmesi ve *bakışları* arasında, bu gemiyi daha güvenli sulara geri götürmem gerekiyordu.

"Açıkçası, sana neden bekâr olduğunu sormama gerek yok," diye takıldım. "Yaşam tarzın buna uygun değil."

Kit biraz savunmacı bir tavrıla, "Böyle bir şey söylemediğimden eminim," dedi.

"*Kariyerim bir omega eşe sahip olmakla uyumlu değil,*" diye tekrarladım, sesimi alçaltarak ona daha çok benzemeye çalıştım.

"*Tam olarak* o kelimeleri söylediğimi sanmıyorum-"

". Elinde kahveyle gelip bana evlenme teklif ettiğin ilk seferde." Göz kırdım. "Ben hukuk fakültesine gittim. Mükemmel bir hafızam var."

Kit oturduğu yerde kıpırdandı. "Etrafta dolaşmak, asla bir üsse, bir yuvaya sahip olmamak... Bu tam olarak omega dostu değil."

"Hayır," diye kabul ettim, niyetlendiğimden biraz daha üzgün bir şekilde. Kit'e acımaya hiç gerek yoktu. İnsanların bana acımasından hoşlanmazdım.

"Ama sonsuza kadar seyahat etmeyeceğim. Alfalar da bir ana üsse sahip olmayı sever, sadece bizim için o kadar gerekli değil."

"Oh. Sanırım... şey, sen bir *seyahat* fotoğrafçısısın."

Kit'in dudakları hafifçe kıvrıldı. ". Bana Asher'ın girmeye çalıştığı şu okuldan biraz daha bahset."

Yemeği bitirdik ve ben bulaşık yıkamakta ısrar ettim çünkü Kit yemek yaptıktan sonra en azından bunu yapabilirdim.

Tavuğu pişirmek için kullandığı tencerenin bana ait olduğunu hatırlamam utanç verici derecede uzun bir zamanımı almıştı. Satın aldığımdan beri dolabın arkasında duran o iyimser, bunu kesinlikle kullanacağım alışverişlerden biriydi.

Kit'e omzumun üzerinden özür dileyerek, "Üzgünüm, oturabileceğiniz başka bir yer yok," dedim. Yemek sandalyeleri pek rahat sayılmazdı ama kanepe sırlıskılamdı.

"Bunun için özür dilemesi gerekenin ben olduğuma eminim," diye kestirip attı, başka bir şey söyleyemeden telefonu çaldı.

"Hey," dedi Kit, görünüşe göre telefon konuşmasından çok yıkanmamı izlemekle ilgileniyordu.

"Seni sikişmenin ortasında mı yakaladım?" Coleman güldü, hoparlörde olmamasına rağmen gür sesi yüksek ve net bir şekilde geliyordu. *"Oh hayır, bugünlerde bağlı olduğunu unutmuşum. Yoksa onu çoktan kaldırıma mı attın?"*

Bu adam *en kötüsüydü*. Eğer iftleşmek için bir alfa arıyor olsaydım - ki aramıyordum - devasa kırmızı bayraklı arkadaş zevki olmasa, Kit gerçekten mükemmel bir aday olurdu.

"Hayır, tabii ki hayır." Kit hemen sinirlenmiş görünüyordu, bu biraz sevindiriciydi. "Bağlanmış olsaydım beni sikerken yakalama olasılığın daha yüksek olurdu, değil mi?"

"Sanırım," diye kabul etti Coleman, sesi pek de ikna olmuşa benzemiyordu. Muhtemelen beni çekici bir aday olarak görmediği içindi, gerçi omega'sıyla kur yaparken birlikte olmamış olma ihtimali de her zaman vardı. Bazı omegalar ilk ilişkinin kızışma döneminde olmasını tercih ederdi. *"Her neyse, bu hafta sonu Brighton'a gelip gelmeyeceğini öğrenmek için aramıştım."*

Ah, meşhur Brighton gezisi.

"Kalacak yer konusunda endişelenmenize gerek yok-Beckett'in arkadaşı Sal'e orada güzel bir ev miras kaldı. Cuma akşamı işten sonra gideriz, Pazar günü döneriz diye düşündük. Bir sürü oda var. Hatta Nico'ya mesaj atıp o ve omega'sının gelmek isteyip istemediğini sordum. Genelde hayır der ama sen de geliyorsan bize katılmaya tenezzül edebilir."

Yine o rahatsız edici küçümseme vardı. Kit bunu duymadı mı? Buna alışmış olabilir, diye düşündüm. Belki de Coleman aslında giymesi o kadar da rahat olmayan ama bir türlü atmaya fırsat bulamadığı yıpranmış bir çift çorap gibiydi.

"Margot da benimle gelecek tabii ki."

Ellerim lavabonun üzerinde durdu, hareketin ortasında durakladı. Bu konuda anlaşmıştık. *Daha önce*. Ben her şeyi iptal etmeden önce, sonra yarı yarıya tekrar çağırmıştık. Ve sevişmeye başlamadan önce.

Eğer gidersem, hafta sonu boyunca onu kesinlikle pantolonumuzun içinde tutmamız gerekecekti, yoksa Kit sürekli olarak omega-nearly-in-heat kokusuyla ıslanacaktı ve bu onun için adil değildi. İçgüdüleri dayanılmaz olurdu.

"Öyle mi?" Coleman sonunda sordu.

"Ona kur yapıyorum ve ateşi giderek yaklaşıyor. Onsuz bir yere gitmem zor."

Kit'e bakmak için arkamı döndüm ve ona en iyi bakışımı *attım*. Bunu yanlış yorumlamanın hiçbir yolu yoktu - bir omegayı ateşi yaklaşıırken yakınında tutmak sağlam bir niyet beyanıydı. Yollarımızı ayırmak zorunda kaldığımızda hayatı ikimiz için de daha zor hale getiriyordu.

"Doğru. Dediğim gibi, bir sürü oda var."

"Margot'ya sorup size geri döneceğim."

Ben bakışlarımın şiddetiyle Kit'e ders vermeye devam ederken, neden böyle söylediğine dair bir açıklama yapmasını beklerken hızlıca vedalaştılar.

Telefonu çaldı. "Nico, biz gidiyorsak Violet'le kendisinin de gideceğini söyledi." Kit sonunda başını kaldırdı ve yüzündeki ifadeyi fark edince hafifçe irkildi. "Hayır mı? Artık gitmek istemiyor musun? Sanırım bu fikri ilk tartıştığımızdan beri işler değişti."

"Kit!" İçimi çektim, sinirlenmiştim.

"Ne?"

"Coleman'a kızgınlığıma yakın olduğumu mu söyledin?"

Bana göz kırptı. "Ateşine çok yakınsın." "Evet, ama ona sen *söyledin*."

"Yapmamam mı gerekiyordu?" Kit başını yana eğdi, bana meraklı bir köpek yavrusunu hatırlattı, sevimliliği ve her şeyiyle.

Hem ona hem de kendime kızarak inledim. "Nico'yu ara. Hoparlörü aç."

Düşündüğümde son derece otoriter davranıyordum, ki bu alfaların her zaman iyi tepki verdiği bir şey değildir, ama Kit aldırıyor gibiydi.

"*Merhaba*," dedi Nico dikkati dağılmış bir sesle, arka planda bir klavyenin tıkırtısı duyuluyordu. "*Brighton'a evet mi hayır mı?*"

"Önce bizim için bir şeyi halletmeniz gerekiyor, hoparlörden konuşuyorsunuz," dedi Kit, konuşurken dikkatle bana bakıyordu.

Yazı sesleri kesildi.

"*Devam et*," diye yanıtladı Nico, merakla.

"Coleman'a Margot'nun kızgınlık dönemine yaklaştığını ve onu tek başına bırakamayacağımı söyledim-"

"Ne *dedin sen?*" Nico boğuk bir sesle sordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım.

"Kit, dostum, bu aslında Margot'yu eş olarak kabul ettiğine dair resmi bir duyuru. Kur yapman başarılı oldu ve o da seni yuvasına davet etti. Bunu okumanın başka bir yolu yok."

Kit'in dehşet dolu bakışlarını bekledim ama hiç gelmedi. Omegalar hakkında hiçbir şey bilmeyen bir alfabla uğraşmanın dezavantajı sanırım. Yaptıklarının büyüklüğünü anlamamıştı çünkü en başta bunların önemini öğrenme zahmetine hiç girmemişti.

"Ben de öyle dedim." Kit omuz silkti, umursamaz, eğitimsiz ya da her ikisi birden. "Siz de gelecek misiniz?"

Nico temkinli bir şekilde, *"Eğer orada olmamızı istersen,"* diye cevap verdi. *"Daha spesifik olarak, Margot bizi orada isterse."*

Kit, "Artık kayırmacılığını saklıyormuş gibi bile yapmıyorsun," diye şaka yaptı. Belki de bir noktada cesedi ele geçirilmişti?

"Margot kesinlikle bizim favorimiz. Margot mu? Brighton'a gelmemizi ister misin?"

Tereddüt ettim, engerek ininde dost yüzler görmeyi çok istiyordum ama aynı zamanda Nico ve Violet'in nezaketini bozmak istemiyordum. Nico'nun Coleman ve ekibiyle vakit geçirmeye zahmet etmemesinin iyi bir nedeni vardı.

Kit bana bakarak, "Biliyor ama bunu söylemeyecek kadar kibar," diye cevap verdi.

"Tamam, orada olacağız. Coleman beni kızdırırsa ağzına yapıştırırım." Bu güven verici açıklamayla birlikte Nico telefonu kapattı.

"Şaka yapıyor," dedi Kit hızla, benim şaşkın bakışlarımı yakalayarak. "Yani, çoğunlukla şaka yapıyor. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Nico uzak kaldığım iki yıl içinde biraz daha küstahlaştı ve Coleman da biraz daha iğrençleşti, yani sanırım göreceğiz."

"Rahatlatıcı," diye mırıldandım ve tencereyi kurutmak için tezgâha geri döndüm. "Bu hafta sonu tam bir felaket olacakmış gibi geliyor."

"Her şey gidecek. Asla bilemezsin, belki eğleniriz bile."

Kesinlikle cesedi kaçırılmıştı. Başka bir açıklaması yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

E Kit'in Coleman'a kızgınlığımla ilgili aceleyle yaptığı açıklamayla birlikte, evde bekleyen tek bir omega olmasını bekliyordum.

Sal ve Beckett'in Brighton'daki malikânesine en son dördümüz vardık. Tamam, belki malikane biraz abartılıydı ama çevredeki evlerle kıyaslandığında, on yatak odalı beyaz badanalı tarihi ev heybetli bir binaydı.

Neyse ki hepimiz selamlaşmak için ön salonda toplandığımızda sadece altısının orada olduğu görüldü -Coleman ve Jocelyn, Beckett ve Sal, Rajeev ve Lennox.

"Gerçekten geldiğine inanamıyorum," dedi Coleman o inanılmaz yüksek sesiyle, zaten öfkeli görünen Nico'nun omzuna vurarak. "Bizi tamamen unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

"Seninle tanıştın mı? Unutması kolay bir adam değilsin," diye Nico.

Hepsi güldü, ancak Nico'nun şaka yapmadığından oldukça emindim.

"İçeri gelin, içeri gelin," dedi Sal. "Size odalarınızı göstereyim, sonra da akşam yemeğini düşünürüz. Büyük bir alışveriş yaptık ama hiçbirimiz mutfakta iyi değiliz. Her zaman paket servis *yaptırabiliriz* tabii ki..."

Ugh. Herkes Violet'in harika bir aşçı olduğunu bilirdi. Bir gram bile incelik yoktu.

"Akşam yemeğini seve seve hazırlarım," diye gönüllü oldu Violet. Nico derin bir iç çekerek iki çantayı da taşıdı ve Sal'i merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

"Yardım edeceğim," diye ekledim ve Violet'e yalvarmaya varan bir gülümseme verdim. *Beni bu insanlarla yalnız bırakma.*

Şimdiye kadar kimse beni kabul etmemişti. Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğuna karar veremiyordum.

Kit çantamı aldı, bana güvenimi bir şekilde artıran küçük bir yarım gülümseme verdi ve merdivenlerden yukarı çıkarken onun yanında adım attım. Odamız koridorun sonunda, Nico ve Violet'in odasının hemen yanındaydı.

Küçük ama güzel bir yerdi; kornişler ve tavandan sarkan küçük altın bir avize ile beyaza boyanmıştı.

Ve benden daha ağır görünen antika ahşap bir makyaj masası ile ayrılmış iki tek kişilik yatak içeriyordu.

"Bu sensin," dedi Sal aceleyle, çoktan uzaklaşmıştı. "Birazdan aşağıda buluşuruz."

Ayak seslerinin koridorda geri çekilişini dinledim ve Kit'in alnındaki damarın patlamak üzere olup olmadığını merak ettim.

Yüzündeki öfke ifadesiyle bana baktığı anda iki büklüm oldum ve sessiz kahkahalar atarak titredim.

"Kesin şunu," diye homurdandı Kit, çantaları yataklardan birinin üzerine atarken yüzünde küçümseyen bir ifade vardı. "Bu çok saçma. Bahse girerim başka hiç kimsenin tek bir

yataklar."

"Muhtemelen çift kişilik yatak odaları bitmiştir," diye cevap vermeyi başardım, hâlâ kıkırdamalarımı kontrol altına almaya çalışıyordum. "Ve çiftleşmediğimiz için, sanırım tek kişilik yataklar için mantıklı seçim biziz."

"Onları birlikte itiyorum."

"Şifonyer sanki bir ton ağırlığında gibi görünüyor. Ayrıca, başkalarının mobilyalarının etrafında dolaşamazsın." Başımı salladım, makyaj masasının üzerindeki aynada yansımaımı kontrol ettim ve rimelimi bozmamak için elimin topuğuyla gözyaşlarımı sildim.

"Öyle mi, Bayan Avukat?" Kit sonunda heyecanını biraz olsun kaybetmiş bir halde sordu. "Demek istediğim, Misafir Olma Yasalarımı uygulayalı epey zaman oldu.

Üniversitede birinin ev ödevi, ama evet, bunun ele alındığından oldukça eminim."

Kit kısık bir sesle, "Riski göze alıyorum," diye cevap verdi. Gözleri üzerimde gezindi, kot pantolonuma ve iç çamaşırı gibi yarım yamalak beyaz gömleğime takıldı. Bu bakış çok *güçlüydü*. Beynim bu insanların önünde sıcak kokumu sergileme fikrinden hiç hoşlanmasa vücudum şimdiden tepki vermeye hazırды.

"Tek kişilik yatak mı?" Nico arkamdan odaya girip büyüğü bozarak sordu. Elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde, kafamı boşaltmak için bir ciğer dolusu hava yuttum.

Bu hafta sonu birden fazla açıdan sınanacaktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Violet, onaylamaz bir tavırla etrafına bakınarak. "Ve senin ateşinin yaklaştığını biliyorlar. Bu... hiç de merhametli bir davranış değil."

Homurdandım. Belki Kit'in arkadaşları zamanı geldiğinde yuvama birlikte girmeyeceğimizi biliyorlardı. Gerçek bir kur yapıyor olsaydık

Ŗu anda daha fazla muhtaç hissediyor ve mümkün olduğunca yakınlık talep ediyordum ama öyle değildik ve ben öyle hissetmiyordum.

Çoğunlukla.

En azından ben öyle hissetmek *istemedim*.

"Sadece iki gece, önemli bir Ŗey değil," diye onları temin ettim çünkü Kit yine alın damarını patlatmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. "AŖaėıya inelim mi? Bakalım Violet'in piŖirmesi için buzdolabında ne var?"

Violet kolunu benim koluma doladığında Nico, "O konuya hiç girmeyeyim bile," diye mırıldandı ve Kit'in yanına gitti. "Biz sadece sizin için buradayız ocuklar."

Violet kolumu sıktı ve bana güven verici bir glmsemi gönderdi. "Zor değil, Brighton'ı seviyoruz."

AŖaėıya indiğimizde diğerleri mutfakta bekliyordu ve herkes için Ŗampanya dolduruyorlardı.

Sal, Kit'i görünce hafifçe gerildi ama Kit hemen uyku düzeninden bahsetmeyince güvende olduğuna karar vermiŖ olmalıydı.

"Evet, hepimiz buradayız!" Coleman duyurdu. "Kadeh kaldıralım mı?"

Beckett'in bana uzattığı bir bardak baloncuğu kabul ettim ve Coleman'ın dramatik bir Ŗekilde boğazını temizlemesini bekledim.

"Kit'e! En sevdiğimiz gezgin arkadaşımıza. Eve dnmen çok güzel kardeŖim. Uzun süre kal ve deėiŖiklik olsun diye bizimle gerçekten vakit geçir. Kit'in Ŗerefine!"

"Kit'e," diye mırıldandım, orada bulunan diğerlerinden daha az hevesli bir Ŗekilde.

Etrafımızda sohbet baŖlarken Kit bir kolunu belime dolayarak beni nazikçe geri çekti ve bardağı elimden alıp yere bıraktı.

"Sana içecek baŖka bir Ŗey bulayım, ne istersin?" "Dürüst olmak gerekirse, su ile iyiyim."

"Bana içki içmediğini söyleme," dedi Coleman burnunu kırıştırarak ve ismime karşı bir zihinsel saldırı daha yapmış gibi bana bakarak. "Biraz rahatla, bunun eğlenceli bir hafta sonu olması gerekiyor."

Nico'nun uzattığı bir bardak suyu kabul ederek, "İyi ki alkolsüz de çok eğlenceliyim," diye cevap verdim kolayca. Coleman'ın cevap gülümsemesi gözleriyle buluşmadı ve ekibinin geri kalanından onaylamama ifadesi yayıldı ama bu, içki içmediğim için birinin bana sıkıcı dediği ilk sefer değildi, bu yüzden görmezden geldim.

"Fettuccine alfredo yapabilirim," diye açıkladı Violet. "Ama çift krema gerekecek. Köşede bir dükkan var, değil mi?"

Sal inledi. "Hadi paket servis alalım, bu çok fazla çaba gerektirir."

"Ben dükkâna gideceğim," diye gönüllü oldu Kit. "Margot'ya soda almak istiyorum zaten."

Tüm bu küçümsemenin gücünün yüzümü kızartmaması garipti ama Kit'in ihtiyacım olduğunu düşündüğü bir şeyi almak istediğine dair *yaptığı* yorum kızartmıştı.

Belki de garip değildi. Belki de Kit'e sandığımdan çok daha fazla bağlanma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Hayır, ben iyiydim. Anlaşmanın parametrelerini anlamıştım. Burada hiçbir risk yoktu.

Kit bir elini kalçama koyup eğilerek yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra yanımdan ayrıldı ve kalbim, hiçbir şey ifade etmeyen bir jest için rahat olduğumdan biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Hadi dışarı çıkalım," diye önerdi Beckett, mutfaktan güneş alan avluya açılan Fransız kapılarını açmaya başlamıştı bile. "Bir paket cips al, olur mu Sal?"

Sal bir poşet cipsi yırtıp dışarıdaki uzun masanın ortasına fırlatırken Violet sanki ölmek üzereymiş gibi görünüyordu, muhtemelen özenle hazırlanmış şarküteri panolarını gözünün önünden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Nico ve Violet masanın bir ucunda iki yanımda oturmuş, bana destek oluyorlardı ve onları hiç bu kadar takdir etmemiştim.

Rajeev masanın başındaydı, arkadaşı bir yanda, Beckett diğer yandaydı ve Coleman ile Jocelyn karşımdaki koltuklara oturdular. Kit orada olmadığı için Coleman'ın yüz ifadesi bana karşı hissettiği bariz hoşnutsuzluğu yansıtıyordu; görünürde nezaketten eser yoktu.

Onun yerine babamın orada oturduğunu, gözlerinin hayal kırıklığıyla dolu olduğunu hayal ettim ve o ilişkisiz kararsızlığa gömülmenin oldukça kolay olduğunu fark ettim. Coleman'ın fikrini önemsememe izin vermeyecektim. Hayatımdaki en önemli alfanın küçümsemesinden kurtulmayı öğrenebilirim, bu adamı kesinlikle göz ardı edebilirdim.

"Ateşin yaklaşıyormuş gibi kokmuyorsun. Hiçbir şey gibi kokmuyorsun," dedi Coleman açıkça.

Nico öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak, "Dikkat et," diye homurdandı.

"Hadi ama, Nico. Hepimiz Kit için en iyisini istiyoruz. Ben sadece her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmaya çalışıyorum - o kızgınlık dönemine girdiğini söylüyor ve ben bir omega olduğuna dair çok zayıf kokular alıyorum. Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Öyle," diye cevap verdi Violet, sesi hiç duymadığım kadar soğuktu.

"Kabul etmelisin ki biraz önyargılısın," diye karşı çıktı Jocelyn, Violet'i şarap kadehinin kenarından bana gençlik yıllarımda okul bahçesinde yaşanan omega kedi kavgalarını hatırlatan bir şekilde izleyerek. "O senin kızın olduğu için

Hepimiz Kit'in Nico'nun sözlerine bizimkilerden daha duyarlı olduğu konusunda hemfikiriz. Sadece, iddia ettiği gibi kızgınlığı yaklaşıyorsa, onun için gerçekten uygun olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Beni kandırdın."

Bu sözlerden, bu suçlamadan asla kaçamayacaktım. Kokumu özenle gizlediğimde, beni çekici kılan tek şey olmadan kendimi sunduğumda bile.

Ama kendimi savunabilecekmişim gibi hissetmiyordum çünkü zaten her şey bir yalandan ibaretti.

"Onu neyle suçluyorsun ki?" Nico küçümseyici bir homurtuyla sordu. "Kit'i var olmayan bir ateşle tuzağa düşürmekle mi? Hiç ortaya çıkmasaydı şüpheleneceğinden oldukça eminim. Onu kurtarmak için senin beyaz şövalyeliğine ihtiyacı yok Coleman."

Coleman sert bir şekilde, "Onu bir şekilde kandırdığını düşündüğümüz için bizi suçlayamazsınız," diye karşılık verdi.

"Nedenmiş o?" Sakince sordum, başımı yana eğdim ve en kibar meraklı bakışımla onu kıstırdım. Yıllardır iğrenç insanlarla uğraşırken öğrendiğim bir şey vardı ki, hiçbir şey onları açıklama yapmaları istenmesinden fazla şaşırtamazdı.

"Ne?" sordu, gözlerini ve bir anda dengesini kaybederek.

"Nedenmiş o? Neden Kit'i 'kandırdığımı' düşünüyorsun? Benden hoşlanmadığınız çok açık, ama Kit'in akıl oyunlarına açık olduğuna inanmanıza neden olan şey nedir? Özellikle kırılgan, zayıf iradeli bir adam mı?"

Coleman ağzını açtı. Tekrar kapattı. Açtı. Fikrini değiştirdi. Bir akvaryum balığının hareketini izlemek gibiydi.

"Çünkü," diye devam ettim, onu şaşkınlığıyla baş başa bırakarak. "Kit hakkında edindiğim izlenim hiç de böyle değil. Kit hayatta kendi yolunu çizdi ve

Annesi ve en yakın arkadaşları tarafından kendisine yüklenen beklentileri aştı. Değer verdiğimiz insanların hayatlarımız için besledikleri umutları ve istekleri görmezden gelmek kolay değildir. Bu bana zayıf iradeli bir adamın davranışları gibi gelmiyor."

"Kit zayıf iradeli *değildir*," diye tersledi Coleman, sesini bulduğunda yüzü ilginç bir mor renge bürünmüştü.

"Oh, biliyorum. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Adrenalinim yükseliyordu ve insanları memnun eden tarafım kafamın içinde isyan ediyordu ama Coleman gibi elitist bir hıyara karşı durmak çok *iyi* hissettiriyordu. Fraser bana suçlamalarını yönelttiğinde, ben havuzun durmuş, üzerimde sadece bir havluyla titrerken ve makyajımla birlikte tüm saygınlığım da uçup gitmişken hiçbir şey söylememiştim. Artık o günkü korkmuş omega değildim ve bundan gurur duyuyordum.

Ne yazık ki Coleman'ın benimle işi henüz bitmemişti.

"Ama yine de onu bir şekilde kandırdığını düşünüyorum çünkü başka türlü seninle ilgilenmesi için hiçbir neden düşünemiyorum."

Ouch.

"Yeter." Nico'nun eli büyük bir gürültüyle masaya indi ve herkesin sıçramasına neden oldu. "Kit hepinizin onu ne kadar yorduğunuzu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur. Evde daha fazla zaman geçirseydi, sizden ne kadar büyük olduğunu çoktan öğrenmiş olurdu."

"Bizim için fazla iyi olduğunu düşünüyor olabilirsin ama Kit senin gibi bir züppe değil," diye homurdandı Coleman. Kalın bir şekilde yutkundum, havadaki alfa saldırganlığı hepimizin üzerinde baskıcı bir örtü oluşturuyordu. Diğer omegalar bundan rahatsız olmuş gibi görünseler de hepsi çiftleşmişlerdi ve alfalarının onları güvende tutacağından emindiler. Bu ek koruma katmanı olmadan, savaş ya da kaç içgüdülerim çılgına dönüyordu.

"Hadi," diye mırıldandı Violet, Nico kulaklarındaki uğultudan duyamadığım bir yanıt verirken beni dirseğimden tutup yarı sürükleyerek sandalyemden kaldırdı ve eve doğru çekti.

Yıllar boyunca benim için Kit'in boktan arkadaşlarından çok daha az şey ifade eden insanlardan çok daha kötü şeyler duymuştum. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Onların fikirlerini umursamamalıydım. Onların fikirlerini önemsemeyi *reddettim*.

"Başka türlü seninle ilgilenmesi için bir neden düşünemiyorum."

Violet hiç duraksamadı, beni koridordan geçirip merdivenlerden yukarı çekti, Nico'yla odasının kapısında duraksadıktan sonra benim kapıma yöneldi.

"Kit seni bulabilsin diye," diye açıkladı ve beni yatağa doğru yönlendirdikten sonra kapıyı arkasından kapatmak için iki kat geri döndü. Beni aramak için acele edeceğinden şüpheliydim ama adrenalinin etkisi hâlâ üzerimdeyken henüz bir cevap veremiyordum.

Violet volta atıyor, bana acıyan bakışlar atmakla kapıya dik dik bakmak arasında gidip geliyordu, nasıl hissettiğini asla saklamazdı.

"Bu insanları sevmiyorum," diye mırıldandı, telefonunu çıkardı, tırnakları çılgınca ekrana vuruyordu. "Hiç sevmedim. Çok kabalar ve Nico'nun artık onlarla uğraşmamasına seviniyorum. Bazı arkadaşlıklar okulda kalmayı hak ediyor."

"Katılıyorum," diye mırıldandım, sesim titriyordu. Kit'in birlikte vakit geçirmeyi seçtiği insanların bu türden insanlar olduğunu bilmenin son derece cesaret kırıcı bir yanı vardı. Bunlar onun bir yansımasıydı, özellikle de en kötü yanlarının. Mutfağında dikilip daha onunla tanışmadan önce benimle çiftleşmesi için onu kandırdığım fikrini ortaya atan alfa.

O andan bir şeyler öğrendiğini düşünmek hoşuma gidiyordu ama bu, Kit'in bu tür insanlar olduğuna dair ihtiyacım olan sağlıklı bir hatırlatmaydı.

kendini çevrelemişti. Bu fikirlerin bir boşlukta var olmadığını ve sözlerinin rahatsız edici *yanlışığını* ancak doğrudan sonuçlarıyla yüzleştğinde ele almıştı.

Onunla ilgili sevdiğim tüm şeylere karşı aklımda tutmam gereken iyi şeylerdi. Gamzeleri, alaycı mizah anlayışı, yeteneği ve hırsı, gözlükleriyle ne kadar sevimli görüldüğü ve beni bir alfanın sahip olduğu gibi becermesi gibi.

"Başka türlü seninle ilgilenmesi için bir neden düşünemiyorum."

Bir arkadaşım olması zaten söz konusu değildi, ama olsaydı bile Kit olmazdı. Sadece geçici olarak işine yarıyordum.

"Hafta sonunu bu insanlarla geçirmeyeceğiz," diye devam etti Violet, hâlâ telefonuyla meşguldü. Muhtemelen Nico'ya acele edip bize katılmasını söylüyordu. "Sen çok özverilisin Margot. Sürekli başkalarını kendinden önce tutuyorsun - ki bu da ailenin seni kardeşlerin için sürekli bir kenara itmesinin bir yan etkisi diye endişeleniyorum, ama konudan sapıyorum - bugün devreye giriyorum. Özverili Margot'a izin yok. Kit buraya gelmeni istemekle hata etti. Ona hiçbir şekilde hak etmediği bir şüphe hakkı ve muhtemelen sana ne kadar kötü davranacaklarını fark etmediğini söyleyeceğim."

"Bilmiyorum. Onlarla ilk karşılaştığımda oldukça kabaydılar," diye cevap verdim dalgınca, avuç içlerimi kurulamak için ellerimi şortumun üzerinde düzelttim.

"Evet, bu doğru. Ama Kit, Coleman'a senin kızgınlık dönemine girdiğini ve seni yalnız bırakmayacağını söylediğinde niyetini belli etti."

"Bu gerçek değildi," diye araya girdim, sesim amaçladığımdan biraz daha keskin çıkmıştı. "Özür dilerim, patlamak istememiştim. Bunun beni etkilemesine izin vermemeliyim-" "Bunun seni etkilemesine kesinlikle izin vermelisin," diye araya girdi Violet.

"Kendine çok yükleniyorsun Margot. Tamamen sakın olmak zorunda değilsin.

Her zaman nazik ve kibar olmalısın. Ara sıra soğukkanlılığını kaybederseniz kimse sizin hakkınızda daha az düşünmez."

Bunun tam olarak doğru olduğunu düşünmüyordum ama Kit beni işbirlikçi bir omega olmakla suçladığında ona karşı kendimi kaybetmişim ve itiraf etmeliydim ki bunda çok özgürleştirici bir şey vardı.

"Burada kalmak için savaşıacak değilim," dedim sonunda, derin bir iç çekerek. "Ben o kadar fedakâr değilim. Tren saatlerine mi bakıyorsun?"

Violet cevap vermek için ağzını açtı ama alt katta açılan ön kapının sesi ikimizi de susturdu.

Kit geri döndü.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

"W neler oluyor?" Kit şüphe dolu bir sesle sordu. "Margot nerede?"

Violet beni sahanlığa doğru götürdü, ikimiz de merdivenin başında durup dinledik.

"Yukarıda Violet'le birlikte," diye cevap verdi Nico, sesi dışarıda olduğundan daha sakın çıkmıyordu. "Belki de Coleman'a neler olduğunu sormalısın. Daha da iyisi, ona Margot hakkında ne düşündüğünü açıkça sor. Hatta belki *senin* hakkında ne düşündüğünü bile, çünkü anlaşılan hepsi karar almak için grup konsensüsüne ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

"Ne?"

Nico ayrıntılara girmeye zahmet etmedi, ağır ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı bile. Violet ve benim tırabzanlardan sarktığımızı görünce kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Coleman!" Kit seslendi, mutfığa doğru ilerliyordu, sesi gittikçe azalıyordu. "Neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

"Toplanın," dedi Nico kısa ve öz bir şekilde. "Burada daha fazla kalırsak, kendimi tutuklatma riskiyle karşı karşıya kalacağım."

Violet neşeyle, "Eşyalarımızı hiç yerleştirmedik," dedi ve Nico'nun peşinden koşarak eşyalarını almak için koridora geri döndü.

Kendimi merdivenlerden aşağı sürüklenirken buldum, dışarıdan gelen ve gittikçe yükselen sesler beni içine çekti.

Yapma bunu. Duydukların hoşuna gitmeyecek, dedim kendi kendime. Kit sahte bir ilişki yüzünden arkadaşlıklarını bir kenara atmayacaktı. İtiraf ettiği anın bu olması çok daha muhtemeldi ve aslında o aşağılanmayı bizzat yaşamak için burada olmama gerek yoktu.

Yine de sağa, mutfağa doğru bir adım attım.

Coleman'ın "Ne yaptığını bilmiyorsun-" dediğini duydum ama sözleri bir gümbürtüyle kesildi ve alfa saldırganlığında keskin bir artış havayı o kadar kapladı ki buradan bile hissedebildim.

Tökezleyerek geri döndüm, aceleyle koridordan aşağı indim, ayakkabılarımı giydim ve sessizce ön kapıdan çıktım. Avluda her ne oluyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Parlak güneşli bir gündü -ki bu çok kabaydı çünkü ruh halimi yansıtacak koyu gri bir gökyüzü istiyordum- ve sahile giden yolu geçerken rüzgârın soğüğundan korunmak için kollarımı vücuduma doladım.

Hemen Violet'e nereye gittiğimi bildiren bir mesaj attım, çantamı alacağını biliyordum ve umarım öğleden sonra Londra trenine geri dönebilirdik. Tüm bu yolculuk felaket bir fikirdi ve Kit'in benim de gelmemi önererek ne düşündüğünü bilmiyorum. *Ben* de kabul ederek ne düşündüğümü bilmiyorum. Her ne idiyse, insanlara hayır diyemememin ötesine geçmişti ve bunu çok yakından incelemek istediğimden emin değildim.

Hızımı artırdım, evle arama mümkün olduğunca mesafe koymak için iskeleye yöneldim, kullanışsız düz tabanlı ayakkabılarım çakıl taşlarının üzerinde kayıyordu. Arkadaşlarım ve genel koşullar için utanç vericiydi çünkü Brighton'ı *seviyordum* ve istediğim kadar çok ziyaret edemiyordum. En son burada bir hafta sonu planladığımda Michelle gribe yakalanmıştı ve çocuklarla ilgilenmek için yardıma ihtiyacı vardı. Ondan önceki sefer de Asher babamla kavga etmişti ve ben de onu biraz yalnız kalması için bir günlüğüne dışarı çıkarmaya gitmiştim.

Elbette, kendime zaman ayırdığım tek seferde her şey dağılmıştı.

Yine de bu yolculuk aslında benim için değildi, değil mi?

"Margot!"

Kit'in sesiyle gözlerimi kapatıp durakladım, bana yetişmek için koşarken ayak sesleri taşların üzerinde çıtırdıyordu. Daha yanıma gelmeden, az önce yaşadığı yüzleşmeden kaynaklanan saldırganlık dalgalarını hissedebiliyordum ve bu, her şeyden çok ayaklarımın yere sağlam basmasını sağlıyordu.

Garip bir şekilde, korkudan değildi. Başka bir alfayla olsaydım kesinlikle korkardım ama Kit'le değil.

Kit'le asla. Onunlayken tek hissettiğim yatıştırma, omegaların sağlamak için doğduğu türden bir rahatlık sağlama dürtüsüydü.

Bu başlı başına bir sorundu.

"Margot, iyi misin? Üşümüştün." Kit hemen önümdeydi, ceketini çıkarıp omuzlarıma örttü ve önümden sıkıca çekti. Uzun zamandır gömdüğümü sandığım muhtaç omega gözlerini kırpıştırarak uyanıyor, reddedilmekten dolayı hırpalanmış ve yaralanmış hissediyor ve alfasının kokusunun ve korumasının rahatlatıcı güvencesine ihtiyaç duyuyordu.

Ama o *benim* alfam değildi.

Bilinçaltım bu hatırlatma karşısında sessiz bir sızlanmaya başladı.

"Çok üzgünüm," Kit, omuzlarımı ve kollarımın üst kısmını ovup beni ısıtırken ve aynı anda kontrol ederken nefesinin altında kelimeleri tekrarlıyordu. Ben de onu kontrol ediyordum, herhangi bir yaralanma ya da rahatsızlık belirtisi olup olmadığına bakıyordum. "Bu yolculuğu asla kabul etmemeliydim, ne düşünüyordum bilmiyorum. Düşünmüyordum. Evden uzakta o kadar çok zaman geçirdim ki sanırım herkesin ve her şeyin aynı olduğunu varsaydım ama öyle değil. Öyle değiller. Yine de bu seni bu işe bulaştırmak için bir mazeret değil."

"Sorun değil," dedim sesimi bularak. "Yani, iyi değil ama olan oldu. Sadece sana göz kulak oluyorlar. Sanırım onlara gerçeği söyledin?"

Kit'in elleri dondu, hâlâ omuzlarımda duruyordu, alını çatıktı. "Gerçek mi?"

"Bizim maskaralığımız hakkında," diye açıkladım. "Eminim artık onları başından savmak için ne kadar ileri gittiğini bildiklerine göre, çöpçatanlık konusunda derslerini almışlardır."

Kit'in yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum ve başparmaklarımla kaşlarının arasındaki çizgileri düzeltmemek için ellerimi ceketinin içinde yumruk haline getirdim.

Kit sonunda boğazını temizleyerek, "Ben... ben öyle bir şey demedim," dedi. "Ah." Bir an durakladım. "Bunu düşünmedin mi?"

Dudakları kıpırdadı, kaşları yumuşadı. "Ben düşündüm. Yürümeye devam edelim. Nico ve Violet eşyalarımızı topluyor."

"Tabii, tamam. Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim, hâlâ kafam karıştı. Kollarımı kocaman kolların içine soktum, Kit düğmelerimi iliklerken kıpırdamadan durdum ve rüzgârdan yanaklarımın ne kadar floresan pembesi olduğunu merak ettim.

Neden onlara bunun gerçek olmadığını söylememişti? Sonra tekrar düşündüm
ki

şaşırtıcı. Tüm bunların yalan olduğunu kabul edemeyecek kadar utanmış
olabilir,

Zaten yakında yollarımız ayrılacaktı. Birkaç gün daha neydi ki?

"Seni burada, bu soğukta tutmamalıyım," diye mırıldandı Kit, her şeyden çok kendi kendine. "Bencillik ediyorum."

"Buraya gelmeyi ben seçtim, unuttun mu?" Ona bakarak ettim. Kendine karşı çok sert davranıyordu. "Rüzgâr biraz serin olsa da güneş güzel. Hiç şikâyetim yok."

Kit'in yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi vardı, ama bu bana yönelik gibi görünmüyordu. "Biliyorsun Margot, daha talepkâr olabilirsin," diye sözünü kesti. "Her zaman çok yardımseversin ve bilmeni isterim böyle olmak zorunda değilsin," diye yarım yamalak bitirdi.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"İnsanlara rahatsızlık vermekten hoşlanmıyorum," diye cevap verdim, samimiyetimle kendimi şaşırttıktan sonra hızla başımı salladım ve kendime acıma duygularımı bir kenara bıraktım. "Ve maskaralığımız devam ettiğine göre, kur yapan omegalar geleneksel olarak talepkâr değildir. Benim öyle olmam rolümüzü baltalayacaktır. Omegalar ancak çiftleşme işaretlerinden sonra alfalarına karşı daha iddialı olurlar."

"Nedenmiş o?" Kit kolumu dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı, şaşırtıcı derecede centilmence bir hareketti bu, sonra da beni yavaş bir tempoyla sahile doğru yönlendirdi.

Ne olduğundan tam olarak emin .

"Omega saçmalığı," diye cevap verdim temkinli bir şekilde, yarım ağızla omuz silkerek. "İçgüdülerimiz bizi hoşnut ve uyumlu olmaya iter, böylece bizi fark etmeye tenezzül edersiniz. Bir alfanın içgüdü, o iç gıcıklayıcı bakma, şımartma ve tatmin etme dürtüsü

-Çiftleşmeden sonra daha belirgin hale gelir."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Kıçımından konuşmuyorum," diye güldüm. "Daha önce bir omega'ya kur yaptım, bu dansın nasıl gittiğini biliyorum. İçgüdülerin hareketlerimizi nasıl yönlendirdiğini, bizi aklımız başımızda olsa yapmayacağımız şeyleri yapmaya itebildiğini."

Kit'in kasları kolumun altında gerildi.

"Bu ne zaman oldu?"

Sorunun keskinliği karşısında irkildim ve göz ucuyla ona baktım. "Yıllar önce. On yıldan fazla oldu. İlk kızgınlığıma yaklaşıırken."

"Ve sen fikrini mi değiştirdin?" .

"Hayır. O fikrini değiştirdi."

"Beni kandırdın."

Kit'e neşeli bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey attım. Olanlar yüzünden kalbim kırılmış gibi değildi, artık değil. Bu kadar yıl sonra Fraser'ın kim olduğunu ve benim kim olduğumu görmek. İptal etmeseydi kim olacaktım.

Bununla birlikte, aşağılanmanın yakıcılığı tam olarak hafiflememişti. Gariptir, o zamanlar ruhumu ezen kalp kırıklığı artık uzak bir hatıraydı, ama reddedilmenin utancı derimin altında yaşayan, nefes alan ve asla yok edemediğim bir canavardı.

"O zamanlar elbette üzüntü vericiydi. Geriye dönüp baktığımda doğru kararı verdiğini görüyorum. O beni perişan ederdi ve eminim ki ben de onu perişan ederdim."

O sırada o kadar da fedakârca düşünmüyordu, diye ekledim içimden.

"Buna inanmak bana imkânsız geliyor."

Kit'in sesindeki sertlik beni hazırlıksız yakaladı. Belki de yardımsever olduğum için iyi bir eş olacağımı düşünüyordu ama kimse mutsuz bir omega ile birlikte olmak istemezdi ve Fraser'ın istediği hayat, şu anda sahip olduğu hayat beni inanılmaz derecede mutsuz ederdi.

"Belki de yeterince mutlu olurdu," diye düşündüm. "Fraser'la çiftleşmiş olsaydım şu anki Margot olmazdım. Onun ideal eşin ne yapması ve ne olması gerektiğine dair vizyonu beni şekillendirirdi. Onun eşi evde olmaktan, geniş ailesiyle çevrili olmaktan, altı çocuk sahibi olmaktan ve muhtemelen bir başkasının da yolda olmasından çok memnun."

"Ve sen bu hayattan mutlu olmazdın," dedi Kit, bir soru değil, bir ifade.

"Elimden gelenin en iyisini yapardım," diye çekindim. "Yani, farklı bir şey bilemezdim. On sekiz yaşındaydım ve okulu yeni bitirmiştım. *Şimdiki* Margot bunu istemezdi ama geriye dönüp objektif olarak bakmanın bir yolu yok, değil mi? O zamandan beri edindiğim deneyimler, yaşadığım hayat, kaçırdığım fırsatlar beni renklendiriyor, ki bunlar da muhtemelen en az elde ettiklerim kadar şekillendirici."

Omuz silktim ve o gün hiç yüzmeye gitmediğim alternatif bir zaman çizgisi olup olmadığını merak ettim. Fraser'ın beni çiftleşene kadar hiç bu kadar bitkin görmediği bir yer. Eğer aramızda zaten bir bağ olsaydı, şüphesiz görünüşümü bu kadar sarsıcı bulmazdı. Kokum çoktan onunkiyle karışmış, onunla aramda kopmaz bir bağ oluşmuş olurdu.

On sekiz yaşındayken tek istediğim buydu. O bana çok yakından bakmadan önce bizi her yönden birbirimize bağlamak.

Otuz iki yaşındayken bu fikir dehşet vericiydi.

"Bir gün çocuk istiyor musun?" Kit uzun bir aradan sonra sordu.

Artık kendi çocuğumun olmayacağını kabullenmiştim ama o zamanlar kendim için böyle bir gelecek hayal ediyordum...

"Tek çocuk fikrini hep sevmişimdir. Benim tüm dikkatimi verebileceğim, babalarının da tüm dikkatini verebileceği bir çocuk. Üç kişilik küçük bir birim olurduk, iki yatak odalı bir dairede rahat ve mutlu olurduk, istediğimiz zaman kolayca tatile giderdik, küçük bir hatchback ile gezerdik..."

Belki de beş küçük kardeşle büyümek beni sandığımdan daha fazla etkilemişti.

"Ben büyürken tek çocuk olmaktan nefret ederdim," diye itiraf etti Kit sessizce. "Ama belki de sadece sahip olmadığım şeyleri istiyordum. Bir yetişkin olarak bunu pek umursamıyorum."

Tereddüt ettim, Kit'e babası hakkında soru sormak istiyordum ama onu rahatsız etmek de istemiyordum.

"Babam bir omega'ydı," diye devam etti Kit, hiç söz almadan.

Öyleydi.

Kit tekrar sessizliğe gömüldüğünde tereddütle, "Hamilelik alfa dişileri omega dişilerinden çok daha fazla yorar," diye gönüllü oldum. "Belki de bu yüzden daha fazla doğurmamışlardır? Asher'ın erkek bir omega olmasına neden gözünü bile kırpmadığını şimdi anlayabiliyorum."

Kit'in dudakları bir an için hızlı ve alaycı bir gülümsemeye yukarı doğru kalktı, sonra ifadesi tekrar kasvetli bir hal aldı. "Sanırım en az bir çocukları daha olacaktı ama babam ben iki yaşındayken beklenmedik bir şekilde öldü." Bakışları çarpan dalgalara dikilmişti. "Cornwall'da yaşıyorduk. Ben orada doğdum, babam orada doğdu. O bir balıkçıydı, neredeyse denizde büyümüştü. Ama en deneyimli denizcilerin bile kötü günleri olur ve okyanus affetmeyen bir öğretmendir."

Kit'in kolunu sıkıca kavradım, o da bu jeste nazikçe karşılık verdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, acısı taze ve keskin değil, uzun zamandan beri kemiklerine yerleşmiş, onu kendisi yapan dokuyu oluşturan eski bir sızı gibiydi.

Bencilce, Calum'la ilgili karmakarışık duygularımla o noktaya gelmemin ne kadar süreceğini merak ettim. Kederin o keskin bıçak sırtı ne zaman körelecekti?

"Londra'ya ne zaman taşındınız?" Boğazımı temizleyerek sordum.

"Neredeyse hemen, görünüşe göre. Hatırlamıyorum ama belediye dairelerinde yaşadığımız ve birkaç yıl zar zor geçindiğimiz söylendi - annem babamın Cornwall'daki ailesiyle hiçbir zaman bir şey yapmak istemedi ve Singapur'daki kendi ailesi de babamla çiftleşmesini onaylamadı, bu yüzden sadece ikimiz vardık. Her zaman muhasebe işleri yapardı ve sonunda nazik bir işveren ona bir şans verdi ve o da yükselmeyi başardı. Bugünlerde kendi işini gayet iyi yapıyor."

Sesi acıdan ziyade kararsızdı, bu da izini sürdü. Alfa çocukları kendi egemenliklerini kurmaya başladıklarında genellikle alfa ebeveynleriyle biraz gergin bir ilişki yaşarlardı. Genellikle aralarındaki gerilimi yatıştırmak omega ebeveyne düşerdi ama Kit'in böyle bir tamponu yoktu.

"Eve döndüğünde neden onunla kalmıyorsun? Sana tuzak kurma olayı yüzünden mi?"

"Onun yeri yok. On iki yaşından itibaren sadece alfaların gittiği bir yatılı okula gittim -Nico ve *diğerleriyle* orada *tanıştım*-" Oof, bu tek kelimedede ağır bir acılık vardı, "-ve annem ben yurtlara girdikten hemen sonra kendine Londra'nın güzel bir yerinde tek yatak odalı bir daire aldı. Bazen bu yüzden mi seyahat edebileceğim bir iş istediğimi merak ediyorum. Bu, yaşam düzenlemelerinin ondan sonra hiç gündeme gelmediği anlamına geliyordu."

Sanki bu itiraf hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti. Sanki kendisiyle ilgili pek çok şeyi açıklamıyormuş gibi.

"Peki ya sen? Londra'ya ne zaman taşındınız?"

"İlk ateşimden hemen sonra." Derin bir nefes verdim. "Dediğim gibi, kur yaptığım alfa fikrini değiştirdi. Kızgınlığımı tek başıma geçirdim ve ondan sonra etrafta takılmak istemedim, bu yüzden şehirdeki üniversiteye başvurduğum ve o zamandan beri oradayım. Gerçekten de en iyisi oldu."

"Kolaymış gibi söylüyorsun ama korkunç olmalı." Kit'in sesindeki yoğunluk beni şaşırtmıştı. Yine de bir çeşit arkadaşlık ve belki de benim acı çekmem fikrinden hoşlanmıyordu.

"Ateş her zaman acı verir ve ilki en kötüsüdür. Zihinsel olarak zaten berbat bir durumdaydım, ardından fiziksel acı başladı ve dayanılmazdı. Ama o beş günün sonunda..."

O zamanlar hissettiğim duygular zihnimdeki yok edilemez bir kutuda kilitliydi ve bana dokunamayacak şekilde hala orada güvende olduklarını hemen doğruladım.

"O beş günün sonunda ne oldu?" Kit, dikkatle bana bakarak ve beni durdurarak homurdandı.

Ona baktım, o karanlık gözlerden hakkım olandan daha fazla teselli buldum. *Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.*

"Uyandım." Ona bu kadar uzun süre bakmak tehlikeliydi -bu duygu karmaşasında kaybolmak çok kolay ve çok cazipti- ama yine de gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum. "Ateşim bitti, uyandım ve yuvamdan çıktım. Duş aldım, giyindim, saçımı ve makyajımı yaptım. Hayatımın en acı verici anını yaşamıştım ve *hayatta kalmıştım*."

"Belki inkar ya da aşırı özgüven, ama benim için oldukça güçlendirici bir şey vardı. Düşündüm ki eğer hayatta kalabilirsem

her şeyden sağ çıkabileceğimi anladım ve devam ettim. Üniversiteye başvurdum, kasabadan taşındım, omegalar için birinin eşi olmanın dışında da bir hayat olduğunu öğrendim." Uzun bir nefes verdim. "İşte bu yüzden Asher'ı Sutton-Harris Okulu'na sokmak için tüm bunları yapıyorum. Bu yüzden tüm ailemin önünde ayağa kalkıp yalan söylemeye ve bundan doğacak her türlü rezillik ve aşağılanmayla yüzleşmeye hazırım. İhtiyacım olduğunda yanımda kimse yoktu ve Asher'ın da aynı duruma düşmesine izin vermeyeceğim."

Kit'in gözleri duygularla alev alev yanıyordu ama bu duyguların ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Onun da bildiğinden emin değildim. Kısa bir an için eli çenemi kavradı, başparmağı değerli bir şeymişim gibi elmacık kemiğimin üzerinde gezindi.

"Sen tanıdığım en cesur insansın, Margot."

Elini çekti, yürümeye devam ederken yanaklarına hafif bir kızarıklık bulaştı ve beni yavaşça yanına çekti. *Bu gerçek değil.*

"Başka birinin beni bu şekilde tanımlayacağını sanmıyorum," diye güldüm ve bizi daha güvenli sulara geri götürmeye çalıştım. "Hayatımdaki çoğu insan gerçek cesaretin tekrar denemek olduğunu düşünüyor. Bir omega için, çoğu insan yalnız kalmanın ölümden daha kötü bir kader olduğunu düşünür. Nico ve Violet gerçekten de bu düşünce tarzını bana dayatmaya çalışmayan tek arkadaşlarım."

Kit anlayışla başını salladı. "Birlikte bu kadar mutlu olan iki insan için, çiftleşme fikri konusunda hiç ısrarcı olmadılar. Öte yandan, birbirleriyle tanıştıklarında ikisi de bir eş aramıyordu."

"Öyle mi?" Gülümsedim. "Sanırım o zamanlar Nico'yu tanıyordun."

"Tanıştıklarında ben de oradaydım," diye yanıtladı Kit sertçe. "Bryce ve Kane'in partilerinin öncüsüydü, diğer bazı arkadaşlar tarafından düzenleniyordu. Nico, Violet'in alçalma eğilimini anında fark etti - arkamı döndüğümde parmaklarını mutfağın ortasında bu ilkel, cilalı omega'nın ağzına sokmuştu. Yeterli

söylemek gerekirse, bunun bir çiftleşmeye yol açmasını beklemiyordum ve onların da beklediğini sanmıyorum."

O zamandan beri bu ikiliyi pek çok benzer ve çok daha uzlaşmacı pozisyonda gördüğüm için görsele kıs kıs güldüm. Onlar gerçekten de çift hedeflerdi.

Kit yavaşça, "Buna cevap vermek zorunda değilsin," diye söze başladı. "Ama tek başına ısınmak acı verici değil mi? Belki de bu yüzden herkes senin alfa olmadan sefil olacağını düşünüyor."

"Acı verici ama artık idare etmekte oldukça iyiyim." Tereddüt ettim, bu kadar mahrem bir konudan bahsettiğim için utanç duymakla Kit'i eğitime ihtiyacı hissetmek arasında gidip geldim çünkü geçmişine bakılırsa, onun ısıtmalar hakkında bir şey bildiğinden şüpheliydim. Sadece alfaların gittiği bir yatılı okula gittiği için muhtemelen dezavantajlıydı. Çoğu omegaları kendi istek ve ihtiyaçları olan bireyler olarak değil, alfaların aksesuarları olarak görüyordu.

"Çiftleşmediğim için her kızgınlığım ilk kızgınlığım gibi oluyor," diye açıkladım. "Bir yıl kadar bir süre boyunca birikiyor ve sonra bir hafta kadar yuvama çekiliyorum. Eğer çiftleşmiş olsaydım, kızgınlıklarım daha kısa ve daha sık olurdu."

Kit benden daha fazla kızarıyordu, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Bunu bilmiyordum."

"Şok edici," diye . "Sen mi? Omega biyolojisinin nasıl bilmiyor musun?"

Beklediğim gibi savunmaya geçmek yerine içini çekti. "Utanç verici derecede cahilim ama bunun üzerinde çalışıyorum."

"Bu konuda seninle alay edemem. Bilmediğin bir şeyi kabullenmekte ve onu değiştirmeye çalışmakta utanılacak bir şey yok, hatta tam tersi. Pek çok insan bu sonuca varamayacak kadar gururludur."

"Bana fazla itibar etme, Margot," diye homurdandı Kit. "Beni bu duruma düşüren kasıtlı bir cehaletti."

"Aynı inatçı kararlılık seni bu durumdan kurtaracak," diye neşeyle cevap verdim. Düşündüğümde, inatçı kararlılık ikimizin de ortak noktasıydı.

"Şimdi bir eş almayı düşünür müsün?" Kit aniden sordu, soruyu o kadar aceleyle sordu ki ne dediğini anlamam bir anımı aldı.

"Sanırım... Eğer tam olarak doğru kişi olsalardı," diye dikkatlice cevap verdim, ancak tarihsel olarak sorun onlar değil bendim. "Bana sahip olacak kişiye razı olmam gerektiğini düşündüğüm noktayı geçtim. Hayatım şu anki haliyle harika, bir eş ancak bana anlamlı bir katkıda bulunacaksa kabul ederim. Beni yalnız olduğumdan daha mutlu edeceklerse."

Kit beni tekrar durdurdu, önüme geçti ve sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Beni hiç düşünür müsün?"

"Ben... ne?" Beynim bir an için devre dışı kalmış gibiydi, sorusunu anlamaya çalışırken tamamen kesildi.

Kit bir an tereddüt etti ve ben de onu gerçekten yanlış duyup duymadığımı merak ettim. Bu daha mantıklıydı. Mantıklı olan tek şey buydu.

"Seni korkutmak istemiyorum ve sanırım şimdiden tehlikeli bir şekilde yaklaştım." Kit saçlarını kabaca yüzünden itti, rüzgâr saçlarını tekrar gözlüklerinin önüne savurdu. "Senden hoşlanıyorum, Margot. Hem de çok." Bana değerlendirici bir bakış attı, kaçıp kaçmayacağıma karar vermiş gibiydi. "Sana karşı hissettiğim şeyler... Hissedebileceğimi bilmiyordum ve bu kelimeleri Coleman'a yüksek sesle söylemek beni onlardan daha da emin yaptı. Ve ben

Geçmişte bir eş almak istemediğini biliyorum ama bilmem gerek. Beni hiç düşünür müsün?"

"Seni... bir eş olarak mı
görüyorum?" "Evet."

"Bu varsayımsal bir soru mu?" Kit'in
dudakları seğirdi. "Hayır."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, birkaç metre ötedeki dalgaların sesini bastırıyordu.

"Kit..."

"Kulağa pek umut verici gelmiyor," dedi alaycı bir ifadeyle, ama yüzünde hâlâ o yumuşak, teslimiyetçi gülümseme vardı.

"Birlikte yatarsak bunun olacağını *biliyordum*," diye mırıldandım, yaklaşan paniği engellemek için derin bir nefes aldım. "Bu benim aptal kokum. Kafanı karıştırıyor."

"Katılmıyorum."

"Öyle," diye ısrar ettim. Hepsinin bu olduğunu biliyordum, bu dansı daha önce de yapmıştım. Belki adımlar zihnimde biraz paslanmıştı ama nasıl bittiğini *kesinlikle* hatırlıyordum. Ya da en azından *benim* için nasıl bittiğini. Diğer omegalar çiftleşme işaretlerini gururla taşıyarak hayallerindeki alfabayla gün batımına doğru süzülüyorlardı ama benim için böyle bir şey söz konusu değildi.

Hayır. Kit bana aşık olmuştu çünkü güzel kokuyordum ve hepsi bu kadardı. Doğal kokum tek başına bile çok çekiciydi ve ön ısıtmanın verdiği tatlılıkla birleşince hiç şansı kalmamıştı.

"Kayganlığım seni şaşırtmış," diye mırıldandım kendi kendime. "Olmayan duyguları hayal ediyorsun. Aman Tanrım, seni kandırdım-"

"Kesinlikle yapmadın," diye araya girdi Kit, tüm eğlence izleri kaybolmuştu. "Bu konuyu birlikte yatmadan önce açmalıydım çünkü

kesinlikle düşünüyordum. Ama o zamanlar bana hâlâ çok kızgındın ve bu fikre sıcak bakacağından emin değildim."

"Kit..." Panikliyordum, paniklediğimi biliyordum. Genelde söyleyecek söz bulamazdım ama inkar etmek dışında ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü söylediklerinde ciddi değildi. Bu benim kokumun bir yan etkisiydi, başka bir şey değil.

Kit çenemi hafifçe kavradı, dokunuşu beni ortaladı oksijenin aniden daha kolay gelmesini sağladı. "Bu konuşma için çok erkendi, bunu şimdi anlıyorum. Seni zorlamayacağım ama bu konuda ciddi olduğumu sana kanıtlayacağım."

Parmaklarımı elinin arkasında gezdirdim, viski ve kahve kokusunu olabildiğince içime çektim, tuzlu okyanus kokusu her şeyi bastırıyordu.

"Bu sadece benim kurnazlığım, tamam mı?" Ona sempatik bir şekilde söyledim. "Bir daha birlikte uyumayacağız ve kafan rahatlayacak."

Kit'in yüzü o güne kadar gördüğüm en haksız ve güzel gülümsemeye dönüştü. "Hayır, öyle değil. Ve hayır, yapmayacağız."

Gözlerimi ona diktim, acıma duygumun bir kısmı buharlaştı. "Bu özgüven nereden geliyor?"

"Sen." Kit omuz silkti. "Ve Coleman'a gidip kendini becermesini söyledim. O da çok gecikmişti. Alfa tarafımla hiçbir zaman tamamen *rahat* olamadım. Nasıl bir insan olacağıma, nasıl bir hayat yaşayacağıma dair pek çok beklentiye de beraberinde getiriyor gibiydi. Çoğunlukla atamalarımı görmezden gelmekten memnun oldum. Ta ki sana kadar."

"Ben mi?" diye sordum güçsüzce, zemin ayaklarımın altında giderek daha dengesiz hissediyordum ve bunun tek nedeni çakıl taşlarının üzerinde duruyor olmamız değildi.

"Sen," diye onayladı Kit. "Sen bende bir alfa olma isteği uyandırırıyorsun. Olduğum şeyi benimsemek, çünkü biliyorum ki bu özelliğim *sana* istediğin şeyi vermeme yardımcı oluyor.

İhtiyacım var. Birdenbire, her zaman beklentiler olarak düşündüğüm şeylerin ayrıcalıklar olduğunu fark ettim. Bağlı bir eş bir hediyedir, yük değil. Onlara uyum sağlamak için yaşam tarzımı değiştirmek bir fedakarlık değil, bir fırsat. Bu mantıklı mı?"

Ağzımı açıp tekrar kapattım, buna cevap verecek kelimeleri bulamadım. Bu çok... *mükemmeldi*. Eğer Kit'in *kokumla* değil de gerçekten *benimle* ilgilendiğine bir an bile inansaydım, duymak istediğim güvence tam olarak bu olurdu. İhtiyacım olan alfa olabileceğine, onunla birlikte olmanın hiçbir şeyden vazgeçmek değil, aksine harika bir şey kazanmak olacağına dair kusursuz, rahatlatıcı bir argüman.

Ama bu doğru değildi. *Gerçek* değildi. Ön ısıtmadaki tek bir omega'nın cazibesinin yarattığı bir seraptan başka bir şey değildi.

"Hey!" Nico'nun irkildik, döndüğümüzde onu üstümüzdeki iskelede durmuş, korkuluklara yaslanmış ve bizi dikkatle izlerken bulduk.

Sanki az önce suyun altındaymışım gibi bir ciğer dolusu havayı içime çektim, etrafımdaki dünyanın sesleri tekrar son ses yükselmeye başladı.

"Yukarı geliyoruz!" Titreyerek seslendim, Kit'in kolunu tuttum ve onu yola doğru yönlendirdim. "Bu konuşmaya daha sonra devam edebiliriz. Yaptığın hatalar konusunda seni eğiteceğim," diye ekledim, az önce yaptığımız konuşmanın ciddiyetini ve hissettiğim duyguların yoğunluğunu Nico fark etmeden önce önemsiz göstermeye çalışarak.

Sahilden ayrılırken Kit ayaklarını hafifçe sürükledi ama itiraz etmedi. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, Nico ve Violet bunu başarmak çok daha kolay olacaktı. Özellikle de

Kit'in bana giderek daha fazla yaptığı gibi, olması gerekenden çok daha fazlasını görerek bakmasıyla.

"Her şey yolunda mı?" Nico benimle Kit'in arasına bakarak konuştu.

"Elbette." Ona en parlak gülümsememi verdim. Nico beni Kit'in *arkadaşlarının* -eski arkadaşlarının- önünde savunmuştu ve benim için zaten bu kadar çok şey yapmışken onu daha fazla strese sokmak istemiyordum.

Nico bana uzun uzun baktı. "Özür dilemem gerekiyor Margot. Orada soğukkanlılığımı kaybettim ve havadaki tüm o alfa saldırganlığının sana nasıl hissettirmiş olabileceğini düşünemedim."

"Tanrım, lütfen özür dileme," dedim hemen, dehşete düşmüş bir halde. "Beni savunuyordun ve bunun için sana minnettarım. Sen iyi bir arkadaşsın, Nico."

"Yine de soğukkanlılığımı korumalıyım." Nico yüzünü buruşturdu. "Ve Violet daha iyi bir arkadaş - ben öfkelenirken o bize kalacak başka bir yer buldu."

"Ah." Kit'e baktım. "Eve trenle döneceğimizi düşünmüştüm."

Bana ne zaman böyle bakmaya başlamıştı? Bakışları derimin altını yakıyordu ve Bryce ile Kane'in partisinden *önce* de bana böyle bakıp bakmadığını ya da bunun sadece bir delilik olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum.

Kesinlikle ikincisi. Aksini düşünmeyin.

Asher'ı Sutton-Harris'e sokma planımı şimdi nasıl uygulayacaktım? Kit'i kullanmak, o beni kullanırken benim ahlaki kabul edilebilirlik ölçeğime göre gayet iyiydi. Ama şimdi düşündü ki -yanlış olarak -Gerçek bir şey istediğini... Bu her şeyi değiştirdi.

"Karar senin, Margot. Eğer eve gitmek istiyorsan, gideriz. Eğer hafta sonu sadece dördümüz kalmak istiyorsak, o zaman bunu yaparız." Kit

Sanki benim isteklerime öncelik vermek dünyadaki en doğal şeymiş gibi omuz silkti. Sanki ben insanların ilk sıraya koyduğu türden bir omega'ymışım gibi.

"Violet ve ben her halükarda kalıyoruz," diye ekledi Nico, yüz ifadesi muzipleşerek. "Burayı gördüğünüzde nedenini anlayacaksınız. Burası... türünün tek örneği."

Gözlerimi ona diktim. "Birinin merakını nasıl uyandıracağını gerçekten biliyorsun, değil mi? Açıkçası, şimdi görmek zorundayım."

Nico sıırttı. "Mükemmel, Violet zaten hepimize yemek hazırlıyor, biz de çantalarınızı taşıdık. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

W Nico'yu sahilden uzaklaşıp birkaç ara sokağa kadar takip etti ve soluk pembe kapılı beyaz tuğlalı bir evin önüne geldi.

elektronik bir anahtar kodu kullanarak bizi içeri alın.

"Burası da neresi?" Kit'i takip ederek oturma odasına girdim ve hayranlıkla etrafa bakındım. Dışarıdan bakıldığında oldukça geleneksel bir şehir eviydi ve içeride de bazı orijinal tarihi eşyalar korunmuştu ama geleneksel olan hiçbir şey yoktu.

Duvarların tamamı mat siyaha boyanmış ve parlak renkli müstehcen resimler ve heykellerle süslenmişti ve her mobilya parçası sikişmek için ergonomik olarak tasarlanmış görünüyordu.

Kit, damarlı bir penisin etkileyici derecede gerçekçi eflatun renkli heykelini aldı, tam şişmiş bir düğümle tamamlandı ve mükemmel bir şekilde yargılayıcı bir kaşını kaldırarak inceledi.

"Aslında, bana söyleme," diye güldüm. "Buranın her yerinde Bryce yazıyor."

"Tamamdır," diye güldü Violet, mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden çıktı, kapı pervazına yaslandı ve kolunun kıvrımına sıkıştırdığı bir kasede bir şeyler karıştırdı. Bu kadın hiç yoktan yemek yapabiliyordu. "Burası Brighton'daki küçük evleri, sadece iki yatak odası var. Her ikisi de burada gördüğünüz kadar gösterişli ve azgın ve her ikisinin de duvarları aynalarla dolu ıslak banyoları var."

"Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz, sonra da yarın gece ayrılana kadar seni görmemeye niyetliyiz," diye açıkladı Nico. "Çantalarınızı üst kattaki odaya koyduk bile. Yemek hazırlığına yardım edebilir miyim aşkım?"

"Lütfen," diye cevap verdi Violet, Nico'yla birlikte mutfağa doğru gözden kaybolurken bana göz kırptı, her zamanki gibi aptalca sevimliydi.

"Gidip etrafa bakalım mı?" Kit üst kata merdivenleri işaret ederek sordu.

Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğnedim. "Bilmiyorum. Yatmalı mıyız?" Kanepe oldukça rahat görünüyordu.

Şey, hayır, pek sayılmaz. Sağlam ve silinebilir görünüyordu, Bryce'ın tüm mobilyalarını böyle seçtiğini hayal ediyordum, ama sadece birkaç geceydi. Zorlayabilirdim.

"Aklından neler geçiyor senin?" Kit mırıldandı, beni yakından izliyordu.

"Benim kayganlığımdan kopman gerektiğini ve kapalı alanlarda ellerimizi birbirimizden uzak tutma konusunda iyi bir sicilimiz olmadığını" söyledim, son birkaç gündür kesinlikle aklımı başımdan alan bağısız seksin tadını çıkarmaya devam edemeyeceğimiz için sinirlenmişim.

"Hayır, yok ama ellerimi kendime saklayabilirim. Senin rahatsız olmanı asla istemem, Margot." Durakladı ve bana dolu dolu bir bakış attı. "Gerçi ben

Bence kayganlığının ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu abartıyorsun. Çok lezzetli tabii ki-

"Şşşt." Elimi ağzına bastırdım. "Kayganlaştırıcımın tadının ne kadar güzel olduğundan bahsetmek yok yoksa o korkunç kanepede uyursun."

Kit parmaklarını bileğime doladı ve elimi çekerken kendini beğenmiş bir sırıtışla avucuma bir öpücük kondurdu.

Aptal karnım çırpınmaya başladı ve başımı kendi kendime sallamadan önce kanep kılığına girmiş seks bankına tekrar göz attım.

"İkimiz de mantıklı yetişkinleriz, değil mi? Kendimizi çoktan kaptırmış olabileceğimizi ve incinmiş duygulardan kaçınmak için bazı şeyleri geri çekmemiz gerektiğini anlıyoruz." Kalın kalın yutkundum. *Beni hiç düşündün mü?* Sadece kokum kafasını karıştırıyor olabilirdi ama 'kendini kaptırmak' birdenbire çok hafif bir ifade gibi göründü. "Birbirimizin üzerine atlamadan aynı yatağı paylaşabiliriz. Değil mi?"

Kit bana uzun ve sert bir bakış fırlattı, hayır demesini bekler gibiydim. "Doğru."

"Doğru." Başımı salladım, ellerimi birbirine kenetledim, bu planın sağlamlığı konusunda içim şüpheyle doluydu. Muhtemelen gece olmadan kendimi kanepede bulacaktım. "Tamam, güzel. O zaman öyle yapalım. Nico ve Violet'le akşam yemeği yiyip rahatlayacağız ve sonra ikimiz de üst katta yan yana uyuyup ellerimizi birbirimizden uzak tutacağız. Bu... Evet. Yapacağımız şey bu."

"Yapacağımız şey bu," diye yankılandı Kit, sesi omurgam boyunca ilerleyen, uyumaya çalıştığım tüm parçalarımı uyandıran lezzetli bir törpüydü.

Bu çok zorlu bir gece olacaktı.

"Film izleyelim mi?" Pijamalarımın banyoyu gizleyen duvarın arkasından çıkıp televizyonu işaret ederek sordum.

Violet akşam yemeği için hepimize omlet hazırlamıştı, sonra Nico onu neredeyse omzuna atıp alt kattaki seks zindanına götürdü, bu da onları tampon olarak kullanma planlarımı suya düşürdü.

Ve bu ev temelde omegaların alfa düzeltmesi için kiralayabilecekleri seks inlerinin yükseltilmiş bir versiyonu olduğu için, alt katta televizyon yoktu. Her şey yatak odalarına odaklanmıştı, bu da burada sıkışıp kaldığımız anlamına geliyordu.

Yine de filmler iyiydi. İdeal olarak, bol patlamalı ve romantizm kokmayan et kafalı alfa kahramanları olan bir şey.

"Elbette," diye yanıtladı Kit, gözleri çıplak kalçalarımın biraz fazla uzun süre kaldı.

Uyumak için tam boy bir pantolon almalıydım.

Mümkün olduğunca yatağın kenarına yaklaşarak yorganın altına daldım. Kit battaniyelerin üzerinde yatıyordu, hâlâ giyinikti ve elleri karnının üzerinde duruyordu.

Bu durum hakkında benim hissettiğim kadar stresli görünmemesi çok düşüncesizceydi. En azından rol yapabiliirdi.

Kumandayı elime aldım, televizyonu açtım ve *belki de* gelmiş geçmiş en kötü film serisi olan *Alfa Takımı*'nin son bölümüne geçtim ve kapağını çeneme kadar çektim.

"Büyük *Alfa Takımı* hayranı mısın?" Kit sertçe sordu.

Kayıtsızca mırıldandım. "Kaptan Bridger istediği zaman kapılarıma saldırabilir."

Kit, Kaptan'ın kameraya doğru ağır çekimde yürüdüğü, tüm o şişkin kaslarını en iyi şekilde göstermek için yükselen güneşin görkemli bir şekilde arkadan aydınlatığı görüntüye küçümseyerek baktı.

Bu filmler taş gibi aptaldı ama Aaron Tempest'ı bütün gün yürürken izleyebilirdim. Pazılarını yakınlaştırdıkları zaman için bonus puan.

"Surrey'den olduğunu biliyor muydun?" Sohbeti devam ettirmek için elimden geleni yaparak sordum. "Amerikan aksanı çok iyi."

Kit kükredi, gözlerini kısarak ekrana baktı. Bir süre sessizce Kaptan Bridger'ın tüm fizik kurallarına defalarca meydan okuyuşunu izledik, battaniyelerin altında tenim giderek ısınıyordu.

Belki de tamamen battaniyelerden değil.

Belki biraz da Kit'in haksız yere güzel kokmasından. Kısa bir süreliğine koku kalkanı losyonunun faydalarını anlatmak için fazla mı burnumda tütüyor diye düşündüm.

Kit aniden, "Ben duşa giriyorum," dedi. Yanlışlıkla düşüncelerimi yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ederek gözlerimi kırptım.

"Tamam... Ben sadece... burada olacağım," diye geveleyerek cevap verdim, kıpkırmızı bir renge büründüğümünden emindim. "Yani, bakmayacağım."

Ebeveyn banyosu yatak odasına paralel uzanıyordu, arada ayırıcı bir duvar vardı ama köşeden bakarsam onu duşakabinde görebilirdim. Neyse ki, en azından diğer uçta özel bir tuvalet vardı.

Yatak odasında yükseltilmiş bir platform üzerinde bir küvet de vardı ama ikimiz de bunu özenle görmezden geliyorduk.

Kit ayağa kalkarken kendini gizlice ayarlamaya çalıştı ve uyluklarımın arasında cevap niteliğinde bir farkındalık hissettim.

"Doğru," diye kolayca kabul etti, yüzünü bana döndü ve geriye doğru banyoya doğru . "Eller kendimize."

Bu kuralı hangi salak koymuştu? Ve neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyordu?

O mu?

Ortadan kaybolduğu anda sessizce inledim ve başımı arkaya attım. film ve akan düşün boğduğu sesle yastığa yaslandı.

Kit'in sadece varlığıyla bile canlanıyormuş gibi görünen amımdaki donuk sızı tam anlamıyla bir *zonklamaya* dönüşüyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Bryce'ın evin bir yerlerinde hiç dokunulmamış düğümlü dildolar bulacağından emin olmama rağmen.

Hayır, hayır, bunu düşünmeyin. Kaygan kapılar bir kez açıldı mı, ardından gelen seli durdurmak mümkün olmazdı. Bazen bir omega vajinaya sahip olmanın kesin dezavantajları vardı ve bunların neredeyse tamamı genel edeple ilgiliydi.

Gerisi temizlikle ilgiliydi. Slick'i kumaştan çıkarmak tam bir kabustu.

Yüzbaşı Bridger kötü bir adamı göğsünden vururken yüzüm buruştu, zira şiddeti hiçbir zaman midem kaldırmadı. Film kötü bir fikirdi. *Kitap okuyabilirdim!*

Olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan çıktım ve internetten takip etmeye başladığım genç ve havalı bir danışmanın yeni finansal planlama kitabını yüklediğim e-okuyucumu koyduğum spor çantama yöneldim. Ne kadar havalı ve olursa olsun, hiçbir şey kadınsı organlarımı para yönetiminden daha hızlı kurutamazdı.

Elim çantaya dokunduğunda, duştan gelen sessiz bir homurtu beni olduğum yerde dondurdu ve duyabildiğim tek ses bu değildi. *Ve feromonlar.*

Her geçen saniye daha da azgınlashmama saşmamalı. İstese de istemese de Kit odayı *alfa* enerjisiyle dolduruyordu ve benim tüm karıncalanan omega parçalarım da buna karşılık olarak canlanmıştı.

Git, dedim kendime sertçe, gözlerimi bir saniyeliğine kapatarak. Dışarı ık ve kafanı boşaltmak için biraz taze, enerjisiz oksijen al.

Klotumun kşebenti nemlendike yüzümü buruşturarak gözlerimi kapattım ve Kit'in mastürbasyon yaparken çıkardığı boğuk sesler eşliğinde klitorisimi ovuşturmamak için ellerimi iki yana açtım.

Hayır, bu ifte standarda katlanmayacaktım. Eğeri ortak alanımızda mastürbasyon yapacak ve hormonlarını konfeti gibi etrafa saacaksa, o zaman ben de yapacaktım. Bu *eşitlikle* ilgiliydi, lanet olsun.

Fırsat eşitliğı için verdiğim bu mücadeleden sabah mastürbasyon yaptığım için pişman olacak mıydım? Neredeyse kesinlikle. Bunun uzun zamandır bulanıklaşan çizgileri daha da bulanıklaştıracağını fark edecek öngörüye sahiptim ama kendimi durduracak irade gücüne sahip değıdim.

Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki?

Odayı geçip bizi ayıran duvara yaslandım ve ıslak tenin tende çıkardığı bağımlılık yapan sesi dinledim, Kit'in temposu yavaşlamış gibiydi. Arada sırada sessiz, boğuk iniltieler çıkarıyordu ve ben bir elini ağızına kapatıp kapatmadığını merak ediyordum. Ya da belki bir elini duş duvarına dayamıştı ve sesleri yakalamak için ağızını pazusuna doğıru çeviriyordu?

Bu görüntü karşısında klitorisimi ovuşturmamak için tüm umutlarımı yitirdim. Kahretsin, ne doğıru eğilmiş miydi? Sırtından aşağı su mu akıyordu? O *muhteşem* kı yanaklarının üzerinden mi?

Kendi iniltimi bastırdım, elimi ağızıma sıkıca bastırarak klitorisimin etrafında giderek artan daireler çizdim, kendimi daha da yükselttim

Kalçalarım kendi iradesiyle sallanıyordu.

"Margot," diye seslendi Kit, sesinde alfa hırıltısı vardı. "Kayganlığının kokusunu alabiliyorum."

"Evet, kendine dokunduğunu duyabiliyorum," diye karşılık verdim, küstah olmaya çalışarak ve amatör bir telefon seks işçisi gibi ses çıkararak.

"Eller kendimize demiştin. Ben ellerimi kendime saklıyorum." Son *derece* kendini beğenmiş biriydi ve ben onun bu küstahlığı karşısında alınmakla tahrik olmak arasında kaldım.

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun," diye cevap verdim, hızımı artırarak, ulaşılması giderek imkânsızlaşan bir zirveye ulaşmak için çaresizce çabalıyordum.

Aptal, ince, kemikli parmağımı istemiyordum. Kit *tam* oradaydı, kalın bir düğüm ve lezzetli bir gerginlik gibi kokuyordu ve *neden şu anda kendimi boşaltıyordum ki?*

"Buraya gel," diye emretti Kit, sesine herhangi bir emir katmamaya dikkat ederek. "İzlemek istiyorum ve senin de istediğini *biliyorum*."

"Kendini beğenmiş alfa," diye homurdandım, sözlerimdeki öfke uyku şortumu ve külotumu çıkarıp banyoya sadece bir tişörtle girme hızımla biraz azaldı.

"Tişörtünü çıkar," dedi Kit hemen, tam da onu hayal ettiğim pozisyonda. Kalçalarım çoktan kayganlaşmıştı ve hızla gömleğimi çıkarıp yeri kirletmeye başlamadan önce duşa doğru yöneldim.

Kit doğruldu, mükemmel siki elinde ve gözleri kızarmış bir şekilde yaklaşmamı izledi, girişin dışında durdu ve düşün diğer ucundaki geniş taş bankı işaret etti.

Kaşlarımı çatarak onunla koltuk arasına baktım.

"Eller kendimize," diye hatırlattı bana tembel bir sırtışıla, daha da vurgulamak için sikini pompaladı.

"Bana dokunmayacak mısın?" Nefesim kesildi, saf bir omega öfkesi göğsümün ortasına çarptı ama sonra onu geri ittim. *O benim değil. Kızmaya hakkım yok.*

Birlikte soyunmamamız gerekiyordu.

"Ellerimle değil."

En azından bu öfkeyi dindirdi.

"Bunu göreceğiz," diye cevap verdim, duş bankına oturdum ve bir ayağımı yanımda düz tutarak kalçalarımı onun için açtım. Duvar apliklerinden gelen yumuşak altın rengi ışık, kaygan ve sırlıslıkla tenime yansdı ve ben de bir damla uyarılmayı yakalayıp şişmiş klitorisime doğru sürükleyerek bir gösteri yaptım. Kit'in sırtı fayanslı duvara bir gümbürtüyle çarptı, eli sikinin etrafında sıkılaştı, başı kızgın ve mor görünüyordu ve duş giderine boşalttığı prekumla ağlıyordu.

O döllere *ihtiyacım vardı*. Ağzıma, amıma, seçici değildim.

"Omega," diye homurdandı, rahmimde bir nabız daha atmasına ve ani bir kayganlık fişkırmasına neden oldu.

Alfa. Kelime dilimin ucundaydı, serbest bırakılmak, korunmak, *her şey* için aynı anda inleyen bir yalvarış, ama ısırarak geri çektim. Onun duyguları zaten yeterince karmaşıktı ve ben kendiminkileri incelemek bile istemiyordum.

Bu geçici, geçici, geçiciydi.

Bana öyle değilmiş gibi diledim.

Kit bana doğru bir adım attı, hâlâ şaftını kontrollü, kasıtlı vuruşlarla pompalıyordu.

"Eller kendimize," hatırlattı bana, daha önce gördüğümü hatırlamadığım dişlek bir gülümsemeyle. Gerçi bunu analiz edecek zaman yoktu.

Önümde gümbürdeyerek dizlerinin üzerine çöktüğünde. "Yayıl. Çenemden aşağı fişkırana kadar o güzel klitorisini yalamama izin ver."

Hayatımda hiç çıkarmadığımdan emin olduğum yarı kısık bir anlaşıma sesi çıkardım, diğer ayağımı bankın üzerine koydum ve Kit'in seyir zevki için kendimi müstehcen bir şekilde açtım.

Kit'in sırt kasları zorlanıyor olmalıydı ki üzerime eğildi, ağzını amıma doğru indirip iğrenç bir höpürdetmeyle kayganlığımı yalarken elleriyle bana dokunmamaya dikkat etti.

Kendinden geçerek inledi, kısa bir süre topuklarının üzerine oturdu, gözleri kapandı. "Tadın bir rüya gibi, Margot."

"Şşş. Bana bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyorsun." Kit homurdandı. "Kurnazına çok fazla kredi veriyorsun."

Ben bir cevap oluşturmamadan Kit işe koyuldu, dili klitorisime beynimi kısa devre yaptıran büyümlü bir şey yaptı.

Hiç düşünmeden kafasına uzandım ama daha saçının ucuna dokunmuştum ki Kit kaşlarını kaldırarak beni geri çekti.

"Beni buna zorlamak konusunda ciddi olamazsın, değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak . Kit bu hareketi takip etti ve kollarımın altında şişen göğüslerimi merakla izledi.

Kit kendinden emin bir tavırla, "Ben çok ciddiyim," diye cevap verdi, beklenti dolu bir kaşını bana kaldırarak.

Surat asıyordum ama yüzüme inat burnumu kesecek değildim. Pozisyonuma geri döndüm, parmaklarımla Kit'in dilini düzgünce arasına yerleştirdiği bir V oluşturdum, klitorisimi ağzına almadan önce kayganlığımı yalamasının iffetsiz sesleriyle duş kabinini doldurdum.

Ani hareket, hareketlerinin cüreti, ona dokunamamanın verdiği ek uyarılma, hepsi beni şaşırtıcı bir hızla uçurumun kenarına gönderdi

ve yoğunluğu.

Kaygan, sıcak dışında gördüğüm en cömert şekilde içimden aktı, ememediğı her şey Kit'in çenesinden aşağı döküldü.

İnledi, şaftını pompalarken çıkardığı ıslak sesler başka bir kaygan akıntının fışkırmasına neden oldu.

"Yatağa, Margot," diye homurdandı Kit, sikini yumruklarken ön kollarındaki damarlar iyice belirginleşmişti.

"Patron," diye mırıldandım, adımı çağırıyor gibi görünen parıldayan precum damlası üzerinde pratik tükürük salgıladım.

"Şikayet mi ediyorsun?"

Bacaklarımı birbirine bastırdım, Kit'i duştan çıkarken takip ettim ve bana uzattığı havluyu aldım.

"Hayır, şikayet etmiyorum." Vücudumu kabaca kuruladığımda bile kalçalarımın üstü ıslak ve kaygan kalmaya devam etti. Kesinlikle şikâyet etmiyordum. "En azından patronluk konusunda değil. Biraz da ellememe kuralı hakkında."

Bir cevap beklemeden yatak odasına geri döndüm ve yatağa yatay bir şekilde uzandım, elimi karnımdan aşağı kaydırıp klitorisimle oynarken arka planda aksiyon filminin inanılmaz derecede romantik olmayan sesleri hala çalıyordu. Madem ellerimi kendime , o zaman onları iyi bir şekilde kullanacaktım.

Kit yatağın kenarında durmuş, yüzünde açlık ifadesiyle beni izliyordu. "Ne kadar kaygan olduğuna bak. Ne güzel, muhtaç bir amcık."

"Kendini beğenmişlik yapma," diye nefes aldım. "Bu, Aaron Tempest'in ekranda pazularını esnetmesini izlemenin doğal bir tepkisi."

Kit durakladı, gözleri meydan okumayla doluydu. "Tüm bu tatlı kayganlığın televizyonda gördüğün bir aksiyon yıldızı için olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Tüm bu tatlı inlemeler onun için miydi?"

Kendine güveni tamdı ve sinirlenmek ya da öfkelenmek yerine benimle dalga geçmesine bayılıyordum.

Kit uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. "Sanırım benimle dalga geçiyorsun, tatlı, *güzel* Margot."

Sikini klitorisimin üzerinde gezdirdi, şişman başını aşırı hassas sinirlerimin üzerinde alaycı daireler çizerek ovuşturdu.

"Sana söylüyorum, ben o kadar da iyi değilim." Kit düşünceli düşünceli mırıldandı, çıldırtıcı derecede yavaş temposunu sürdürdü. "Yine de senin kadar kötü değilim. Bana eziyet etmeyi bırak."

"Çok isterim."

"Ne istiyorsun, davetiye mi?" Horoz yoksunluğu karşısında en az yüzde elli vahşi omega'ya dönüşerek hırladım.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Egom zedelendi," diye alay etti Kit, sesi ipeksi bir yumuşaklıkla baştan çıkarıcıydı.

Homurdandım, bir bacağımı kalçasına doladım ve onu daha yakına çekmeye çalıştım. "Hayır, öyle değil. Neden bu kadar güçlüsün?"

Üzüntümden, aletini hiç yaklaştırmıyor gibi görünüyordum.

"Öyle," diye ısrar etti Kit, sikini aşağı kaydırıp ucuyla benimle alay ederek. *Bu daha mı kötü? Sanırım bu daha kötü olabilir.* "Çok morarmış. Hatta hırpalanmış. Biraz yatıştırılması gerekecek. Başka türlü yapabileceğimi sanmıyorum."

Tırnakları kadar sert aleti *masaj yaparken* bunu söyleme cüretini sadece bir santim de olsa.

"Sen tam bir veletsin," diye mızımlılandım. "İyi, iyi, iyi. Bu gece ürettiğim her litre kaygan -ki muhtemelen çok var- senin için, seni kibirli alfa sikkafalı. Lütfen aklımı kaçırmadan beni becer."

Kit saf, katıksız bir memnuniyetle sırtıttı, kabzasına kadar sokarken elleri yatağın iki yanına geldi.

Göğüslerimi avuçladım, meme uçlarımla oynadım. Eğer ellerimi kendime saklayacaksam, bu konuda çok iyi bir gösteri yapacaktım.

Kit, "Hiç şüphe duymadığından değil, ama hepsi senin için," diye homurdandı, kollarındaki ve karnındaki kaslar her hareketle esneyerek beni yatağa itti.

Onu daha fazla kızdırmak istiyordum ama konuşma kapasitemi kaybetmişim. Beynim tam omega bölgesine gömülmüştü ve onun düğümünden arzuladığım gerginlik dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

"Çok güzel," diye mırıldandı Kit. "Göğsünden aşağıya doğru kızarmana bayılıyorum. Çıkardığın sesleri, o lanet *kokunu* seviyorum. Seni bütün gün izleyebilirim."

Sözleri beni tamamen çözdü. Çaresizce nefes nefese kaldım, o kadar yoğun bir orgazmın içine sürüklendim ki içinde boğulacakmışım gibi hissettim.

Çok iyi. Onunla her zaman nasıl bu kadar iyiydi?

"Düğüm," diye soludum, kalçalarımı geriye doğru sallayarak Kit'in düğümünü almaya çalıştım. Açıklanamayan bir sebep dışında, lanet olası *eli* yolumun üzerindeydi, Amımın olması gerektiği gibi etrafını sardı.

"Hayır, Omega. Hiç sanmıyorum. Birbirimize düğümlenmiş olsaydık ellerimi kendime zor tutardım, değil mi?"

Kit'in hareketleri titreyerek durduğunda, döllerini neredeyse anında kalçalarımın altına aşağı akarken ve düğümü durdurmak için yerinde durmazken, öfke dolu bir nefes verdim.

Biraz öfkeli ve çokça azgın bir şekilde geri çekildim, yüzüm ona dönük olana kadar etrafta süründüm, ağzım hala sızan horozuyla aynı seviyedeydi.

"Kızma, Margot mine. Bryce ve Kane'in partisinde bunun seni ne kadar delirttiğini biliyorum."

Margot benim.

Ama ben onun değildim. Biraz zaman ve mesafe olsa Kit de bunun farkına varacaktı. Muhtemelen bir gün açık fikirliliğim için bana *teşekkür* edecekti.

Şimdilik, bu sevgi ifadesini kabul etmeyecektim. Edersem bayılırdım.

"Bir düğüm inkâr sapkınlığım olduğunu benden önce fark etmen beni kızdırdı." Kit'e kirpiklerimin arasından meydan okuyan bir bakış attıktan sonra hâlâ seğirmekte olan sikini yutabildiğim kadar yuttum, d l n  ve  aftındaki kayganlığı tek bir yumuşak hareketle emdim.

"Siktir!" Kit, kalın ete masaj yaparken düğümünü tutu u neredeyse acı verici görünüyordu ve boğazımdan aşağı bir başka cum fı kırttı. "S rprizlerle dolusun, Margot benim."

Mırıldandım, alabildiğim her uyarılma damlasını emdim, sadece onu kuruttuğumda geri çekildim.

" yleyim. Bir dahaki sefere düğümünü istiyorum."

" ok otoriter," diye alay etti Kit, çenemi kavradı ve eğilip bana pis bir öpücük verdi. " yi bir omega ol, o zaman göreceğiz."

Bölüm 17

N Birimiz Pazar akşamı yola çıkmaya hazırdı ve Pazar *gecesi* inanılmaz olsa da, sabah altıda Londra'ya geri dönmek

Böyle bir hafta sonundan sonra Pazartesi günü cehennemin özel bir türüydü.

Kit, menajeriyle haftalardır ertelediği bir toplantı için isteksizce şehre doğru yola çıkarken, ben de Nico ve Violet'le birlikte sabah dokuzdaki konferans görüşmesi için eve doğru yola çıkmıştım.

Görüşmenin başında, ısı iznim başlamadan önce teslim etmem gerekenleri tartışırken çoğunlukla A oyunumda olmayı başarmıştım, ancak şimdi muhtemelen ben yokken gerçekleşecek bir anlaşmayı tartışıyorlardı ve odak noktam kayıyordu.

Ofis olarak kullandığım ufacık ikinci yatak odası dairenin ön tarafındaydı ve sessiz sokağa bakıyordu. Pencereden dışarı baktım ve bir an için bu işi her yerden yapabileceğim fikrini düşündüm.

Bütün mesele buydu. İyi bir omega alfasının emrine olduğu için kasıtlı olarak bu özel role sürülmüştüm,

Koruyucularının onlar için endişelenmesine gerek kalmadan evlerinde güven içinde yaşıyorlardı.

Bunu sadece olumsuz bir şey olarak görmüştüm. Hatta bekârlığıma yönelik acımasız bir iğneleme, çünkü altında çalıştığım alfa partner, beş çocuğuna bakmak için evde kalan bir omega ile çiftleşmişti. Ama belki de evden çalışmanın getirdiği faydaları göz ardı etmekte çok acele etmiştim.

Ve belki de çok iyi seyahat eden Kit ile vakit geçirmek -ve başkasının hayatını kolaylaştırmak için iptal etmek yerine geçtiğimiz hafta sonu gerçekten bir seyahate çıkmak- beni olasılıkları düşünmeye sevk etti.

Hâlâ bir yuvaya ihtiyacım vardı. Onun yaptığı gibi sürekli seyahat ederek yaşayamazdım. Ama uzun tatillere çıkabilir ve deniz kenarında bir yerde güneşli bir villada çalışabilirdim. Manzara değişikliği. Ülkeyi terk edebilirdim, böylece kimse onlar için bir şey yapmamı isteyemezdi.

Bu muhtemelen bencilce bir düşünceydi.

"Tamam, sanırım hepsi bu kadar," dedi Reuben, ekran dışındaki birinden kahve alırken. "Margot, eğer daha önce tekrar konuşmazsak, sen... işinin başına döndüğünde bir buluşma ayarlarız."

"Kulağa harika geliyor," diye cevap verdim zoraki bir gülümsemeyle, hepimiz şu anda benim ateşimi düşünmüyormuşuz gibi davranarak. Ne kadar hoş. "Herkes iyi günler." Bir iniltiyle alnımı masanın üzerine koyarak hemen oturumu kapattım.

Şüphesiz, şirketteki herkes bugün çay molasında bu yorum üzerine titriyor olacaktı. Bunu ofisten atılmamın iyi yanları listeme ekledim.

Neyse ki günüm bundan sonra daha iyi geçti. Nihayet beklediğim bazı belgeler elime geçti ve Kit menajeriyle yaptığı görüşmeden sonra bana öğle yemeğinin fotoğrafını gönderdi ki bunu kendime tam olarak tarif edemediğim bir şekilde tuhaf bir şekilde sevimli buldum.

Çok... evcil miydi?

Yetişkin hayatım boyunca hiç sevgilim olmamıştı. Sırf benimle günüyle ilgili bir şeyler paylaşmak istediği için bana yediklerinin resmini gönderen biri olmamıştı. Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir yakınlık ve benim kaya gibi sağlam duygusal duvarlarım için Kit'le paylaştığımız diğer her şeyden çok daha tehlikeliydi.

Kit bana ciddi olduğunu kanıtlayacağını söylediğinde, bunu gerçekten kastetmiş olabilir.

Ben: Bu çilekler çok güzel görünüyor.

Durumumu 'Dışarıda' olarak ayarlayıp ofisten çıkmadan önce sonuna salyalı bir yüz emoji si ekledim. Genelde süpermarkete sabahın erken saatlerinde, çoğunlukla ıssız olduğu zamanlarda gitmeyi tercih ederdim ama o anda çilek almazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

Ön ısıtmanın keyfi.

Tek başıma geçirdiğim onca sıcaktan sonra iyi olduğum bir şey varsa o da beş günü kolaylaştırmak için önceden yapabileceğim şeyleri belirlemektir. Geçmiş tecrübelerime dayanarak çilek aşermem, vücudumda C vitamini eksikliğine işaret ediyordu.

Kapıdan çıkarken yağmurluğumu ve tekerlekli çantamı aldım, merdivenlerden inerken beceriksizce kollarımı kollardan geçirdim. Tipik bir bahar günüydü - gri ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, en azından ana caddede gezinmem gereken bir insan kalabalığı olmadığı anlamına geliyordu.

Başlığım yukarıdaydı ve yüzümün ıslanmasını önlemek için başımı eğmiştim ve önümdeki biri kolumdan tutup beni pizza restoranının yanındaki çöp konteynerleriyle kaplı küçük bir yükleme alanına doğru çekerken boğuk bir şaşkınlık çığlığı attım.

Kolumu çekip kurtardığımda çantamın metal sapı betona çarptı ve içine doğru yönlendirildiğim beton duvara doğru tökezledim.

"Gerçekten de elde edilmesi zoru oynuyorsun, değil mi?" Jimmy benimle sokak arasında durarak sordu. "Babanla iki kez kontrol ettim ve sürekli 'Hayır Jim, kimseye kur yapmıyor, sadece seninle oyun oynuyor, evini kokulandırması için bir alfaya para ödüyor' diyor ama söylemeliyim ki beni gerçekten meraklandırın."

O kendi kendine kıkırdarken benim gözlerim yükleme bölümünde bir kaçış yolu ya da tanık ya da her ikisini birden arıyordu. İdeal olarak ikisini de.

Ne yazık ki yağmur herkesi caddeden uzaklaştırmış görünüyordu ve Jimmy üzerime çullanmak için sağlam bir iş çıkarıyordu.

"Bu sizi şaşırtabilir," dedim sertçe, zaman kazanmak için oyalanırken rahatsız olmamış görünmeyi umarak. "Ama aslında babam benim biriyle flört edip etmediğim konusunda yetkili değil. Ben öyleyim ve *öyleyim*, yani gidebilirsin."

"Dikkatli ol kızım," diye uyardı Jimmy hafif uğursuz bir sırıtışla. "Biz alfaların kovalamacayı sevdiğini bilirsin. Teddie senin biraz kur yapmaya ihtiyacı olan yüksek sınıf bir omega olacağını söyledi."

Teddie de kimdi?

O konuşurken elimi çantama attım ve acil durumlar için sakladığım küçük bıçağı açtım.

"Kur yapmaya ihtiyacım yok-"

"Şimdi, şimdi, daha fazla itiraz istemiyorum," diye araya girdi Jimmy. Çantamın içinde, başparmağımın ucunu bıçağın ağzında gezdirdim. "Oyuncaklarının o sevimli küçük resmini gönderdin, hayatında bir alfa olmadığını biliyorum ve baban bu konudaki duruşunu açıkça belirtti. Sen benim olacaksın omega, bu konuda yaygara koparmana gerek yok."

"Neyse ki reşit değilim ve babam hayatım üzerinde söz sahibi değil," diye cevap verdim şurup gibi tatlı bir gülümsemeyle ve onun alanına girdim. Jimmy geri çekilmedi, irkilmedi bile. Ah, alfa olmak, etrafta dokunulmaz olduğunu düşünerek dolaşmak. "Ara sokaklarda omegaları tehdit ederken dikkatli olmalısın, biliyorsun. Saldırgan alfalarla yeterince deneyimi olan yaşlı bir kız kurusuyla karşılaşabilirsin."

Elimi çantamdan çıkarıp kanayan başparmağımı ağzına sürttüm. Jimmy kanı koluyla çılgınca silerken gözleri dehşetle açılmıştı, tükürüyor ve küfrediyordu ama ben çoktan koşturaya başlamıştım, çantamı bırakmıştım ve damarlarımda dolaşan adrenalinin beni dik tutmasına ve hareket ettirmesine güveniyordum.

Gerçekte, neredeyse hiç kan yoktu. En fazla Jimmy'nin başının ağrımasına ve boğazının kurummasına neden olabilirdi ki o bile şüpheliydi çünkü kanı hemen silmişti.

Yine de, söylediklerime rağmen, alfaları zehirli omega kanımıla tehdit etmek gibi bir alışkanlığım yoktu ve bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyordum.

Eve koştum, merdivenleri hızla çıkıp daireme girmeden önce Kit'in Cuma günü işaretlediği ön kapıdaki kokusunun soluk kalıntılarını içime çektim. Bir bandajla sarmadan önce küçük kesiği temizlemek için banyoya yöneldim. Neredeyse anında küçük bir leke belirdi, yara bandajdan sızıyordu ama çok geçmeden iyileşecekti.

Tüm bu olay beni sarsmıştı. Calum'un ısırıldığı omega ne kadar kötü hissetmiş olmalıydı? Ne kadar *travmatize olmuştu*? Hayal meyal, omegaların gidebileceği tedavi merkezleri olduğunu hatırladım, alfa içermeyen tesisler onlara rahat bir nefes aldirmayı amaçlıyordu. Kuşkusuz, ailemin özel dedektifinin onları arayacağı ilk yer orasıydı.

Ben: O dedektifin adını hiç öğrendin mi?

Chelsea'ye gelen mesajı kapattım ve düzensiz nefes alış verişlerimi kontrol altına almak için birkaç derin nefes aldım.

Chelsea: Oh! Bakmayı unuttum. Ben bakarım.

On altı yaşındaki bir çocuktan neden daha iyi sonuçlar beklediğimi bilmiyorum. Chelsea inanılmaz derecede zekiydi, ama çok akademik bir şekilde ve neredeyse diğer her şeyin pahasına. Gerçek hayat sık sık ondan uzaklaşıyordu.

**Chelsea: Nana'nın partisine festivaldeki ateşli alfayı mı getiriyorsun?
Asher ve ben bir iddiaya girdik.**

Homurdandım, kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Küçük pislikler.

Annem Jules'e hamile olduğunu ve üç çocuklu bir grup daha yapma niyetinde olduklarını açıkladığında, bu fikrin beni heyecanlandırmadığını çok net hatırlıyorum. O zamanlar bana göre ben, Layla ve Calum mükemmel bir üçlü ve en iyi arkadaşlardık, nasıl daha fazlasını isteyebilirlerdi ki?

Ama Layla'yla olanlardan ve Calum'un dönüştüğü alfadan sonra, şu anda üç küçüğüm için kesinlikle mutluydum. Kardeş ilişkilerine olan inancımı tazelemişlerdi ve onlar olmadan hayattan çok daha az mutlu olurdum.

: Henüz emin değilim.

Kit'le bu mutfakta oturup, partiye adım atmamı ve kızgınlığım için bana yuvamda eşlik edeceğini duyurmamı planladığımızı düşündüğümde yüzüm gecikmiş bir utançla kızardı.

Bu fikirde hâlâ *mantık* vardı elbette. Ama kalbim buna el vermiyordu. Kit benim baş döndürücü kayganlığımın etkilerinden muzdarip olmasa bile, *bu* konuda özellikle *ona* yalan söyleme fikri benim için iyi olmazdı.

Bunun yanı sıra, Nana'nın partisi Kit'in ödöl gecesinden bir gün sonraydı. Her ne kadar bana sıkı parti yapacak biri gibi gelmese de, bu onun için büyük bir olaydı ve ertesi gün nasıl bir durumda olacağını kim bilebilirdi.

Sanki onu düşüncelerimle çağırışım gibi, adı telefonumun ekranında parladı.

Kit: Aşğıdayım.

Öyle miydi?

Brighton'dan sonra duygusal duvarlarımı yeniden inşa etmem için bana fazla şans vermiyordu, bu kesindi. Sahilde söylediklerine bakılırsa, muhtemelen bunu tasarlamıştı.

Kapının kilidini açmak için koşarak aşğı indim ve onu terden ve yağmurdan ıslanmış, içime ya korkunç ya da harika şeyler yapan koşu kıyafetleri içinde buldum; karar henüz verilmemişti.

"Al," dedi, bana bir bakkal kâğıdı uzattı ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Nedir bu?"

"Çilek."

Ağlama, dedim kendime sertçe, içim ikiye bölünürken ona cesur bir gülümseme vermek için elimden geleni yaptım.

Kit çok iyi bir arkadaş olurdu.

Beyni bir alfa-omega ilişkisinin nasıl işlediğinin teorik yönlerini bilmiyor olabilirdi ama içgüdüleri onu gayet iyi yönlendiriyordu.

Kit içeri girmeyecekmiş gibi eşikte bekliyordu ama çantayı almaya gittiğim anda tüm tavrı değişti.

"Başparmağına ne oldu?" diye sordu, bir adım öne çıkıp bileğimi yakaladığında beni girişte sıkıştırdı.

"Sadece bir sıyrık," diye aceleyle cevap verdim, çantayı tekrar ondan almaya çalıştım, ancak kaşlarını kaldırarak geri çekti.

"Sen korkunç bir yalancısın."

"Pardon?" Bir an düşündüm. "Hayır, gerçekten değilim, aslında berbat bir yalancı olmaktan memnunum."

"Margot," diye uyardı Kit, bana en ciddi yüz ifadesini takınarak. "Bana ne olduğunu anlat."

"Çok otoriter." Bu özelliğinden normalde olduğu kadar rahatsız olmadığım için dudak büktüm. Kit'in patronluk taslaması sinir bozucu derecede çekiciydi. "Yukarı gelsen iyi olur, beni omzunun üzerinden atmana bir saniye kalmış gibi görünüyorsun."

"Öyleyim," diye kabul etti, girişe adım attı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Sürekli temiz hava akışı olmadan, neredeyse anında acı dolu bir inilti çıkardım. "Bu kötü bir fikirdi. Terin *çok* güzel kokuyor, bunu biliyor muydun?"

Kit'in dudakları kıpırdadı, bir elini omzuma koyarak beni nazıkçe merdivenlere doğru çevirdi, sonra da kışıma cesaret verici bir şaplak attı. "Biliyordum. Yukarı çık."

Ben bir adım atamadan öne doğru eğildi, dudakları kulağımın kabuğuna değdi. "İyi bir omega ol ve bana başparmağına gerçekte ne olduğunu anlat, belki tekrar eğlenceli bir ellerimizi kendimize saklama oyunu oynayabiliriz."

Merdivenleri çıkarken omzumun üzerinden ona ters ters baktım ama bunun öfkeli bir surattan çok kızgın bir surat olduğunu biliyordum. "Ellerini kendine saklayabilirsin, böyle bir söz vermiyorum. İçeri gir ve pantolonunu çıkar."

Kit homurdandı. "Bir de *bana* otoriter diyorsun. Senden korkunç bir alfa olurdu Margot."

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey," diye iç geçirdim ve dairemin kapısını açıp Kit'in beni takip etmesi için kapıyı açık tuttum. Çilekleri yıkamak için doğruca lavaboya yöneldim, süpermarkete bir kez daha gitmeye kalkışmadan özlemimi giderebileceğim için mutluydum.

Siktiğimin Jimmy'si.

Kit koltuğa oturdu, uzun bacaklarını önüne uzattı ve beklentiyle beni izledi.

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Bir cevap oluşturmak için kendime biraz daha zaman tanımak amacıyla çilekten bir ısırık alarak mırıldandım.

Bu anla ilgili bir şey bana önemli geliyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

"Jimmy dildo resmimi pek komik bulmadı sanırım." Boşuna önemsiz göstermeye çalışarak omuz silkdim. Kit hemen ayağa fırladı, sokaklara fırlayıp Jimmy'yi kovalamaya hazır görünüyordu.

En son ne zaman mırıldandığımı mükemmel bir netlikle hatırladım. O lanetli havuz partisinden önceki geceydi. Ailemin verandasındaki sallanan bankta Fraser'la oturmuş, limonata içerken o uzanmış, başını kucağıma koymuştu çünkü saçlarıyla oynamamdan her zaman hoşlanmıştı. Üniversite başvurusu yüzünden stresliydi ve tabii ki onun için mırlamakta tereddüt etmemiştim - o yumuşak, ninni gibi omega mırlaması bir alfayı rahatlatmak içindi, tıpkı onların bizi rahatlattığı gibi.

O geceden sonra bir daha hiç mırlamamıştım. Kit'in buna ihtiyaç duyduğu o ana kadar nasıl mırıldandığımı hatırladığımdan emin değildim. Bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden önce ona sarılmıştım; kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçalarına dolamış, onu kanepeye yatırmıştım.

Benim mırıldanmam onunkiyle aynı uyuşturucu etkiye sahip olmayabilirdi ama kolları sırtıma dolanıp beni sıkıca yerinde tutarken gergin kasları gevşedi.

"Margot," diye inledi. "Bu kadar çekici olmayı bırak. Tekmelemem gereken kışklar var."

"Hayır bilmiyorsun, ben hallettim. Başparmağımdaki küçük kesik de bu yüzden. Benim sorunlarımla ilgilenmek zorunda değilsin."

"Bunu biliyorum Margot. Her şeyin kontrolün altında olduğunu biliyorum. Ben sadece

istiyorum. Hayatınızı kolaylaştırmak istiyorum."

Kokun kafasını karıştırdı. Muhtemelen mırıldanmanın da yardımı olmamıştır. Bu hafta sonu ödül gecesini atlatın ve aranızda biraz mesafe koyun, tüm bu artan duygular kaybolacaktır.

Ve bu iyi bir şey, dedim kendime kararlılıkla. En iyi şey. İkimiz için de.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

A On dört yıl sonra, kızgınlık dönemime girmeden önce ne beklemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Önce kokum tatlandı. Önceki haftalarda sürekli azgındım. Son birkaç gün içinde -işte ne işim varsa toparlamam, erzak stoklamam, yuvamı hazırlamam ve rahatsız etmeyin mesajları göndermem rahmimde düşük, sürekli bir ağrı başladı, gelecek olan felç edici krampların küçük bir önizlemesi. Vücut ısım dramatik bir şekilde yükseldiğinde, hemen yuvaya gitmem gerektiğini anladım.

Bu öylesine kalıplaşmış bir süreçti ve genellikle bedenimle o kadar uyum içindeydim ki, Kit'in ödül gecesi için Ellis'in önünde arabadan indiğimde rahmimdeki hafif ağrının çoktan başladığını fark etmek şaşırtıcıydı. Sadece göğsümdeki daha keskin ve giderek daha acil hale gelen ağrı nedeniyle bunu hemen fark etmemiştim.

"Her şey yolunda mı?" Kit sordu, Nico'dan ödünç aldığı arabanın anahtarlarını valeyeye verirken ben de paltomu biraz daha sıkı sararak

Kendimi dünyadan koruyordum.

Her şey çok kırılgan hissettiriyordu. Kendimi çok kırılgan hissediyordum. Bu gece Kit'e destek olmayı gerçekten çok istiyordum ama evde kalıp yuvama kapanmanın cazibesi neredeyse beni ele geçirecekti.

Kit'e neşeli bir gülümseme olduğunu umduğum bir bakış attım. "Tabii ki."

Öyleydi. Ya da öyle olmalıydı. *Olmamasının* nedeni, şu anda sırtımın küçük kısmında büyük ve sert bir elin durması, özel dikim üç parçalı bir takım elbise içinde şık bir mükemmellik gibi görünmesi, kahve, viski ve uzun zamandır kendime yasakladığım hayaller gibi kokmasıydı.

Özbilinçle, gevşek buklelerimi kabarttım ve makyajımı on altıncı kez kontrol etme dürtüsüne direndim.

"İstersen gidebiliriz," dedi Kit, beni otelin büyük fuayesinden geçirip vestiyere doğru götürürken. Bir keresinde burada bir hukuk ödülleri yemeğine katılmışım, ama kalabalık biraz daha asık suratlıydı, en azından gecenin bu aşamasında. Önümdeki kadın paltosunu çıkarmış, daracık kırmızı elbisesinin içinde kalça şişesini saklayacak bir yer bulmaya çalışıyordu. "Bu tür şeylerden nefret ediyorum. Çok fazla... havadan sudan konuşma."

Kit ürperdi ve ben de omzumun üzerinden ona güven verici bir gülümseme gönderdim, en yüksek bileklikli topuklu ayakkabılarımı giymeme rağmen ona bakma ihtiyacı duydum.

"İkimiz için de ufak tefek konuşmalar yaparım," diye teminat verdim, küçük yakın çevresi dışında biriyle konuşmanın onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum. "Sadece bana sahte içkiler ve ordövrler sağla. Tadı mantara benzemesin," diye ekledim bir an düşündükten sonra. "Mantar ancak hiçbir şekilde görülemiyor ya da tadılamıyorsa olur."

"Memnun etmesi çok zor," diye alay etti Kit, ağzında bir gülümseme oynasıyordu. Bu kadar yakışıklı olması bir lanetti. Ve çok hoş, sosyal katmanlarının altında

anksiyete, onu yavaş yavaş eğittiğim omegalara karşı genel güvensizlik ve yalnızlık eğilimleri.

Kit birini önemsemeye karar verdiğinde, onu gerçekten tüm dikkatinin odağı haline getirirdi ve nazik, düşünceli ve *bağımlılık* yaratan biriydi.

Bu yüzden bu gece her şey sona *ermeliydi*.

Teknik olarak, büyükannemin yarınki doğum günü partisi konuştuğumuz son etkinlikti, ancak bugünden sonra pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmiş olacaktım ve çekip gitmeyi planlıyordum. Aslında doğrudan yuvama doğru yürümeyi ve aptal ateşim bitene kadar oradan ayrılmamayı, muhtemelen tüm bu süre boyunca kendime acıyarak ağlamayı.

Ortaya çıktığımda Kit beni *gerçekte* olduğum gibi görecekti, sıcak öncesi kokumun ona verdiği idealize edilmiş halimle değil.

Ve hepsi bu kadar.

Telefonumu çıkarıp sessize aldım ve kız kardeşimden bir mesaj fark ettim.

Chelsea: Teddie Reid. O bir özel dedektif, kartvizitini annemin çantasında buldum.

Teddie. Sesi kapatıp telefonumu bir kenara koyarken kaşlarımı çattım. Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

Bununla daha sonra ilgileneceğimi aklıma not ettiğimde sıranın önüne geçtik ve hafif paltomu çıkarıp birkaç yıl önce bir iş galası için aldığım kraliyet mavisi elbisemi giydim. Seksi olmaktan ziyade zarifti, üst kısmı zevkli bir şekilde aşağıya doğru iniyordu ve omuzlarımı göstermek için ince spagetti askıları vardı. Eteği daha dökümlüydü ama ön kısmında uzun bir yırtmaç vardı, bu da onu balo elbisesinden daha az, yetişkin gece elbisesine benzetiyordu.

Bunu iş düşüncesiyle satın almıştım, ancak odayı tararken Kit'in iş kolunda kesinlikle daha göz alıcı bir şey seçebileceğimi fark ettim.

Gerçi koyu mavi gömleğiyle istemedenden de olsa renk uyumuna girmiştik ve bu benim küçük aptal omega kalbimi mutlu etmişti.

"Görünüyorsun..." Kit yutkundu ve başını hafifçe salladı. "Gerçek dışı. Söyleyecek kelime bile bulamıyorum. Kahretsin, keşke kameram yanımda olsaydı."

"Öyle mi?" Kaşlarım havaya kalkarak sordum. Bildiğim kadarıyla Kit insanların fotoğrafını çekmiyordu.

Ayrıca, *kendim* için iyi görünsem de, herhangi bir yanılsama altında değildim. Kırmızı elbiseli, matarasının yarısı minik el çantasının üstünden dışarı çıkmış olan kadın gerçek bir süper modele benziyordu.

Kit mırıldandı, yavaşça yaptığı inceleme dizimin hemen üzerinde biten yırtmaçta durakladı. "Bunu benim için tekrar giyer misin?"

Hayır. Bu gecedен sonra seni bir daha göremem. Ya da en azından ateşim geçene kadar. Senden uzak kalmaya ihtiyacım var, yoksa kendimi delirteceğim.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım ve belli ki onayladığını düşündüğü gergin bir gülümsemeyeyle ona karşılık verdim. Bu gece Kit için çok önemliydi ve ona kendi sorunlarımı yükleyecek değildim.

"İçeri girelim mi?" Kolumu dirseğinin kıvrımına dolayarak sordum, kısmen ona yakın olmanın rahatlığı için, kısmen de ayakkabılarım sadece kibirli olduğum için satın aldığım gülünç ölüm tuzakları olduğu için.

"Sanırım," diye iç geçirdi ve beni biraz daha yanına çekti.

The Ellis'in balo salonu, koyu kırmızı desenli halı, krem rengi duvarlar ve altın rengi avizeler gibi genel, gösterişli bir otel tarzında çok güzeldi. Yuvarlak masalar odanın ortasına yerleştirilmişti ve üzerlerinde uzun çiçekli

ve odanın bir kenarı boyunca uzanan derme çatma bir galeri vardı ki özellikle oraya ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Bu Aaron Tempest'ın küçük kız kardeşi Emily," dedi Kit, çenesini kırmızı elbiseli kadına doğru eğerek, kalçasındaki matarayı gizlemeye çalışmaktan vazgeçmiş ve onu bir çanta gibi tutuyordu. "Sanırım Moda ve Güzellik kategorisinde aday gösterildi."

"Ne kadar havalı bir aile," diye mırıldandım, Emily'nin film yıldızı kardeşine ailece benzeyip benzemediğini görmek için kibarlıktan biraz daha uzun süre baktım. "Belki bu gece küçük kız kardeşini desteklemek için gelir."

Kit bunu teklif ettiğim için hafifçe gücenmiş görünüyordu. "Umarım bunu yaparsa randevunu değiştirmeyi düşünmüyorsunuzdur."

"Çok hassassın," diye alay ettim, hafifçe yan tarafını dürterek. "O filme verdiğim yoğun fiziksel tepki yüzünden hâlâ kızgın değilsin, değil mi?"

"Tepki gösterdiğin şey bu değildi," diye homurdandı Kit, ama gözleri muziplikle parlıyordu. "Aslında, o zaman bu konuya açıklık getirdiğinizi çok net hatırlıyorum. Tam olarak ne demiştiniz... Sanırım 'birçok litre' ifadesini kullanmıştınız-"

"Konuşmayı kes," diye güldüm, Kit'in kaburgalarını bu sefer biraz daha sert dürttüm, o da karışık bir ortamda 'litrelerce kayganlığım' hakkında şiirsel bir şeyler söylemeye başladı.

Kit, kendinden fazlasıyla memnun görünerek, "Sözümü geri alıyorum," dedi. Masaların arasından geçerken sessizce, "Bu gerçekten de oldukça şık bir kalabalık," dedim, odanın etrafında kaynaşan küçük gruplara bakarak.

Bazılarında çok belirgin bohem sanatçı havası vardı, ama çok daha fazlası hayır etkinliklerinde karşılaştığım türden paralı tiplere benziyordu firmam itibarlarını parlatmak için ev sahipliği yaptı.

Kit homurdandı. "Bir sürü zengin sanat hamisi var. Bu gece bizimkinden çok onların yararına - hangi aç sanatçıları hayırseverce evlat edindiklerini gösterecekler."

"Hiç hayırseveriniz var mı? Bu gece öpülmesi gereken yüzükler var mı?"

"Muhtemelen, ama bunu yapmaya niyetim yok. Burada bir sürü temsilci var.

Ajans, tüm bu ağ işlerini halledebilir."

Sanki bizi görmezden gelen rastgele yabancılardan herhangi birinin karşı çıkmasına meydan okurcasına, beni bara götürmeden önce odaya sertçe baktı.

Kit benim için bir mocktail, onun için de bira sipariş etti ve fiziksel teması azaltmasını beklediğim yerde, tüm kolunu bana doladı. ve beni daha sıkı tuttu.

Ona bakmak için başımı geriye eğdim, dudaklarım neredeyse çenesine değecekti. "Gergin misin?"

"Sen buradayken o kadar da değil."

"Senin omega kalkanın olduğum için mi?" Hafif, alaycı bir ton hedefliyordum ama kelimeler utanç verici bir şekilde nefes nefese çıktı.

Kit bana baktı, o kadar yakındık ki burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Sen bundan çok daha fazlasısın, Margot."

Karnımda, sıcaklığımla hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen *duygularla* ilgili bir çırpınma vardı.

"şeyler söylememelisin."

"Sen söz konusu olduğunda kendimi durduramıyorum." Gözlüklerini düzeltti ve göbek çırpınışları kriz noktasına ulaştı.

"Kit? Sen misin?" diye sordu biri, büyüü bozarak. Sanki kalabalık bir balo salonunun ortasında durmak yerine az önce suyun altındaymışım gibi bir ciğer dolusu oksijen emdim.

Kit isteksizce gözlerini kaçırarak bize yaklaşan betayı selamladı. Yine de belimdeki tutuşu gevşemedi ve temiz hava almak için dışarı koşma fikrimi suya düşürdü.

"Seni görmek harika, dostum! En son ne zaman ?
Lahor, belki?"

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı Kit, sesi sertti. Boğazını temizledi ve beni bir şekilde daha yakına çekti. "Cody, bu Margot. Margot, Cody. Bir fotoğrafçı arkadaş."

"Margot, seninle tanışmak bir zevk." Cody bana Coleman'ın bana verdiği tepkinin o kadar zıttı olan parlak ve içten bir gülümseme verdi ki ihtiyatlı bir şekilde kendi gülümsememle karşılık vermem bir anımı aldı. Anlaşılan Kit'in bütün arkadaşları tam bir pislik değildi. "Umarım bu gece senin için çok sıkıcı olmaz. Yemeklerin iyi olduğunu bile söyleyemem, her şey küçük."

"Kit'in arkadaşlığı asla sıkıcı değildir. Ve eğer şuradaki muhteşem galeri duvarına bakma şansım olursa, fazlasıyla eğleneceğim."

"Bunu kesinlikle başarabilirim," diye söz verdi Kit, sesi kulağımda alçak bir mırıltıya dönüşüyordu. Arkadaşlık için fazla samimiydi, gerçekten.

Bize bakarken Cody'nin ağzında küçük bir gülümseme vardı ve bu beni inanılmaz derecede mahcup hissettirdi.

Bu gerçek değil. Biz sadece arkadaşız. Yanlışlıkla ona karşı bir şeyler hissettim. O sadece bana karşı hisleri olduğunu düşünüyor.

"Bundan sonra nereye gidiyorsun Kit? Fransa'da fotoğraf isteyen bir otel zinciriyle ilgili bir şeyler vardı, değil mi?"

Kit uzun bir süre sessiz kaldı ve ben de onu cesaretlendirmek için hafifçe sıktım. Sırf ben buradayım diye gelecek hakkında konuşurken kendini garip hissetmesini istemiyordum.

"Bunu geri çevirdim. New York'ta bana daha uygun bir iş çıktı. Birkaç hafta içinde bunun için mülakat yapacağım."

New York'a mı? Londra'daki işi bittikten sonra nereye gideceği konusunda pek konuşmamıştık. Geçerken bahsettiği gibi Kit'in Paris'e gideceğini düşünmüştüm ve bana daha uzaklara gitmeyi planladığını söylemediği için biraz kırılmıştım.

Cody ona bilmiş bir bakış attı. "Senin adına sevindim, dostum."

"Henüz kutlama yapmayalım, hâlâ işi almam gerekiyor," dedi Kit alaycı bir ifadeyle, etrafına bakınarak. "Nerede oturacağımıza karar versek iyi olur."

"Evet, bu mantıklı bir fikir," diye onayladı Cody, odayı taramaya başlamıştı bile. Bize dönüp Kit'e parlak bir gülümseme daha attı. "Seni görmek güzel, Kit. Özellikle de seni *mutlu* görmek."

Kit mutlu görünüyor muydu?

Kit'ten gelmeyecek duygusal bir darbe için kendimi hazırlayarak gerildim. Sessiz bir kovma, küçümseyici bir kahkaha, *herhangi bir şey*. Beni kesin olarak yerime oturtacak bir şey.

Ama Kit mükemmel, dingin bir sessizlikle bana yol göstermeye başlamıştı bile.

Eli belime bir yapboz parçası gibi oturuyor gibiydi ve onu tanıdığım süre boyunca avucunu oraya çokça yasladığını aniden fark ettim. Aslında, Nico ve Violet'in partisinde tanıştığımızda yaptığı ilk şey buydu. Belirgin bir neden olmadan elini sırtıma koymuştu.

"Madem görmek istedin, önce fotoğraflara bakalım," diyerek beni masalar arasındaki dolambaçlı yollardan geçirdi.

O çok rahattı ve ben aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissettim.

Neyse ki, resimler ideal bir dikkat dağıtıcıydı. Her kategoriden finalistlerin aday gösterilen çalışmaları sergileniyordu ve hepsi de tema ve

konu ve stil.

Sonunda, Norveç'teki bir balıkçı köyünün çarpıcı bir resmi olan Kit'in katkısına ulaştık. Ben bembeyaz karla parlak kırmızı evlerin kontrastına, evlerin rahatlığıyla çevrenin kasvetine hayranlıkla bakarken o yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Her şeyi o kadar mükemmel yakalamıştı ki. Kit'in çalışmalarını ilk kez görüyor değildim -Nico ve Violet'in evi bunlarla doluydu- ama şimdi görmenin ve onu *tanımanın* ekstra büyüğü bir yanı vardı.

"*Lütfen* gidebilir miyiz?" Kit homurdandı, hâlâ elimi tutmasına rağmen kıpırdanıyordu. "Kendi yaptığım işe bakmak çok büyük bir ıstırap. Bana işkence ediyorsunuz."

"Bu kadar dramatik olma," diye güldüm. "Nico ve Violet'in koridoru senin çalışmaların için bir tapınak gibi."

"İşte bu yüzden stüdyoya hep arka bahçeden gidiyorum," diye karşı çıktı. "Hadi ama, insanlar akşam yemeği için yerlerini alıyor gibi görünüyor."

Öyleydi, ama çok yavaş bir şekilde dolambaçlı bir şekilde ve kesinlikle acele etmeye gerek yoktu, ama ona acıdım ve şikayet etmeden takip ettim.

Ön tarafa yakın orta masalardan birinde oturuyorduk, isimlerimiz yerlerimizin üzerindeki kalın kartlara özenle basılmıştı.

Ve iki çiftleşmemiş alfanın arasına sıkışmıştım. Sağımda Kit, solumda ise Jude Spencer vardı. Yerime oturduğumda genişçe gülümsedi, Kit sandalyemi itmek için arkamda durdu, elleri omuzlarımı belirgin bir şekilde tescilli hissettiren bir şekilde yumuşattı.

"Margot Bailey, sizinle tanışmak bir zevk. Ben Jude." Konuşurken öne doğru eğilerek, birdenbire ters ters bakmaya başlayan Kit'e de hitap etti.

"Memnun oldum Jude," dedim kibarca, dirseğimle Kit'i dürterek. "Bu Kit Iyer."

Eğer Kit bir odaya girdiğinde hemen omegaların hücumuna uğramıyorsa, Jude için bunun nasıl bir Şey olduğunu hayal bile edemezdim. Kit'ten daha yakışıklı olduğundan değil - kesinlikle öyle düşünmüyordum - ama düzgün dalgalı sarı saçları, deniz mavisi gözleri, kare çenesi ve yüksek elmacık kemikleriyle masal kitaplarındaki prens cazibesine sahipti.

Bir katalogdan fırlamış gibi görünüyordu, taze fesleğen gibi kokuyordu ve giyimi ve genel sunumuyla ilgili her Şey zarif, abartısız bir Şekilde zenginlik fısıldıyordu.

Bu adam nasıl çiftleşmemiş?

"Ee," dedi Jude, garsonlar önümüze mezeleri koyarken Őarabından bir yudum alarak. "Sen de bir sanatçı mısın Margot?"

"Biraz bile değil," diye güldüm. "Vücudumda sanatsal bir kemik yok. Sadece burada bulunarak büyük bir dolandırıcılık yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Jude sırtıttı. "Söz veriyorum yalnız değilsiniz. Buradaki her parlak yaratıcıya karşılık, her bir parçanın ardındaki daha derin anlam ve teknik uzmanlık olmasa da, işin genel görünümünü takdir etmek için burada olan en az iki sıkıcı kurumsal tip vardır."

Kit'in eli masanın altında, elbisenin yırtmacının tamamen açıkta bıraktığı kalçama değince hafifçe sıçradım.

"ř  sıkıcı şirket tiplerinden biri misiniz?" Tereyağında haşlanmış pisi balığımı keserken soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak sordum.

"Bunu ne ele verdi?" Jude bana sevimli bir sırtışla bakarak sordu. "Sa  kesimi, değil mi? Hepimiz takım elbise giydiğimizde bile, odadaki sanatçılar zahmetsiz bir havaya sahipler. Bence saçtan olmalı."

Kit'in parmakları kalçamın etrafında esnedi, eli uygunsuz bir şekilde yukarı kaydı. Kokumu iyice hapsedmek için bu gece kayganlığı kontrol eden uygun iç çamaşırları giyiyordum ama onları daha önce hiç test etmemiştim.

Jude etrafımda dolanarak Kit'in gözlerini yakaladı. "Örnek olarak. Kusursuz, havalı bir sanatçı."

Kit ona kaşlarını çatarak karşılık verdi, bu da garip bir şekilde Jude'un gülümsemesini daha da artırdı. Yine de birbirini tanımayan alfalar tuhaf bir şekilde rekabetçi olabiliyordu.

"Aslında senin çalışmalarına aşinayım, Kit. Aday gösterildiğiniz Norveç dizisine bayılmıştım. Nefes kesiciydi."

"Teşekkürler," diye homurdandı Kit, uygarlığın zerresini bile bulamamıştı.

"Kit'in resimlerinden en sevdiğin var mı, Margot?" Jude sordu. "Eminim seçmek zordur."

Kit aniden kalçamı kendine doğru çekip bacaklarımı ayırınca neredeyse dilimi yutacaktım. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ve ben de alfa huysuzluğuna kapılıp bu güzel sohbeti mahvedecek diye cevap vermek için acele ettim.

"Seçmek zor, ancak İzlanda'daki Elmas Plajı'nın özellikle sevdiğim bir fotoğrafı var. Belki de çok ilgimi çektiği için kendim araştırdım ve diğer fotoğraflarda - tabii ki doğanın eğiliminde olduğu şekilde hala güzel - her şeyde bir tür gelişigüzellik var. Bir dağınıklık ya da düzensizlik belki de. Ama Kit'in gözünden, onun objektifinden bakınca görkemliydi."

Kit yanımda inanılmaz derecede hareketsizleşmişti ve yüzüm ısınmıştı. Çok mu şey söylemişim? Çok mu şey *açığa vurmuştum*?

"Beklenmedik yerlerde sessiz bir görkem bulma konusunda yetenekli," diye onayladı Jude, yüzünde eğlenerek bir ifadeyle beni izlerken.

"Bunu söylemenin mükemmel bir yolu." Ona minnettar bir gülümseme attım, çünkü yaltaklanmalarımın beni tamamen ortada bırakmamıştı.

Kit'in dudaklarının omzuma hafifçe değmesi beni irkiltti ve ona bakmak için yüzümü çevirdim, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Gözlerindeki sıcaklık beni iliklerime kadar yaktı ve meme uçlarımın masanın diğer tarafındaki beta çiftine gönderdiği sinyalleri örtmek umuduyla kollarımı biraz daha sıktım.

"İyi misin?" Mırıldandım.

"Biraz bile değil," diye mırıldandı, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Neyin var?" Hiç düşünmeden ona uzandım ve elimi kalçamın üzerine koydum.

"Fazlasıyla kiskancım. Muhtemelen sağlıksız bir şekilde."

"Ah," diye cevap verdim, bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Mantıklı olduğumu sanıyordum, Kit'in omega'sı değildim ama şu anda onun yatağındaki omega bendim. Onu sürekli benim kokumla kaplayan omega. Beni başka bir çiftleşmemiş alfanın yanında görmek muhtemelen bazı sahiplenme duyguları uyandıracaktı.

Kit'in çiftleşmemiş bir omega ile birlikte olması fikri içimde bastırmaya çalışmam gereken bazı duygular uyandırdı. Kit beni hiçbir zaman gerçekten istemediğini, onu cezbeden şeyin benim kokum olduğunu anladığında, onlarla ilgilenmese bile her zaman bekar omegaların önüne atıldığı hayatına geri dönecekti.

Bu fikir göğsümde bir sızıya yol açtı.

Kit alçak bir sesle, "Ödüller için kalmayacağız," diye devam ederek beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Hayır mı?"

"Hayır. Tatlı için bile kalmayacağız. . Bize bir oda ayırtıyorum."

Kalın kalın yutkundum, önümdeki tabakta mükemmel pişmiş balık ve kalamar mürekkepli risotto için aniden hiç aç olmadım.

"Ya sen kazanırsan? Kit, bu gece senin için çok önemli," diye fısıldadım, mantığın sesi olmak için son bir cesur girişimde bulunarak.

Kit dikkatini tabağındaki geyik eti ve trüf mantarı püresine vermeden önce bana uzun uzun baktı.

"Öyleydi."

Sessizce konuştuğumuzu sanıyordum ama Jude'un masanın üzerindeki su sürahisinden bardağımyı doldururken yüzünde beliren kısa ve bilmiş gülümsemeye bakılırsa, sandığım kadar ketum davranmadığımızı tahmin ettim.

Kit beni masadan uzaklaştırırken film yıldızı gülümsemesiyle Kit'e "Kazanırsan sana haber vereceğim," dedi.

Gevezelik eden konuklar ve çatal bıçak sesleri arasında bana rehberlik ederken Kit'in cevabını tam olarak duyamadım ama sanki çoktan kazandığını bildiğini söylüyor gibiydi.

Başım bir gümbürtüyle yatağa çarptı, Kit bacaklarımı altımdan çekerek beni sırtüstü yatırdı, ben daha ne olduğunu anlamadan sanayi tipi kaygan geçirmez külotumu çıkardı ve bacaklarımı onun omuzlarına attı.

Çıplak amıma bakarken göğsünden derin bir alfa tatmin mırıltısı yükseldi, gözlerindeki hafif vahşi parıltı neredeyse acı verici bir hızda başka bir kaygan fışkırmanın ortaya çıkmasına neden oldu.

"Bakmayı bırak, hizmet etmeye başla," diye mırıldandım, ona doğru uzandım. Ana yemek boyunca elini uygunsuz bir şekilde iç uyluğumun üzerinde tutmuştu ve başlattığı şeyi takip etmek gerçekten yapabileceği en az şeydi.

Kit elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve kalçalarımın üzerinde tutarak beni yerimde sabitleirken, kalçalarımın arasına yerleşti ve neredeyse vahşi bir yoğunlukla tenimdeki kayganlığı yaladı.

"Benim," diye homurdandı Kit amıma karşı, kolu hâlâ beni yere sabitleyip bir yere gitmemi engellese de sırtımı kamburlaştırdı. "Bu kayganlığın hepsi benim için. Söyle bana, omega."

Başım belada, diye düşündüm belli belirsiz, damarlarımda dolaşan zevk düşünmemi zorlaştırıyordu. Sonuçları ve gelecekteki kalp kırıklıkları gibi şeyleri takdir etmek zor.

"Her şey senin için *alfa*," diye mırıldandım, sesim son kelimedede kesildi. Bunun *doğruluğu* üzerine. Alfa, alfa, alfa.

Benim alfam.

Kit'in dili, her sinire çarpan bir tatmin hırıltısıyla klitorisimi buldu, artan bir yoğunlukla okşadı ve daireler çizdi. Ben onun parmaklarını sıktım, o da benimkileri sıktı ve birdenbire bunu onun elini tutarak yapıyor olmak dünyanın en samimi şeyiymiş gibi geldi.

Her şeyin tutkusu ve mükemmelliği bir koçbaşı gibi duvarlarıma çarptı ve içimden geçen orgazm, daha önce zevk tarafından hiç dokunulmamış parçalarımı dokunuyor gibiydi.

Kalbim orgazm olabilir mi? Kalbim orgazm oluyormuş gibi hissediyordum.

"Bu çok fazla!" Panik beni boğazımdan yakalamıştı.

"Şşş, sorun yok. Ben buradayım." Kit hareket etti, şimdi iki eliyle başımı kavıyor, vücudu benimkini sarıyordu. *Alfa. Güvenli. Güçlü. Benim bedenim.*

"Bırak olsun, Margot benim."

Zevkin son dalgaları içimden geçmeden önce, Kit sikini kaygan amımın içinde kaydırmaya başlamıştı bile; şişko ucu, çırpınan amıma girmeden önce bir anlığına aşırı hassas klitorisime sürtündü. Topuklarımı sırtının alt kısmına saplayıp sözsüzce daha fazlasını talep edene kadar itişlerini sığ tuttu, bana karşı nazik, alaycı bir kaya gibi.

"Dalga geçme," diye fısıldadım, o garip arzu ve keskin duygu karışımı hâlâ kalbimde ve kafamda egemenlik için savaşıyordu. "Buna dayanamam. Bugün olmaz."

"Dalga geçmiyorum," diye homurdandı Kit, tamamen alfa sahipleniciliği olan ve beni eriten sert bir sesle. "Şu anda pamuk ipliğine bağlı olmadığımı mı sanıyorsun? Sadece iznini bekliyorum."

"Sende."

"Düğümümü alacak mısın?" diye homurdandı, sonunda bana bütün, mükemmel horozunu verdi, tabanı zaten lezzetli bir şekilde kalınlaşıyordu.

"Evet," diye hıçkırığa hıçkırığa ağladım, kendimi bu varoluş düzlemine sabitlemek için ellerini sıkıca tuttum. "Ona ihtiyacım var. Düğümüne ihtiyacım var."

Çok dürüst. Çok açık. Bu düşünceleri kendine sakla.

Ama ben yapamadım, Kit de yapamadı. Düğümü için, boşalması için, *onun* için mırıldandığım her yalvarışıma, o da kendi yalvarışıyla karşılık veriyordu.

"Ver şu kaymağı bana, Margot

benim." "Benim için tekrar gel, işte

bu kadar."

Ve en tehlikelisi... "Bana

boynunu göster."

"Kontrolünü kaybetme," diye hatırlattım ona, boğazımdaki kırılmamış deriye burnunu soktuğunda omurgamda gerçek bir korku titreşimi oluştu. *Onun* için korkuyorum. Her zaman bir alfanın beni dışarıda ısırarak kadar kendinden geçtiğini varsaymıştım.

o zaman kendi hatasıydı ve başına geleni hak etmişti. Ama Kit'le değil. Kit'le asla.

"Yapmayacağım," diye söz verdi, dudaklarını tenime iffetli bir şekilde bastırarak. "Ölmek ve senin olmadığın bir yere gitmek üzere değilim."

Neyse ki, o anda başka bir orgazm üzerime çöktü ve beni içten parçaladı, ama en azından gözyaşlarımı zevk kaynaklı olarak geçiştirebilirdim...

bile değmezdi.

Son anda bizi yuvarladı, düğümü şişip bizi birbirimize kenetlerken beni sıkıca üstünde tuttu. Yüzümü göğsüne yasladım, gözlerimi sıkarak kapattım ve onun beni doldurması, gemesi, bana çok iyi oturması hissine odaklandım.

"Pantolonunu bile çıkarmadın," diye hırıldayarak daha güvenli bir yere doğru koştum.

Kit kısık bir kahkaha attı ve ben de bu hareketin yarattığı yeni orgazm dalgası karşısında inledim. Düğümlleme çok *yoğundu*.

"Ve sen de elbiseni çıkarmadın," diye dikkat çekti Kit. "Yarın buradan çıktığımızda birbirimizin kokusunu alacağız."

Yüzüm o kadar ısındı ki gömleğinden hissetmemesine şaşırdım. Muhtemelen şimdiye kadar makyaj lekeleriyle harap olmuş bir gömlek.

"Bir daha düşündüm de, dışarı çıkıp temiz kıyafetler almam gerekebilir," diye geçirdi içinden. "Kokunu kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye cevap verdim gergin bir sesle. "Kızışacakmışım gibi için."

Kit homurdandı ve amım onun etrafında sarsıldı. "Sana kesinlikle temiz kıyafetler alacağım."

"Yarın buralarda takılamam. Ninemin partisi var, unuttun mu?"

"Elbette, hatırlıyorum. Ben de seninle geliyorum. Yuvanızda size eşlik edeceğimi tüm ailenize duyurmak için sabırsızlanıyorum."

Kahretsin.

"Belli ki bunu Asher'ın çıkarı için yapıyorsun," diye aceleyle ekledi Kit, muhtemelen kızaran yüzümü fark etmişti. Bir an durakladı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Düşünsene, bu anlaşmayı yaptığımızda, beni bu beyana bağlı tutmak gibi bir niyetin olmadığına dair güvence veren *sendin*. Pozisyonlarımızı değiştirdik."

"Kit..." Ne söylemek istediğimden tam olarak emin olamadığım için sözümü yarıda kestim. Ya da belki de söylemek istediklerimi söyleyecek *cesareti* kendimde bulamıyordum.

"Emrindeyim, Margot," diye alay etti Kit, ellerini omurgamda dalgınca aşağı yukarı gezdirdi, elbisemin fermuarını izledi ve parmaklarını kırımın kıvrımlarında dans ettirdi. "Ailene ne istersen söyle. Benimle ne istersen yap."

İşte bu tehlikeli bir öneriydi.

Margot benim.

Ölmek ve bir yere gitmek üzere değilsin. Bana boynunu göster.

Neyin gerçek olduğunu ve neyin sadece benim kokumun onun duyularını karıştırdığını? Bunu bilmenin tek nesnel yolu beklemektir. Yuvama tek başıma girmek, *sıcaklığımdan* tek başıma geçmek ve diğer taraftan temiz kafalı ve temiz kokulu olarak çıkmak.

Bunun düşüncesi bile bana hayali kramplar girmesine neden oluyordu, sanki vücudum beni önceden cezalandırıyordu.

"Söylediğin şeyler... Sadece yastık muhabbeti mi?" Sormak için cesaretimi toplayarak, kendimi küçük düşürme riski ile ona güvenmek arasında kalarak

Kit mümkünse bana zarar vermemeye çalışıyordu.

Kit'in elleri bir an için dondu ve dudakları başımın tepesine değmeden önce kendimi reddedilmeye hazırladım.

"Bu sadece yastık muhabbeti değil."

Yutkundum, verdiği cevabın beni daha iyi mi hissettirdiğine yoksa daha çok mu korkuttuğuna karar vermeye çalışıyordum.

Ateşimi, yani *kokumu* denklemden çıkarsam bile Kit yine de gidiyordu. Yaşam tarzı hâlâ bir eş edinmeye elverişli değildi, tıpkı uyardığı gibi-

"Panik yapma," diye nazıkçe emretti Kit, kollarını etrafıma dolayıp beni sıkıca kavrayarak. "Brighton sahilinde söylediğim her sözde ciddiydim. O zamandan beri söylediğim her kelimede. Ben zaten seninim, ama burada senin zaman çizelgendeyiz, Margot benim. Benim için hazır olduğunda, bana haber vereceksin."

Bölüm 19

Iyapış yapış, sıcak ve yalnız uyandım.

Garip bir şekilde, beni on sekiz yaşındaki ilk kızgınlığımdan sonra yuvamda tek başıma uyandığım ana geri götürdü. Kendime geldiğimde reddetme duygusunun üzerimde hakim olduğu tek kızgınlıktı.

Bize kıyafet alacağını söylemişti, kendime hatırlattım. Bu konuda garip davranma.

Eski hayaletlerden sıyrılıp sıırıslıklam çarşaplardan çıktım ve banyoya doğru koştum, hemen duşu açtım.

Kesinlikle seks kokuyordum ve akşam yemeğini atlatmak için çantama attığım seyahat boyu Om-Guard şişesi bugün kesinlikle işe yaramayacaktı. Suyu dayanabileceğim kadar ısıttım, spreyin içine girdim ve başımı arkaya eğdim, birleşik kokularımızın kanalizasyona akmasına izin verdim ve bu konuda bir şey hissetmemeye çalıştım.

Bu deneyimden öğrendiğim bir şey varsa, o da alfa ve omega arasında çıkar ilişkisi olan arkadaşların işe yaramadığıydı. Bu bir şeydi

Bryce ve Kane'in partilerinden birinin tanımlanmış kısıtlamaları içinde sikişmek, ama tüm bu sürekli, birlikte zaman geçirme olayı tamamen farklı bir canavardı.

Kit, "İçeri geliyorum," diye seslenince yerimden sıçradım. Odaya geri döndüğünü bile duymamıştım.

Üzerinde yeni bir şort ve çizgilerine bakılırsa giymeden önce bir vitrinde katlandığı belli olan bir tişört vardı. Omzumun üzerinden onu seyrederek başımı çevirdim. Korkunç görünüyor olmalıydım, dün gece makyajımı çıkarmamıştım.

Açıkçası yasadışı olması gereken, için için *yanan* bir bakışla tezgahın üzerine bir çanta bıraktı.

"Sana birkaç kıyafet aldım, sevdiğin koku koruyucu losyondan yeni bir şişe aldım ve hazır olduğunda masada kahvaltı ve kahve var. Geç çıkış yapacağız."

Omzumun üzerinden ona gözlerimi kısarak, "Kes şunu," diye emrettim. "Neyi keseyim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Böyle olmak..." Bir kolumu göğüslerimin üzerinde tutarak ona belli belirsiz bir işaret yaptım.

"Yani... ben mi?" Kit bir kaşını kaldırdı. "Evet. Kes şunu."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Not edildi. Uzun sürmesin, kreplerinizin soğumasını istemem. Üzerine çilek istemiştin."

Alnımı duş duvarına dayayarak inledim.

Bunun için hiçbir şey yoktu. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyebilirdim, bu bilgiyle asla bir şey *yapamayabilirdim* ama kendime yalan söyleyecek değildim.

Gidip Kit'e aşık olmuşum.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?! Dikkatli olduğumu sanıyordum. Bu, bir zamanlar Kit'e karşı bir şeyler hissetme fikrini ne kadar gülünç bulduğumun karması mıydı? Aşka karşı dayanıklı olduğumu düşünürken, evren kimsenin bu tür duyguların üstünde olmadığını hatırlatan dev bir tokatla kafama vurmaya karar vermişti.

İsteksizce yüzümü fırçaladıktan sonra saçımı ve vücudumu iki kez yıkadım ve sonunda daha fazla erteleyemeyeceğimi kabul ettim. Kurulandıktan sonra Kit'in bana aldığı giysileri çıkardım, çantanın dibinde duran ve kışında parıltılı gümüş bir fontla *What's Knot To Like?* yazan sıcak pembe erkek külotuna bakarak homurdandım.

Neyse ki, düz siyah şort ve tişört biraz daha az gösterişliydi ve benim bedenimde kaydıraklar bile vardı. Belki de dışarı çıkmadan önce topuklu ayakkabılarımın üzerindeki etikete bakmıştı? Bu fikir zaten kırılğan olan duygusal durumum için biraz fazla tatlıydı ve hemen aklımdan uzaklaştırdım.

Bana sütyen almamıştı, ki bu mantıklıydı, ama dün gece elbisemle birlikte sütyen giymemiştim. Neyse, gömlek boldu, eve gidene kadar rahatsız olacaktım.

Giyindim ve Kit'in bana özenle aldığı Om-Guard'ı sürdüm. Ne yazık ki yanımda sadece rötuşlar için yeterli makyaj malzemesi getirmiştim, tüm yüzümü değil. Kit'in beni makyajsız gördüğüne eminim, bu çok da önemli bir şey değildi, değil mi?

Alt dudağımı kemiriyor, yaşlandıkça iyileşmeyen yansımama bakıyordum. *"Beni kandırdın."*

Belki de ihtiyacım olan buydu? Kit'in dehşet içinde benden uzaklaşması ve beni hemen kesip atacak bir şey söylemesi ve bu talihsiz aşkı sonsuza dek bitirmesi. Tecrübelerime dayanarak yüzde yüz başarı oranı olduğunu bildiğim bir yöntemdi bu.

Saç kurutma makinesini saçlarım sırlıslıkla değil de nemli olana kadar kullandım ve klipsli postişlerimin yatağın yanında, uyumadan önce kabaca çekip çıkardığım yerde olmasını umdum.

"Ertelemeyi bıraktın mı?" Kit aradı. "Seni acele ettirmiyorum ama kahven şimdiye kadar kesinlikle ılık olmuştur."

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirerek kendimi kaçınılmaz acıya hazırladım. Kendi kendime *bu işi şimdi bitirmenin daha iyi olacağını* söyledim. Tüm bu aşk olayını kök salmadan önce tomurcuk halindeyken durdurmak çok daha iyiydi. Ya da çiçeklenmeden. Ya da bitkiler her ne yapıyorsa.

"İşte buradasın," dedi Kit, pencerenin yanındaki güneşten ıslanmış küçük masadan bana bakarak. "Meyveler her saniye daha cazip görünüyor, bu yüzden yemeye başlamayı öneririm."

"Oh. Um, evet. Tamam," diye temkinli bir şekilde cevap verdim ve masaya doğru ilerledim. Belki de güneş ışığı yüzünden yüzümü net göremiyordu? "Kahvaltı için teşekkürler. Kıyafetler için de. Kahve için de. Gerçekten her şey için."

Kit omuz silkti, oturduğum anda dilimlenmiş meyve tabağını bana doğru itti, oysa beni bekleyen bir yığın çilekli krep vardı. "Sıkıcı bir iş yemeğinde bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Orada uzun süre kalmadık ki," dedim alaycı bir ifadeyle ve kesinlikle ılık olan kahvemden bir yudum aldım. Artık yüzümü mümkün değildi, tam karşısında güneşin altında oturuyordum. *Her an...*

"Düşündüğümde çok daha iyi bir geceydi," diye onayladı Kit, bana muziplik dolu bir sırıtişla bakarak. "Kızardığında çok tatlı oluyorsun."

Bir yaban mersinini ağzımın yarısına kadar tutarak donup kaldım. "Öyle mi? Biraz... az giyinmişim. Her zamankine kıyasla."

"Mm, bu güzel. Bu şekilde birlikte olabilmemiz hoşuma gidiyor. Rahat. Rahat."

Hayatımı sikeyim.

Şimdi ona olan aşkımdan nasıl vazgeçebilirdim ki?

"Ninenin partisini dört gözle bekliyor musun?" Kit sordu, az önce yuttuğum bir ağız dolusu kahve boğazımda düğümlendi.

Kahretsin.

Nana'nın partisi.

Uyandığım andan beri kafam o kadar karışıktı ki partinin bugün olduğunu tamamen unutmuştum. Babamın Jimmy'yle birlikte gelmemi ve yaklaşan çiftleşmemizi duyurmamı emrettiği parti. Kit'le gelip Asher'ı hayalindeki okulun mülakat aşamasına sokacak kadar yalan söyleyerek onun emirlerini çiğnemeyi planladığım parti.

Şu parti.

Hay

sikeyim.

"Margot," diye sordu Kit, sessizliğim garip bir doğru uzayınca.

Uzun bir nefes verdim, kahvemi bıraktım ve bir elimi önümdeki masanın üzerine koyarak en profesyonel ifademle Kit'i sabitledim.

"Birlikte olmadığımızı biliyorum," diye başladım. Kit bir kaşını kaldırdı ve gözlüklerini burnuna doğru itti. "Ama senden ayrılıyorum. Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim ve daha önce de belirlediğimiz gibi, kaygan kokum açıkça kafanı karıştırıyor. Asher için başka bir şey bulacağım-"

"Kahve şimdiye kadar soğumuş olmalı." Kit'in sesi ılımlıydı ama o sinir bozucu kaşları hâlâ kalkıktı.

"Ben-ne?" Kendi kafamda bile kavrayamadığım nedenlerden dolayı kahvemden test eder gibi bir yudum aldım. Ayrılığın ortasında değil miydim

Konuşma mı?

Kit memnuniyetle başını salladı, beni izliyordu. "Benden hoşlanıyor musun, Margot?" "Senden ayrılmaya çalışıyorum!"

"Evet, öyle bir izlenim edindim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ama benden *hoşlanıyor* musun? Hoşlanmıyorsan kızmayacağım. Seni eve bırakırım ve bu konu hakkında bir daha asla konuşmayız."

Masanın karşısındaki Kit'e baktım, güneşten sıırıslıklam olmuş gibi görünüyordu.

meleği, tüm gücüyle bana odaklanmıştı.

Yalan söyle, diye kendime sıkı sıkı tembihledim. *İkimizin de iyiliği için yalan söylemek zorundasın.*

Kokum onu rahatsız ediyordu ve bunun daha fazla devam etmesine izin vermek Kit için adil değildi.

"Senden tek istediğim bana doğruyu söylemen," diye ekledi Kit sakın bir tavırla, bilmiş bakışları hiç değişmeden.

"Lanet olsun, Kit."

"Önce benim gitmemi ister misin?"

Kahvemin çoğunu tek seferde yutmadan önce iç çektim. Belki kafein bunu atlatmama yardımcı olurdu. "Hayır. Sen bana Brighton sahilinde söylediklerini söyleyeceksin, ben de o gün *söylediklerimi* tekrarlayacağım."

Kit cebinden telefonunu çıkarmadan önce bana uzun uzun baktı, sessizce birkaç dakika ekrana dokunduktan sonra cihazı masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı.

"Nedir bu?" diye sordum. Bir e-postaya benzeyen şeye bakıp gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak sordum.

Başvuru Alındı.

"Bir iş başvurusu. Lütfen yeri ve teslim tarihini not edin."

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak aşağı kaydurdım. New York'taki bir tasarım okulunda belirli süreli bir pozisyon için yapılan bir başvuruydu.

"Sabahın üçünde iş başvurusu mu yaptın?" Ben sordum.

"Hangi sabah?" Kit sandalyesinde arkasına yaslanıp beni izleyerek bastırdı.

"Sabah... kebab yedikten sonra. Arkadaşlarınla dışarı çıktıktan sonra."

"Eski arkadaşlar," diye düzeltti Kit. "Daha doğrusu, her zaman New York'ta yaşamak istediğinden söz ettiğin günün ertesi sabahı. Senin kaygan kokunu almadan çok önce, Margot benim. Uzun zamandır farklı bir şeyler yapmak istiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Yön duygum yoktu. Ta ki sana kadar."

"Anlamıyorum."

"Öyle değil mi?" Kit usulca gülümseyerek kalbimi sarmaya çalıştığım buzları eritti. "Seni seviyorum, Margot."

Bir an için sanki dünya durmuş gibi hissettim. Söylediklerinin doğru olmasını o *kadar çok* istiyordum ki, ama gerçek olduğuna nasıl güvenebilirdim? Öyle olsa bile, sonra ne olacaktı?

"Ciddi değilsen söyleme," diye nefes aldım, ellerimin titremesini engellemek için parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Asla yapmazdım. Yaşadığım bu duyguların ne *olduğunu* anlamam bile utanç verici derecede uzun zamanımı aldı. Seni mutfağında ellerin kalçada durup bana haddimi bildirdiğin günden beri seviyorum."

"Hepsi bu kadar mı? İyi bir dayak mı? Büyük Kit Iyer'i aşık etmenin bu kadar kolay olduğunu fark etmemiştim," diye burnumu çektim, bir damla gözyaşı kaçtı. Ben

şaka yapmaya, konuşmanın ciddiyetini azaltmaya çalışıyordu ama Kit beni o kadar kolay bırakmıyordu.

"Başka hiç kimse bunu başaramadı," dedi yumuşak bir sesle. "Kısacası, benden ayrılmak istiyorsan, beni görmeye dayanamadığın için ayrılсан iyi olur Margot. Burada kendini feda etme saçmalığı yok, tamam mı?"

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum," diye fısıldadım ellerimi birbirine vurarak. "Buradan nereye gideceğimizi, ne yapacağımızı. Kit, çok korkuyorum."

"Buraya gel." Sandalyesini geriye itti ve ben de hiç tereddüt etmeden masanın etrafından dolanıp kucığına oturdum ve burnumu boğıazına gömdüm. Kit'in kokusu o kadar rahatlatıcıydı ki kalp atışlarım neredeyse anında dörtnala koştıktan tırısı geçecek kadar yavaşladı.

Hep New York'ta yaşamak istemiştım. Tek başıma mutlu olsam da, *doğru* eş olduğı takdirde bir eş almaya istekliydım ve Kit sahip olduğum her kutuyu işaretliyordu. Kokumun onu etkilemesi konusunda hâlâ gergin olsam da, iş başvurusu endişelerimi biraz olsun yatıştırmıştı.

Peki, beni geride tutan neydi?

Sadece değişim fikri miydi? Yoksa daha fazlası mıydı?

Kit bana sıkıca sarıldı, göğsünden çıkan nazık, paslı bir mırıltı beni huzurlu bir balonun içine çekti.

Her zaman hoşuma gitmezdi, diye düşündüm belli belirsiz, ama mırıltının kesinlikle *hoşuma* gittiğı anlar oldu.

"O partiye gidiyoruz," diye mırıldandı Kit sonunda, kalçamı hafifçe sıkarak. "Ailene bizim hakkımızda, benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin ama yalnız gitmiyorsun."

"Hiç gitmeyebilirim," diye mırıldandım, Kit tedarikimi kesmiş olsa da hâlâ biraz sarhoştım.

Kit mırıldandı. "Gitmezsen Asher'a yardım etmenin başka bir yolunu bulacağını biliyorum ama yine de pişman olursun sanırım."

"Haklısın," diye iç geçirdim, kafam berraklaşmıştı. "Ama yine de seninle her şeyi konuşmamız gerekiyor. Tüm bunları çözmek için."

Kit şakağıma bir öpücük kondurdu. "Öpeceğiz. Ama ailenle konuştuktan sonra kafanın daha rahat olacağını hissediyorum. Bu olay haftalardır senin üzerinde baskı yaratıyor."

"Sen... Sen hayal kırıklığına uğramadın mı?" Tereddütle sordum. "Bu güzel açıklamayı yaptın ve karşılığında ben de sana korktuğumu söyledim."

"Beni tamamen dışlamadığınız sürece hayal kırıklığına uğramadım. Tek istediğim *kolay* bir ilişki olsaydı, bir sürü fırsatım vardı. Ama ben seni istiyorum. Muhteşem karmaşık seni. Beklemeye değersin."

Kollarımı boynuna doladım, ona o kadar sıkı sarıldım ki muhtemelen rahatsız olacaktım. Kit istediğim her şeydi. *Her şey*.

Ve belki, yeterince cesur olursam, onu elimde tutabilirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Kailemin sokağına park etti ve ben isteksizce arabadan çıktım, sırtımdan aşağıya doğru boncuk boncuk ter akmaya başlamıştı çiçekli, pamuklu bir güneş elbisesi. Eteğimi düzelttikten sonra saçlarımın hâlâ at kuyruğu şeklinde düzgünce toplanmış olduğunu ve zararsız allık rengi rujumun bulaşmadığını kontrol ettim. Aileme gereğinden fazla cephane vermemek en iyisiydi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye güvence verdi Kit, arabayı kilitledi ve bana elini uzatmak için yanıma geldi.

Birkaç sessiz saniye boyunca ona bakakaldım. Bugün için sinekkaydı tıraş olmuştu, saçları düzgün dalgalar halinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve ördek yumurtası mavisi gömleğinin düğmeleri, iz bırakmamış boğazını gösterecek kadar zevkli bir şekilde açılmıştı.

Mükemmel görünüyordu. O kadar yakışıklıydı ki *acıtıyordu*.

Bazı açılardan, on sekiz yaşındaki halimden çok daha büyümüşüm. Artık günün her saati dış görünüşüme takılıp kalmıyordum. Değeri ya da değersizliği dış görünüşümden çıkarmıyordum. Nasıl görünürsem görüneyim, sunacak çok şeyim olduğunu biliyordum.

Ama buraya dönmek kafamı karıştırdı. En küçük kardeşlerimi evde ziyaret etmememin bir nedeni vardı.

Kit kaşlarını çattı. "Şu sesleri kafandan çıkar, orada kapladıkları yeri hak etmiyorlar. Sen. Güzelsin. Güzelsin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, elimi onun elinin içine soktum, başımı dik tuttum ve eve doğru ilerledim. Chelsea ve Asher'la zaten tanışmıştı, bu yüzden Jules ve Layla onun için tamamen sürpriz olmayacaktı.

Yine de, hepimiz bağlamında, Calum burada olmasa bile, kendim ve tüm kardeşlerim arasındaki fark çok açıktı. Mümkün olan her yerde, kendi öz saygım için hepsiyle aynı anda aynı yerde bulunmaktan kaçındım.

Bugün hava boğucu derecede sıcaktı, sandaletlerimin altındaki kaldırım taşları beni alttan kızartıyormuş gibi hissediyordum, kavurucu güneş ise üstten beni çilleştirmek için elinden geleni yapıyordu. *Eriyen makyaj malzemeleri bu etkiyi daha da arttıracak*, diye düşündüm hüznle.

Düşüncelerimin melankolik doğasından *hoşlanmıyordum*. Bu bana yıllar önce kuyruğunu bacaklarının arasına utanç içinde kaçan Margot'yu hatırlatıyordu. Her ne olursa olsun, ben artık o Margot değildim. Başarılıydım, memnundum, kendi çapımda başarılıydım. Belki hâlâ biraz insanları memnun eden biriydim ama daha iyiye gidiyordum. Layla'nın benden beklediği gibi bir kız kardeş olamadım ama Jules, Chelsea ve Asher için iyi bir kız kardeşim.

Ve sevildim, ancak bunu gerçekleştirecek kadar cesur olduğumu düşünmüyordum.

Omuzlarımı dikleştirerek Kit'i tuğla duvarların yanından geçirdim ve araba yoluna park etmiş arabaların arasından dolanarak açık ferforje kapıdan geçirdim. Sokaktan bakıldığında evin kendisi uzun, köklü ağaçlar tarafından gizlenmişti ama Kit'in evi gördüğü anda elinin sıkılaştığını hissettim.

Kit hafif boğuk bir sesle, "Vay canına," dedi.

"Evet," diye mırıldandım. Ev neredeyse köy kadar eskiydi, üst katta sekiz büyük yatak odası olan, cömertçe büyük ailemizi bile barındıracak kadar büyük, kırmızı tuğladan devasa bir canavarlıktı - korkulukla tamamlanmıştı.

Kit'e son bir kez gülümseyerek çocukluk evimin kilitli olmayan kapısını ittim ve onu yüksek tavanlı ve beyaz kornişli devasa giriş holüne götürdüm. Mutfak ve yemek odasının yanı sıra alt katta üç ayrı kabul odası vardı ve hepsi de tıklım tıklım misafirle doluymuş gibi ses çıkarıyor ve kokuyordu. Arkadaki iki oda bir verandaya ve geniş bahçelere açılıyordu, büyükannemi burada bulacağımdan emindim ama önce bu gerçek onaylamayan akrabalar denizinin içinden geçmemiz gerekecekti.

"Burası çok... büyük bir yer," diye karar verdi Kit, beni gücendirmeyecek bir sözcük bulmakta zorlanıyor gibiydi, ki bu çok komikti, çünkü bu ev hakkında beni gücendirecek pek bir şey söyleyebileceğinden kuşkuluydum. Benim için neredeyse hiç mutlu anı barındırmıyordu.

"Öyle," diye alaycı bir şekilde kabul ettim. "Annemle babama haksızlık etmeyeyim, çok üredikleri için çok fazla alana ihtiyacımız vardı. Ancak evi pratiklikten ziyade statü için satın aldılar."

Alt katta, burada daha önce çocukların yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu ve ailem de tam olarak böyle olmasını tercih ediyordu.

"Margot!" Layla, kucağında en küçük oğlu, dağınık bir şekilde kraker yiyor ve görünüşe göre ağzından çok kız kardeşimin elbisesine bulaşmış bir şekilde belirdiğinde korkumu bastırmayı başardım.

Bu onun görünüşünü hiçbir şekilde bozmuyordu. Altı çocuğu olmasına ve on yıl boyunca hiç tam bir gece uykusu uyumamasına rağmen Layla hala *şaşırtıcı derecede* güzeldi. Mükemmel orantılı, hafifçe bronzlaşmış, tüm ile zarif

Gen havuzunda beni ıskalayan özellikler ve doğal olarak kalın koyu kahverengi bukleler. Tüm kardeşlerim gibi o da bir fotoğraf çekimi setinden çıkmış gibi görünüyordu.

"Çok geç kaldın," diye tısladı. "Kurulumu yardım etmek ve çocuklara göz kulak olmak için burada olman gerekiyordu. Ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Kimse benden erken gelmemi istemedi," diye yumuşakça cevap verdim.

Benden bunu beklediklerini biliyordum ama bu seferlik, annem ve babam ne zaman bir şey yapmamı istese Layla'ya kibarca *sorulduğu* gibi bana da *sorulmasını* istedim. "Yapacak başka bir şeyin yok ki," diye karşılık verdi pis bir bakışla

Yüzünde acı veren zoraki bir gülümsemeyle Kit'e dönmeden önce. "Sanırım Margot'nun bir arkadaşısın."

Kız kardeşim tüm kıçını göstermeye karar verdikten sonra Coleman'ı ona karşı zor tutabilirdim.

Kit onu kibarca olduğundan daha uzun bir süre, biraz sinir bozucu bir sessizlikle izledi. "Ben bir arkadaştan çok daha fazlasıyım."

Ona inanmıyordu ve bu küçümseyen yüzünden okunuyordu. Hiçbirinin inanmayacağını biliyordum.

"Ben Layla, Margot'nun kız kardeşlerinden biriyim."

"Bu Kit," dedim uzun bir sessizlikten sonra. Görünüşe göre cevap vermeye meyilli değildi.

"Margot, Lincoln'e benim için göz kulak ol. Fraser babamın meslektaşlarıyla konuşmaktan çok sıkıldı; ona eşlik etmem gerekiyor."

Kit yanımda kaskatı kesildi ve ben de Lincoln'ü onun elinden alıp Layla gözden kaybolana kadar dikkatini dağıtmakla, krakerini yiyormuş gibi yapmakla ve annesine bağırmasın diye karnını gıdıklamakla meşgul oldum. Layla'nın benim için duyduğu şikâyetler listesine daha fazlasını eklemeye gerek yok.

"Fraser?" Kit alçak bir sesle tekrarladı.

Sıkıca yutkundum.

"Evet. Ve evet. *Şu* Fraser."

"Kur yaptığın alfa."

"*Şu* alfa, evet." Kit'in gözlerine bakamadım, onun yerine Lincoln'ün yumuşak bebek buklelerini düzelttim, annesine benzediği için mutluydum. "Ama ben onları bu şekilde düşünmüyorum. O Layla'nın eşi. On iki yıldır öyle. Sanırım benim de kardeşim."

Ona öyle davrandığımdan değil. Fraser'la mümkün olduğunca az ilgileniyordum ve o da buna karşılık vermekten çok mutluydu.

"Nasıl?" Kit dişlerini sıktı. "Bu nasıl oldu? Yapma," diye ekledi uyarı dolu bir bakışla, ben ağzımı açıp alaycı bir kuşlar-ve-arılar şakası yaparak gerginliği dağıtmak isterken.

Ağır bir iç Kit'i ön kapıya, kabul odalarındaki kalabalıktan uzağa götürdüm ve Lincoln'ün sözlerimi tekrarlayamayacak kadar küçük olduğunu umdum.

"Fraser ve ben ergenlik çağındayken flört etmeye başladık ve ailesi yan komşumuza taşındı. Ailelerimiz hemen kaynaştı -benimkiler çok heyecanlıydı, çünkü talihsiz yüzüm yüzünden bana sahip olmak isteyecek bir alfa bulma şansım olduğunu düşünmüyorlardı. Sözümü kesme," dedim çabucak, bir elimi kaldırarak. "Bu hikâyeyeyle ilgili her şeyden nefret ediyorum ve eğer araya girersen hikâyenin sonunu getiremem."

Devam etmeden önce Kit isteksizce başını sallayana kadar bekledim.

"Ben her zaman çirkin ördek yavrusu . Makyaj ve kendimi nasıl sunduğumla ilgili bu takıntı bana çok küçük yaşlardan itibaren empoze edildi. Ailemi memnun edecek şekilde 'süslenmeden' evden asla çıkmazdım." Lincoln'ü birkaç kez zıplattım ve başparmağımla çenesindeki ıslak kırıntıları fırçaladım. "Bir keresinde bir grup yüzmeye . Fraser'ın ailesinin

Havuz. Her zamanki gibi süslenip püslendim ve yüzümü ıslatmamaya çalıştım ama eğleniyorduk ve sanırım dikkatim dağıldı."

Hikayeyi anlatmak için acele ederken kelimelerim birbirine karıştı, aşağılanmanın neden olduğu mide bulantısı içimde durmadan çalkalanıyordu.

"Her neyse, makyajım mahvolmuştu ve saçım... ıslak saç gibi görünüyordu ve açıkçası kokum -her zaman en çekici, belki de tek çekici özelliğim- klor tarafından boğulmuştu."

"Beni kandırdın."

Sonunda cesaretimi toplayıp Kit'in karanlık bakışlarıyla karşılaştım. "Her neyse, üzerinde durmaya değmez. Fraser o gece ilişkimizi bitirdi, kokumu kullanarak onu *kandırdığımı* iddia etti ve hemen o zamanlar on altı yaşında olan kız kardeşime kur yapmaya başladı. Layla'nın ilk kızgınlık dönemine kadar iki yıl bekledi, onunla birlikte yuvasına girdi ve çiftleşip baba adayı olarak çıktı."

"O zamana kadar sen çoktan gitmiştin."

"Ah evet. O zamana kadar çoktan gitmiştim, üniversiteye mutlu bir şekilde yerleşmiştim."

"Peki ya ailen?" Kit bastırdı. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorlar?"

"Dediğim gibi, Fraser'ı ve ailesini çok seviyorlardı, bu yüzden onun burada kalıp Layla'ya talip olmayı tercih etmesi onları rahatlattı. Babam somurtarak kız kardeşimin mutluluğunu mahvetmememi söyledi, Fraser'ın zaten her zaman benim ligimden kilometrelerce uzakta olduğunu belirtti ve bu konuyu son kez konuştuk."

Omuz silktim, Kit'in bu konuda üzgün olduğumu düşünmesini istemiyordum. *Değildim*, gerçekten. Layla'nın yerinde olmak için dünyada hiçbir şeyi değişmezdim. Ateşi çıkmadan önce, kaçmak isterse Londra'ya taşınmasına yardım etmeyi teklif etmiş ve ne olursa olsun onu her zaman seveceğimi söylemiştim.

Bana kıskanç bir sürtük olduğumu ve Fraser'ın bana baktığı için aşağılandığını söyleyerek karşılık verdi. Yani bu kadar. Bugünlerde ondan sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda haber alıyordum. Genellikle bir bebek bakıcısına.

"Her neyse, bu kadar eski tarih yeter. Hadi içeri girelim. Nana'nın doğum gününü kutlamak isterim. Hastalıklı yüzünü ve sırık gibi saçlarını ondan miras aldım, bu yüzden bana karşı hep yumuşak bir noktası olmuştur," dedim.

"Margot," dedi Kit alçak bir uyarı sesiyle, dirseğimi nazikçe tutarak. "Ailene bugün bizimle ilgili ne istersen söyleyebileceğini söylediğimi biliyorum ama beni yuvana davet ettiğini söylemeni gerçekten çok isterim. Buradaki herkesin yalnız olmadığını, bir daha asla yalnız olmayacağını ve seninle uğraşırlarsa benimle uğraşmış olacaklarını bilmelerini istiyorum."

"*Siktir*," diye tekrarladı Lincoln mükemmel bir netlikle.

"Fudge!" Yüksek sesle söyledim, Kit'e geniş gözlü bir panikle bakıyordum. "Lincoln, 'fudge' diyordu. 'Fudge' diyebilir misin? Fuuuudge."

Lincoln kolyemi çekiştirirken "*Siktir*," diye cıvıladı.

"Margot!" Mutfaktan gelen annemin sesiyle kaskatı kesildim. "Margot, neredesin?"

"Bu bir felaket," diye mırıldandım, Kit'in kolundan tutup onu koridora doğru çekerken kendi kendime biraz histerik bir şekilde güldüm. "Bu konuşma daha bitmedi, ama annemle beş dakika bile geçirirsem kırılğan özgüvenim paramparça olacak."

Kit hırladı, sanki yerinde kalmamızı çok istiyormuş gibi bir ses çıkardı, böylece ona aklından geçenlerin bir kısmını anlatabilirdi, ama yine de onu çekmeme izin verdi. Bu onu biraz daha fazla sevmemi sağladı.

Liderliği bana bırakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Nana'yı görmeye. Annem ondan korkuyor, bizi oraya kadar takip etmez." "Siktir," dedi Lincoln sakince.

"Bu her şeyi özetliyor," diye mırıldandım, Kit'i koridorlardan geçirip arka bahçeye açılan resepsiyon odalarından birinin kenarlarından dolaştırırken onu kalçamda daha yükseğe kaldırdım.

Fraser ve Layla'nın belki de bir kez karşılaştığım çocuğunu taşıırken, Kit'in bana çelme takmadan olabildiğince yakınımda yürümesiyle attığım her adımda, üzerime garip bir sakinlik çöküyordu.

Hayır, garip değil.

Aslında hiç de
değil.

Her gün işe gittiğimde, Clarkson'ların ayak işlerini yaptığımı, Michelle ile vakit geçirdiğimde ve Violet ile yogaya gittiğimde yanımda taşıdığım aynı sakin güven duygusuydu.

Çünkü ben *buydum*.

Ben sakin, kendine güvenen, *yetenekli* bir kadındım. Sadece bu yer, bu insanlar bana öyle değilmişim gibi hissettirdi.

Ve artık böyle hissetmek istemiyordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Nana çoktan mahkemeye çıkmıştı, etrafı yaşlı kuzenleri ve kardeşleriyle çevriliydi, elinde sadece süs için orada olduğuna bahse girebileceğim bir kadeh şarap vardı. Benim gibi o da alkolü hiç sevmemişti.

"Margot!" diye bağırdı, zayıf eliyle beni işaret ederek. "Benim tatlı kızım, nasılsın? Şu haline bak; daha yeni geldin ve o aptal kız kardeşin seni bebeklerinden biriyle aynı kefeye koydu bile."

"Nana," diye azarladım, eğilip ona bir hava öpücüğü verdim. "Gerçekten hiç zahmet değil. Layla'nın göz kulak olması gereken o kadar çok kişi var ki."

Nana homurdandı. "Genç Asher son bir saattir bu yavru hariç tüm yavrularını eğlendiriyor. Şimdi, yanında getirdiğin bu yakışıklı genç alfa kim? Oldukça güçlü bir delikanlısın, değil mi?"

Kit ona en çekici gülümsemesini bahşetti ve Nana kızgınlık dönemini çoktan geçmiş olmasına rağmen, küçük bir omega tüyü verdiği yemin edebilirim.

"Ben Kit. Sizinle tanışmak bir zevk; Margot sizden övgüyle bahsediyor."

"Tabii ki öyle. Bu ailede başka kimse ona zerre kadar değer vermiyor." Nana ve arkadaşları kıkırdadı ve ben gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu ailede en saygısız ve en çok yaramazlık yapmaya meyilli olanlar eski kuşaktı. Onlar sayesinde Fraser on yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen bu tür etkinliklerde kendini hiçbir zaman tam anlamıyla rahat hissedememişti. "Şimdi söyle bana, torunum konusunda ciddi misin? Başka bir uçarı alfanın zamanını boşa harcamasına ihtiyacı yok," diye uyardı Nana.

"Nana! Bu biraz ileri gitmiyor mu sence de?" Büyük teyzelerimden bazılarının da katılacağını umarak güldüm. Tabii ki hepsi beni yüzüstü bıraktı, cadılar. Kit'in ailemle tanışmasının ne kadar iyi gideceğine dair beklentilerim düşüktü ama bu kesinlikle beklediğimden daha garipti.

Nana bir an için düşünceli görünüyordu. "Hayır, pek sayılmaz. Unuttuysan söyleyeyim, ben doksan yaşındayım genç Margot. Yarın ölecek olsam bile seni emin ellere bıraktığımı bilmek istiyorum."

"Margot her zaman emin ellerde," dedi Kit yumuşak bir sesle ve nabzımın bir kademe daha yükselmesine neden oldu. "Kendisi. Hayatımda ondan daha becerikli, daha kendine yeten bir insan tanımadım. Önüne çıkan her yükün üstesinden gelir, herkesin olduğu gibi."

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve sözlerine eşlik eden istenmeyen gözyaşı dalgasını geri ittim.

Nana usulca gülümsedi. "Öyle. Margot küçüklüğünden beri böyle, anneleri rahat etsin diye küçük bebekleri kucağına alıp zıplatıyor. Ama *senin* niyetin ne?"

"Torununuz konusunda çok ciddiym. Farkında bile olmadan önce onun hakkında ciddiydim. Onun ne kadar inanılmaz olduğunu, bana zaman ayırdığı için ne kadar şanslı olduğumu fark etmeden önce."

Nana sırttı, Lincoln'ü şaşırtıcı bir güç ve hızla kollarımdan çekip aldı ve hiçbir incelik göstermeden Kit'e yaklaşmamı işaret etti.

"Eğer çok şanslı bir adam olursam," diye devam etti Kit, bir kolunu belime dolayarak. "Margot beni yuvasına davet edecek. Hatta belki de bir iş fırsatımın olduğu New York'a taşınırım, ama istediği buysa Londra'ya geri dönerim."

"Ama Margot her zaman New York'ta yaşamak istemiştir! Öyle değil mi Margot?" Nana neredeyse onaylayarak parlıyordu.

"Şey, evet-"

"İşiniz için bütün gün evde oturuyorsunuz, değil mi? Elbette bunu her yerde yapabilirsin?"

Homurdandım. Ninem evden çalışma konseptini her zaman biraz küçümserdi. 'Onun zamanında' insanlar gerçekten işe *gidermiş*, öyle demeyi severdi.

"Olabilir. Onlarla konuşmam gerek-"

"Ayrıntılar, ayrıntılar," dedi Nana, safir broşunu Lincoln'ün elinden kurtarmadan önce el sallayarak. "Seni engelleyen ne, Margot? Mutlu olmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Nana'nın bana bu kadar açık bir şekilde sormasıyla, net bir şekilde tanımlayamadığım belirsiz endişe belirginleşti. "Burada bana güvenen insanlar var. Londra'da kalsam bile..."

Kit'i eş olarak kabul edersem, her zaman ilk önceliğim o olacaktı, aramızdaki bağ bunu garantileyecekti. Hayatımda değer verdiğim diğer insanlara kendimden çok fazla şey sunamayacaktım ve bu büyük bir karardı.

"Margot," dedi Nana usulca, gözleri sempatiyle dolmuştu. "Tatlım, hayatını herkes için yaşayamazsın."

Yakınlarda bir yerden bir gırtlak sesi geldi ve bakmadan bunun babamın sesi olduğunu anladım. Uzaktan bile olsa onun onaylamamasının ağırlığını hissetme konusunda her zaman bir becerim olmuştu.

"Margot," dedi babam sert bir sesle. "Sanırım bir anlaşma yapmıştık ama sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmiş gibi görünmüyorsun."

Bir an için babamı görmezden geldim ve Kit'in kollarında ona doğru döndüm. Yanağımı okşadı ve kısa bir temas olsa da kafamdaki fırtınayı neredeyse anında dindirdi. Bir alfanın seçtiği omega üzerinde sahip olduğu güç buydu. "Neye ihtiyacın var?"

Kucağında biraz eridim. "Sadece burada olman için. Tek ihtiyacım olan bu."

"Tabii ki. Sen herkesi ilk sıraya koyuyorsun. Benim işim *seni* ilk sıraya koymak. Git bencil ol, Margot benim. Ben hemen arkadayım."

Kendimi yüzleşmeye hazırlayarak Kit'in kollarından sıyrıldım ve terastan babamın yüzünde öfkeli bir ifadeyle beklediği yere doğru ilerledim.

"Lewis..." Nana arkamdan uyardı, ancak sert bir bakışı onu sakinleştirdi. Nana'nın kararlarını onaylamamasına rağmen, babam hala Nana'nın silkip atamayacağı kadar büyük bir alfa hakimiyetine sahipti.

Genel bir kural olarak, doğrudan babamın küçümseyen bakışlarının hizasında durmaktan kaçınmaya çalışırdım. Altı çocuğundan beşine miras kalan parlak meşe rengi saçları ve bir şekilde bana da geçmeyi başaran süper kalın koyu kirpik geniyle devasa bir alfaydı. Eğer annemle babam beta olsalardı, babam emin olmak için bana DNA testi yapardı.

Bu, on yedinci doğum günü partimde tanıdığım herkesin önünde yapmaktan gurur duyduğu bir şakaydı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Kulak misafiri olduğum anda babam tısladı. "Bu da kim lan? Zavallı Jimmy-"

"Zavallı Jimmy, bir şey yok," diye araya girdim, ses tonumu alçak ve son derece kibar tutarak. Nana'nın partisinde olay çıkarmak istemiyordum. "Bir alfa ile gel demiştin. Kit bir alfa. Jimmy'ye gelip bana kur yapmasını söyleyerek ne halt etmeye çalışıyordun? Ona adresimi ve telefon numaramı vererek? Güvenliğim senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Babamın yüzü morun muhteşem bir tonuna büründü ve boynum, başımı eğmek yerine dik tutma çabam yüzünden gerildi.

"Onunla tamamen güvendediniz. Jimmy iyi bir alfa ve eşiyle arasındaki bağ tamamen çözülürken yıllardır tek başına acı çekiyor. Bir omega'yı *hak ediyor*. Ondan özür dileyecek ve onu yuvana davet edeceksin."

Kit anında, "Aldırma ona," diye karşılık verdi, sesi babaminkine karşı kendi alfa komutuyla doluydu. Dizlerimin bükülmesini engellemek için kilitledim, alfa havlamasının ağırlığı beni titretiyordu. Kit aniden arkamdaydı, beni kendisine doğru tutuyor ve sabit kalmamı sağlıyordu.

Reşit değildim. Belli ki babamın omega'sı değildim. Bana *bir şey* yapmamı emretmeye hakkı yoktu.

"Sözlerine dikkat et," diye uyardı Kit karanlık bir sesle, kokusu rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafımı sarıyordu. "Margot seninle kendisi başa çıkmak istiyor ve ben de onun seçeceği her şeyi desteklerim. Ama havlamanı onun üzerinde kullanmana müsamaha *göstermeyeceğim*."

Babam omzumun üzerinden Kit'e bakarken burun delikleri alevlendi. Göz ucuyla Asher'ın bize doğru koştuğunu ve Layla'nın yaramaz çocuklarından birini silkelediğini görebiliyordum.

Derin derin nefes aldım, sadece Kit'in kahve ve viski kokusuna odaklandım. Kendimi emanet ettiğim tek alfa oydu; omega teslimiyetimi hediye etmeyi düşündüğüm tek kişi oydu.

"Calum'a da böyle şeyler söyledin mi? Bir omega *hak etmekle* ilgili? Bu birkaç şeyi açıklar," diye alaycı bir şekilde ekledim, havlandıktan sonra giderek daha sıcak ve keyifsiz hissediyordum.

Babam bana ters ters baktı, gözleri bir an için Asher'a kaydı ve sonra doğruldu, yüz ifadesi birdenbire kendini beğenmiş bir hal aldı.

İşte başlıyoruz, diye düşündüm kendi kendime, garip bir şekilde kopuk hissederek. *Kozunu oynayacak*.

"Buradaki herkese Jimmy'yi yuvanıza davet ettiğinizi duyurun. Bunu yerine getir, seni sahiplenmesine izin ver, ben de Asher'ın ikinizin sürekli bahsettiği o saçma okula gitmesine izin vereyim," dedi babam, şoka girmiş kardeşime cömertçe işaret ederek. "Mülakat aşamasını geçmesi şartıyla sanırım."

"Margot," diye başladı Asher, başını öfkeyle sallamaya başlamıştı bile. "Hayır, gitmeyeceğim. Bu şekilde olmaz."

Dikkatimi babama vermeden önce ona güven verici bir gülümseme gönderdim. "Anlaşmanı kabul etmiyorum. Etmeme de gerek yok. Ne olursa olsun Asher'ın Sutton-Harris Okulu'na gitmesine izin vereceksin."

Ailede yakışıklı biri olmayabilirdim ama kesinlikle beyinliydim.

Babamdan daha *zekiydim*. Onunla bu oyunu oynamak zorunda değildim. Babam öfkeli bir şekilde reddetti ama artık konuşmayı onun kontrol etmesine izin vermeyecektim.

"Hiçbir alfa bir omegayı *hak etmez*. Bu büyük oğluna vermen gereken bir ders. Calum'a tam olarak ne olduğuna dair hazırlıksız bir konuşma yapmamı istemiyorsanız -yeni arkadaşınız Teddie Reid'in kim olduğuna dair bir açıklama ile birlikte-" *Mükemmel bilgi toplama becerileriniz için teşekkürler Chelsea* "- o zaman Asher'a Sutton-Harris için mülakata katılma izni vereceksiniz ve eğitimini orada tamamlaması için dönem başladığında tam desteğinizle onu göndereceksiniz."

Babam şaşırmış görünüyordu, kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafına bakınırken, Asher bana sırtımdan için döndü, gözleri parlıyordu.

Kaşlarımı çattım ve Kit'e bakmak için arkama döndüm. "Teddie Reid'in eski kız arkadaşını takip etmekten suçlu bulunup dokuz ay hapse mahkûm edildiğinden bahsetmiş miydim? Babam gibi saygıdeğer bir alfa için oldukça iyi bir arkadaş."

"Öyle mi?" Kit mırıldandı.

"Mm. Ayrıca Jimmy'nin *kuzeni*. Yani benim Jimmy'nin yalnız kalbini açması için uygun bir omega olma ihtimalim çok yüksek, ama muhtemelen aynı zamanda potu biraz tatlandırmam da gerekiyordu. Bir baba için ne kadar hoş bir fikir, değil mi?"

Kit'in kolunu okşadım çünkü şu anda konuşmaya eşlik etmekten pek de memnun görünmüyordu. Babama öldürücü bir niyetle bakmaya geri dönmüştü.

"Bana şantaj yapıyorsun," diye kekeledi babam.

"Öyleyim. İnsanların hayatınızla oynaması hiç hoş değil, değil mi?"

Asher yanıma sokuldu, bir şekilde neredeyse benim kadar uzamıştı ve başını omzuma yaslayıp hafifçe içime sokuldu. Bu yüzde yüz omega rahatlığı olan bir hareketti ve sadece babamı daha fazla kızdırmaya yaradı.

"İki tane fazla çocuğum oldu," diye mırıldandı babam, bir omega'ya saldırarak kendini erkenden mezara gönderen alfa oğlundan bahsetmiyordu şaşırtıcı bir şekilde. "Sen her zaman çok *zorsun* Margot."

Tartışmayı düşündüm. Evin içinde çalan caz müziğinin ritmiyle şakağındaki damarın gümbürtüsünü izlerken zihnimde gerçekten iyi bir fayda-maliyet analizi yaptım. Sonunda, buna değmeyeceği gibi aydınlatıcı bir sonuca vardım.

Buna *değmezdi*.

Bir fark yaratmayacaktı. Babam daha önce beni anlamaya hiç çalışmamıştı, şimdi de çalışmayacaktı.

"Bu da benim en büyük kızım." Babam güldü ve az önce iş arkadaşlarıyla gittiğimiz piknikte arkada duran, kucağımda bebek Asher'la beni işaret etti. "biraz deneme aşamasında. Gerçi diğerleriyle doğru olanı yaptık."

Hayır, o benim enerjime değmezdi.

İrkildi -muhtemelen yüzüme yayılan huzur dolu gülümsemeden- ve omuzlarımda taşıdığımı bilmediğim bir ağırlık kayboldu.

Kit bu kapanışa ihtiyacım olduğu konusunda *çok* haklıydı. İhtiyaçlarımı bu kadar iyi tahmin ettiği için onu şimdiye kadarki en özensiz oral seksle ödüllendirecektim.

"Harika, bunu hallettiğimize sevindim," dedim ve bir kolumu Asher'ın beline dolayıp onu sıktım. "Ben şimdi gidiyorum çünkü açıkçası burada olmak istemiyorum. Üzgünüm nine," diye omzumun üzerinden ekledim.

"Özür dileyecek bir şey yok," diye yanıtladı neşeyle. "Hepiniz duydunuz mu? Benim tatlı Asher'ım Londra'daki o süslü sanat okuluna gidiyor - her zaman ne kadar yetenekli olduğunu söylememiş miydin?"

"Teşekkür ederim, Margot," diye fısıldadı Asher, iki kolunu belime dolayıp beni sıkıca tutarak, beni kendisi ile arkamda ve bırakmak için acelesi yokmuş gibi görünen muhtaç alfanın arasına sıkıştırdı. "Sen benim kahramanımsın, bunu biliyor muydun? Şimdi babamın şakağındaki damar patlamadan git buradan. Nana'ya sadece bir mülakatım olduğunu ve henüz işe girmediğimi açıklamam gerekiyor."

Saçlarını karıştırdım. "İçeri gireceksin."

Asher'ı bıraktığım anda Kit'in dudakları kulağımın kabuğuna değdi. "Seninle çok gurur duyuyorum, benim muhteşem, güzel, *cesur* omega'm."

"Senin omega'n, hm?" Sesim titreyerek fısıldadım. Kalbim deli gibi atıyordu ve yüzüm inanılmaz derecede ısınmıştı ve bu sadece güneşli havadan kaynaklanmıyordu.

"İyimser olmayı seçiyorum."

Asher, Kit'i kalabalıktan uzaklaştırıp evin yan tarafına doğru yönlendirirken, bu noktada başka bir aile üyesiyle karşılaşma riskini almak istemediğimden, hala ara sıra bebek olduğunu düşündüğüm kardeşinden gelen, açıkçası biraz rahatsız edici olan bilmiş bir gülümseme verdi.

Daha kapıya varmadan Kit beni duvara yapıştırdı, kalçalarını sıkıca benimkilere bastırdı, ama elleri çenemde inanılmaz derecede yumuşaktı.

"Acına son vereyim mi?" Gömleğinin önünü kavrayarak nefes nefese alay .

"Az önce babana attığın tokat ve Şimdi bana  ektirdiğin eziyet arasında, belki de biraz köpekbalığı gibisin."

"Sonunda anladın," diye güldüm. "Umarım bu senin için çok itici değildir, çünkü yuvamda bana katılmanı gerçekten çok isterim-"

"Evet."

Ağzını benimkine dayamadan, beni duvara daha sıkı bastırmadan, dili benimkini okŐamadan önce kelimeyi zar zor söyleyebildi.

"Bekle, bekle, bekle," diye nefes nefese çekildim. Kit alnını benimkine bastır mıŐ, derin derin nefes alıyordu.

"Ne oldu?"

"Seni sevdiğimi henüz söylemedim. Ama seviyorum. Seni seviyorum."

Karnımın alt kısmından Şiddetli bir ağrı geçti ve keskin bir nefes alarak elbiseme yapıştım. *Hayır*. Hayır, bu Şimdi olmayacaktı. Daha çok erkendi. En azından birkaç günüm kalmıştı.

değil mi?

Kit hareketlerimi dikkatle izledi, tenimi içine çekmek için eğildi ama hiçbir Şey bulamadı. Om-Guard konusunda her zamankinden daha da cömert davranmıştım ve üzerimde her geçen saniye daha da daralan *endüstriyel* bir i  çamaşırı vardı.

Kit bir elini alnıma bastırırken, "Daha çok erken," diye yüksek sesle ısrar ettim. "Eğer kendi başına olsaydın," diye nazikçe işaret etti Kit. "Ama bir süredir

Yatağında çok istekli bir alfayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Feromonlarım muhtemelen senin programını bozuyordur." Kit bana biraz mahcup bir bakış attı. "Violet bana omega biyolojisi üzerine bir kitap verdi ve kendimi eğitmemi söyledi."

Violet'i bir daha gördüğümde ona bir meyve sepeti ya da başka bir şey vermeyi aklıma not ettim.

"Muhtemelen haklısın." Bir elim göbeğimi tutarken diğer elim hâlâ Kit'in güzel tişörtünü parçalıyordu, başka bir krampın içinden nefes aldım. Bunlar sıcaklığın getirdiği katlanılabilir ama yine de rahatsız edici kramplardı, biyolojik bir alarm çalıyor ve bana aceleyle yuvamın güvenliğine geri dönmemi söylüyordu.

"Ama *konuşmamız* bitmedi," diye sızlandım - gerçek bir sızlanma, tamamen omega. "Senin işin, benim işim ve gelecek hakkında konuşmamız gerek."

Kit bir kolunu belime doladı, beni kapıya doğru götürmeye başlamıştı bile. "Seni seviyorum Margot, sen de beni seviyorsun, bunu sen söyledin, geri almak yok. Gerisi sadece ayrıntı, tamam mı? Bir yolunu buluruz. Ama şu anda yuvana ihtiyacın var."

Yuva. Evet. Kulağa hoş geliyor.

"Alfa'ma ihtiyacım var," diye ekledim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Çünkü olan buydu. Isı her zaman sadece bir rahatsızlıktı, ama *sadece* bu değildi. Bu biyolojik bir zorunluluktu. Amım bir düğüm istiyordu, rahmim onun tohumunu talep ediyordu ve ben bunların hiçbir zaman o anda olduğum kadar farkında olmamıştım.

Kit beni kapıdan geçirip ailemin evinden uzaklaştırarak, "Ben varım," dedi kararlılıkla. "Yuvanda sana eşlik etmekten onur duyarım. Sana bakacağım konusunda bana güven, Margot. Seni seveceğime, sana değer vereceğime, seni koruyacağıma ve kızgınlığımı güvenle atlatmanı sağlayacağıma güven. *Her* kızgınlığı güvenle atlatacağına."

"Güveniyorum. Sana güveniyorum. Alfa."

Bölüm 21

KIT

T Margot'nun daha önce on dört kez sıcaktan etkilenmiş olması bizim oldu. Yolcu koltuğunda gözlerini kararlılıkla kapalı tutuyor, derin, sabit nefesler alıyor ve güçlü, emin parmaklarıyla karnının alt kısmını yoğuruyordu.

Rahat görünmüyordu ama görünüşe göre Acının en kötüsünü uzak tutmaya yetecek kadar.

Ağrım yeni başlıyordu. Sertleşmiş bir halde araba kullanmanın gerçekten çok rahatsız edici olduğuna karar verdim. Ve *düğüm*. Hayatımı sikeyim. Genelde sadece boşalmak üzereyken kendini belli ederdi, ama görünüşe göre kızışma başladığında işler farklı yürüyordu. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ki bileyim.

"Neredeyse mı?" Margot gözlerini hâlâ sımsıkı kapalı tutarak homurdandı. "Bizim sokağa giriyorum. Sadece biraz daha."

Kısa bir onay sesi çıkardı ve ben de üç saniye daha hızlı gidebilmek için pedala sonuna kadar basma dürtüsüyle savaştım. *Omega'mı sağ salim eve götürmeliyim. Yuvaya gitmeliyim. Yuvaya ihtiyacı var.*

Motoru durdurur durdurmaz kapıyı açtım, berbat bir park işi yaptığının belli belirsiz farkındaydım. Sorun değildi; Nico ve Violet buzdolabını doldurmak ve arabayı geri almak için birazdan geleceklerdi. Onlara çoktan mesaj atmıştım ve halledeceklerine söz vermişlerdi.

Benim işim Margot'tu. Benden ne isterse, neye ihtiyacı olursa, onu sağlayacaktım.

Omega'm.

Nihayet. *Sonunda*, benim.

Bu noktaya gelmemizin kadar uzun sürmesinin tek suçlusu bendim ama pişman olmadığımı fark ettim. Margot ve benim, birbirimize gerçekten hazır olabilmemiz için önce kendi başımıza ele almamız gereken çiftleşme konusunda takıntılarımız vardı.

Kendi inatçılığım yüzünden Margot'yu kaçırmış olabileceğim fikri dehşet vericiydi. Çünkü bir eşe hazırdım. Zaten büyük bir değişiklik yapmayı düşünüyor, kök salma ihtiyacı hissediyor ama neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bildiklerini düşünen hayatımdaki diğer herkesin üzerimde kurduğu baskıdan nefret ediyordum.

Sadece bir eş istememiştim.

Doğru Omega'yı bekliyordum. Kendine güvenen, azimli, seksi ve nazik bir omega. Margot *her şeydi*.

Yolcu kapısını açar açmaz, "Yuva," diye sordu, sesi törpülenmenin biraz üzerindeydi. Emniyet kemerini açmak için ona doğru eğildim, lezzetli kokusunun ilk ipuçlarını içime çekmek için boynunun kıvrımında durakladım. Her zaman güzel kokardı ama böylesini hiç görmemiştim ve bu, tüm o kokusuzluğun altında yatan kokunun sadece bir *tadıydı*.

Diş etlerim zaten ağrıyordu.

Hayır, çok erken, dedim kendime kararlılıkla. Onu ısırmak güvenli hale gelene kadar çoktan kızıışmış olacaktım ve birden ikimizin de hayatlarımızın geri kalanını belirleyecek bir ana dair net anılara sahip olmamamız bana haksızlık gibi geldi.

Belki de acımişti ve hatırlamamak kendini koruma aracıydı.

Margot arabadan inmesine yardım ederken hafifçe inledi, onu kollarıma aldım ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. *Güvensiz, güvensiz, güvensiz.* Sokakta başka kimse yoktu ama yine de onu sıkıca kavradım, sanki her an bir alfa dışarı fırlayıp onu benden koparacakmış gibi.

Alfa arkadaşlarımla neden omegalarına bu kadar yakın davrandıklarını hiç anlamamıştım - doğrusu, onları bu kadar yakın tuttukları için arkadaşlarının klostrofobik olması gerekiyormuş gibi görünüyordu - ama şimdi anladım.

Şimdi tamamen anladım.

Margot çantasını karıştırdı, sonunda anahtarlarını çıkardı ve ben de onu yere bırakıp kapının kilidini açmak için biraz daha sabit olan ellerimi kullanmak zorunda kaldım. Dairesine çıkan merdivenlerin dibindeki küçük sahanlığa çıktığımız anda bir şalter atmış gibi oldu.

Daha önce omega'mın kızgınlık döneminde olduğunu düşünmüştüm ama merdivenlerden yukarı fırlamadan önce bana bakarken gözlerindeki hafif vahşi parıltı, kızgınlık dönemindeki bir omega'nın gerçekte neye benzediği hakkında *hiçbir* fikrim olmadığını söyledi.

Yuvası için koştuğu çok açıktı ama benim alfa arka beynim sadece koşma kısmını kaydetmişti. Ondan çok beni ürküten bir hırıltıyla merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktım ve onu apartman kapısına sıkıştırdım.

Margot, kot pantolonumdaki çıkıntı kışına battığında minnettar bir inilti çıkardı, tüm önü kapıya doğru bastırıldı.

"Omega," diye homurdandım, kalçalarımı ona doğru salladığının belli belirsiz farkındaydım. "Yuva."

Tam anlamıyla mızımızlandı ve ben de anahtarların bende olduğunu hatırladım. *Aptal*. Kapıyı açar açmaz Margot'yu içeri soktum ve kapıya doğru ittim, büyük bir hevesle yardım ederek kıyafetlerini çılgınca çıkardım. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı, elleri kıyafetlerini çıkarmakla vücudumun ulaşabildiği her santimini kavramak arasında gidip geliyordu.

"Alfa," diye fısıldadı, kalın iç çamaşırını çıkarıp bir kenara fırlattığımda rahatlayarak iç çekti. "Alfa, alfa, alfa."

Arada fiziksel bir engel olmayınca, Margot'nun ihtiyacının zengin kokusu daireyi doldurdu ve ağzımı sulandırdı. Yine de tam olarak doğru değil, diye düşündüm, kendi pantolonumu tekmelediğimde boynunun sütununa burnumu soktum, göğsümde bir hırıltı gürledi. Ona dokunan diğer insanların kalıcı kokuları tenine sinmişti ve koku kalkanı losyonu onun lezzetli doğal vanilya kokusunun sabunlu ve kötü kokmasına neden oluyordu.

Hayır, hayır. Bu olmazdı.

Margot, "Yuva," diye sordu.

"Duş al," diye karşılık verdim ve onu küçük banyosuna yönlendirdim.

Hırladı - doğrudan aletime giden şiddetli, talepkâr, şımarık bir ses, ama geri adım atmadım. Kokusunun yanlışığ, tenindeki başkalarının kokusu onu da rahatsız ediyor olmalıydı. Sadece şu anda rahatsızlığının nüanslarını anlayacak kadar akli başında değildi, ki bu da sorun değildi.

Bu benim işimdi.

Margot'nun makyajını temizlemek için kullandığı bezlerden birini alıp duşun altında ıslatmadan önce hızla duşu açtım ve üzerimizdeki diğer giysileri çıkardım.

Kıpırdamadan durdu, çenesini biraz inatçı bir şekilde eğerek bana baktı ve bekledi. Aletimin zonklayan ağrısını, Margot'nun arzusunun şurup gibi tatlı kokusunu ve diğer her şeyi görmezden gelerek yavaşça makyajını silmeye başladım, bunu yaparken çıplak tenine hafif öpücükler bıraktım.

Tamamen habersiz değildim. Margot'nun onu makyajsız görmemle ilgili bazı takıntıları olduğunu biliyordum -ki bunu bana havuzdaki olayı anlattıktan sonra nihayet anlamıştım- ama ona güvence vermenin en iyi yolunun dikkat *çekmemek* olduğunu umuyordum.

Belki de doğru karar buydu. Belki de değildi. Omega'mı mutlu etmenin en iyi yolunu öğrenmem için tüm hayatımız vardı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, göz makyajını dikkatlice silmeden ve onu duşa çekmeden önce burnunun ucunu öptüm. "Çok . Her sabah senin yanında uyanmak için sabırsızlanıyorum, Margot benim. Aletimden başka bir şeye odaklanabildiğinde sana hatırlatacağım."

Margot elini sikime doladığında şaşkınlıkla homurdandım, sözlerimi şakadan ziyade bir öneri olarak algılamıştı.

"Siktir," diye homurdandım, şaftımı mükemmel bir tempoda çalıştırmaya başladığında karın kaslarım kasıldı, ucundan fişkıran prekum boncuklarına bakarken gözlerinde aç bir parıltı vardı. "Tamam, hadi ben kızıışmaya başlamadan önce seni yıkayalım ve tüm ateşin boyunca duşta turalım."

Dinlemiyordu.

Vücut yıkayıcısını elime aldım, bana hayatımın en iyi el işini yaparken ulaşabildiğim her yerini yıkarken zor nefes alıyordum.

"Margot," diye uyardım, omuzlarım duş duvarına çarparken kalçalarım kendi kendine hareket ediyor gibiydi. "Hadi yuvana gidelim. Yuvanda benimle istediğin kadar oynayabilirsin-"

Çok geç.

Dizleri bir gümbürtüyle yere çarptı, ağzı açık ve dili mümkün olan her damla spermi yakalamak için uzatılmıştı. Margot'nun gözleri kapandı, yüzünde sanki daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamış gibi mutlu bir ifade vardı ve arka beynim kükreyerek canlandı.

Yuva. Sikeyim.

Düğüm. İddia.

Suyu kapattım, kabaca bir havlu kaptım ve Margot'yu ayağa kaldırdım, ikimizi de kurutmaya çalışırken aynı anda kendimi onun her sürttüm, onu kokumla kaplamak için zaman kadar eski içgüdülerle hareket ettim.

Dairenin içinde yuvarlandık, ikimiz de çılgınca birbirimizi tuttuk, tenimiz tene sürtündü, tenimiz hala nemliydi. Margot'nun aşağı neredeyse sürekli bir kayganlık akıyor, ona her sürtündüğümde sikimi yıkıyordu.

Hiçbir şeyi kaçırmayan, genellikle keskin olan kahve rengi gözleri puslu ve odaklanmamıştı, ama sanki hâlâ burada olduğuma emin olmak istercesine bana dönüp duruyordu.

Yuvasının kokusuyla inledim ve elektronik kapıyı arkamdan kapatmak için düğmeye bastım. *Hay sikeyim.* Bu odanın saf, katıksız *Margot*'su neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu. Yine de yaşadığım yoğun vahiy için zamanı yoktu. Margot bileğimden yakaladı, beni şaşırtıcı bir güçle yatağın kenarına doğru sürükledi ve yere gömülmüş yatağın üzerine fırlattı.

Ve sonra saldırdı.

Üzerime indiği anda meme ucunu ağzıma aldım, keskin tırnakları omuzlarıma battı, Margot çökerken kaburgalarımın altından uyluklarımın ortasına kadar her yerimi kaygan bir tabaka kapladı, beni yuvasıyla aynı kokuyla kapladı, beni ait olarak işaretledi.

Sabır, dedim kendi kendime, kalçalarımı sallayarak, kaygan amının düğümümü kavradığını hissetmek için çaresizce. Ama bu önemliydi. Bu sembolikti. Bu bir *hediye*ydi. Ve ben de dişlerimle karşılık verecektim.

Yakında.

Bu düşünceyle göğsümden paslı bir mırıltı yükseldi ve Margot neredeyse üzerimde eridi, vücudunun üst kısmını göğsüme yasladı ve boğazıma sevgiyle burnunu soktu.

"Ne kadar iyi bir omega," dedim ona, kıcının yanaklarını avuçlayarak ve kalçalarının arasındaki kaygan sıcaklığa doğru sokarak. "Çok tatlı, çok iyi. İşte bu, beni daha fazla işaretle, Margot benim. Bana kokunu ver."

Üstümde kıvranıyor, sikimi girişinde çentiklemeye çalışıyordu, bir düğüm için sabırsızlanıyordu. Ama -araştırmalarımın göre- ısı bir maratondur, bir sprint değil. Şimdi ne kadar çok hazırlık yaparsam, önümüzdeki birkaç gün o kadar rahat geçecekti.

Tekrar üstüme çıkmaya çalıştığında avuç içimle onu karnının ortasına sıkıştırarak bizi ters çevirdim.

"Henüz değil," diye azarladım, vahşi küçük omega hırıltısına sırtarak. "Önce seni germeliyim. O amcığı benim için hazır hale getirmeliyim. Seni günlerce düğümleyeceğim, omega'm."

"Düğüm," diye mırıldandı Margot, avucumun altından kurtulmaya çalışarak. "Yakında," diye söz verdim, boştaki elimi şaftımın etrafına dolayarak

Böylece onunla düzgün bir şekilde ilgilenebilirdim.

Bu çok çabuk bitecek, diye düşündüm kendi kendime, yumruğum her vuruşta gelişen düğümüne çarpıyordu. Margot feromonlarımın ve havayı dolduran prekumun birleşiminden salya akıtıyordu, vanilya kokusu her geçen an daha da yoğunlaşıyordu.

"Benim omega'm," diye homurdandım, kalçalarını açarak mükemmel parıldayan amını sıcak cum sıçramalarıyla kapladım, hemen onu kedi içine itmeden önce klitorisinin etrafında masaj yapmak için horozumu serbest bıraktım.

Margot kalçalarını çılgınca salladı, ancak onu yatağā bastıran elim, ikinci bir parmak eklediğimde, makaslama, itme ve içe doğru kıvrırma arasında dönüşümlü olarak onu günlerce sert sikişmeye hazırlarken boyun eğmedi.

Kendimi onun amına gömüp bir daha çıkmamak için ne kadar istekli olsam da, Margot'nun ateşi bittikten sonra yorgun kasların ötesinde herhangi bir acıyla uyanmasını istemiyordum.

Pis bir gıcırta ve fişkırın sıvıyla üçüncü parmağımı da soktum, her geçişte elimin topuğunu klitorisine sürüyordum.

Margot bir titreme ve sızlanmayla boşaldı, kayganlığı altındaki arşāflarda oldukça büyük bir nemli yama oluşturdu. İç duvarları parmaklarımı sıkıp masaj yapıyordu ve düğümümün etrafındaki hareketin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayarak bir inilti bastırdım.

Yavaşça yüksekliğinden inerken, parmaklarımın etrafındaki ezici gerginliğin bir kısmı hafifledi ve aletim Margot'un sallanan kalçalarıyla aynı anda zonkladı, beynime zamanın geldiğine dair sessiz bir mesaj verdi. O hazırda.

Parmaklarımı geri çektim, Margot'nun bacaklarını dirseklerimin üzerinden geçirdim ve sikimi yumuşak, sırlıklam bir hareketle içeri kaydurdım. Margot anında nefes verdi, yüzünde rahatlama ve coşku karışımı bir ifade vardı.

"Çok güzel," diye homurdandım, hareketlerim vahşi ve çılgıncaydı, diş etlerim şimdiden ağrıyordu. Burada nezaket yoktu, incelik yoktu. Yapmazsam ölecekmişim gibi Margot'yu becerdim, her hamle onu yatağın üstüne itti.

İddia, iddia, iddia.

Ben boğazına yaklaşırken Margot'nun avucu ağzımı kapattı, arzu seli içinde kaybolmuştu ama yine de bana bakacak kadar farkındaydı. Sabırsız bir hırıltıyla parmaklarını ağzıma aldım, onu bir orgazm ve sonra bir başkasıyla becerirken dikkatimi dağıtmak için onları .

Susamıştım.

Bu düşünce yarı aydınlık bir düşünceydi.

Margot bir ağaca sarılmış bir sarmaşık gibi etrafımda kıvrılmıştı ve kendimi olabildiğince dikkatli bir şekilde çözdüm, mini buzdolabına ulaşmak için yuvanın dışına uzandım ve parlak mavi bir spor içeceği aldım.

Doğruldu, karamel gözleri parlayarak açılıp sabırsız bir omega hırlaması eşliğinde öfkeli bir bakışla beni kıstırmadan önce şişenin yarısını tek seferde mideye indirdim.

İçki şişesini dudaklarına bastırarak, "İç," diye emrettim.

Margot huysuzca arkasını döndü, dört ayak üzerinde yuvarlandı ve vücudumda sürünerek, sanki ihtiyacı olan tek besin buymuş gibi sikimin ucunu yaladı.

Çenesini yakaladım, yüzünü yukarı çektim ve şişeyi tekrar dudaklarına götürdüm.

"İç," diye tekrarlardım, sesime ona kadar hiç kullanmadığım alfa komutunu katarak.

Margot'nun gözleri istediği şeyin reddedilmesinden duyduğu rahatsızlıkla parladı ama söyleneni yaptı.

Alfa olmak böyle bir şeydi. Bu yüzden hiç kullanmadığım bir kabuğum vardı.

Omega'ma bakmak için.

Sonra Margot sikimi derinlemesine ağzına aldı ve aklı başında düşüncelerin izi bile benden kaçtı.

Yapışkan. Yapraklar yapışkandır.

Doymuş kumaşın bir bölümünü tenimden sıyrarak göğsümü serin havaya açtım. Margot bir bacağına kalçalarımın altına atmadan önce yanımda kıpırdandı, vücudumun üzerinde kıvrıldı ve gözlerini bile açmadan sikime gömüldü.

"Omega..." Kızgınlık beni bir kez daha pençesine almadan önce hışırdadı.

Bakırımsı bir tat ağzımı doldurdu ve dilimi kaplayan tatlı kayganlığı kovdu.

Bu yeni tat acı ve keskin. Tatsız.

Ve yine de...

Zafer gibi bir şeyin içimden aktığını, kanımın kulaklarımda uğuldamasını
ve düğümümün omega'mın sıcak, sıkıcı amında şişmesini hissettim.

Omega'm.

Benim *iddia ettiğim* omega.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Her zaman olduğu gibi, beşinci gün beynimin kontrolünü yeniden ele geçirdim. Kukum hala ağrıyordu, bir düğümün gerilmesini ve doldurulmasını arzuluyordu, ama daha çok yönetilebilir zonklama. Hâlâ kaygan bir zemindeydim ama yavaş yavaş damlamaya başlamıştı.

Ve bu sadece benden sızan kayganlık değildi.

Yuvamda yalnız değildim. Ve boynumda mücadele etmem gereken ağrıyan bir iz vardı. Kıpırdadığım anda Kit beni kendine doğru çekti, ağzı artık mühürlenmiş olan ısırik izinin üzerine kapandı ve diliyle izi takip etti. Tam olarak kapanıp kapanmadığını bile *kontrol* etmemiş olması içimi bir telaş kapladı. Hormonlarımın etkisi azalıyordu ve bununla birlikte kanımı güvenli kılan nötralize edici etki de azalıyordu. Daha dikkatli olmalıydı.

"Sakin ol, omega," diye mırıldanmaya başlamadan önce yatıştırdı, dudakları omzuma tüy gibi hafif öpücükler kondurdu. Sesinde sert bir ton vardı ve "Nasılsın?" diye sormadan sikini kaygan arasına yerleştirmesine bakılırsa, kızışmanın etkilerini hâlâ fazlasıyla hissediyordu.

Kalçalarını açtığında nefes nefese bir inilti çıkardım, sikinin küt başı klitorisimi dürtüyordu. Bacaklarım kendiliğinden açıldı, ihtiyacın donuk zonklaması iki saniye içinde azgın, açgözlü bir cehenneme dönüştü. Kit'in her gece yuvamda olması hep böyle mi olacaktı? Tek bir hamlede çırpınan amıma girdi, düğümü sikinin tabanını kalınlaştırmaya başlamıştı bile ve o kadar da umursamadığıma karar verdim. Eğer bu acıyı dindirmek için orada olacak, her sabah ağrıyan bir amcıkla kaygan bir su birikintisinde uyanmaktan mutluluk duyardım.

"Benim omega'm," diye mırıldandı Kit, dirseğini kalçamın altından geçirerek beni ona doğru açtı. Parmaklarım bacaklarımın arasına girerek aşırı hassas klitorisimle oynamaya başladı.

Hay sikeyim.

Bir eşe sahip olmak böyle bir şey miydi? Herkesin bu fikre bu kadar takılmasına şaşmamalı. Kolunu daha yukarı kaldırdı, bacağımla da beraberinde sürükledi, böylece meme ucumu parmaklarının arasında hafifçe sıkıştırabilirdi. Kalçalarım çılgın atıyordu, her kasım zevk ve acı arasındaki sınırdaydı ve ben buna doyamıyordum.

"Seni bu yuvada tutuyorum," diye homurdandı Kit. Beni önüme doğru yuvarlarken sızlandım, vücudu sırtımı kaplıyordu, kolları beni ezmek için başımın iki yanına doğru hareket ediyordu. "Seni bu düğümün üzerinde tutuyorum."

"Alfa!" diye bağırdım, bedenimi şiltenin daha da yukarısında becerirken onu cezalandırıcı hamlelerle karşılamaya çalıştım. Vahşi ve terk edilmemişti, tamamen şehvetine ve birlikte yatağa düştüğümüz diğer zamanlarda onu her zaman çok az da olsa geri tutan her zamanki dikkati yoktu.

Ya da birlikte çamaşır makinesinin üzerine düştük. Ya da birlikte kanepemin arkasına.

Sert, vahŖi hareketlerinin baē aracılıēıyla beni ne kadar etkilediēini hissedebiliyor muydu? Bunu sevdiēimi biliyor muydu? Onu sevdiēimi?

Elimi vücutumun altına kaydıldım, klitorisimi öfkeyle ovuşturdum ve Kit'in düēümü şişerken kendimi kenara . Tüm bedenimi en görkemli teslimiyet türüne gönderen bir alfa kükremesiyle boşaldı. Güvendeydim. Korunuyordum.

Seviliyordum.

Gözlerimi kapattım ve uykuya geri döndüm.

Bir sonraki uyanışında aklım başımdaydı.

Ve yapışkan.

Çok yapışkan.

Kit yanımda usulca horladı, ben de kendimi dikkatlice onun elinden kurtardım ve uyumasına izin verdim. Sıcaktan bunalmışken bu kadar düşünceli olduğumdan şüpheliydim; zavallı adam muhtemelen bitkin düşmüştü.

Sessizce yuvadan çıktım, koridordan banyoya doğru parmak uçlarımda ilerledim, her adımda birleşik sıvılarımızın bıraktığı izlere bakarak ürperdim. Bir partnerle sıcak, tek başına sıcaktan daha da berbattı.

Banyo tezgahının üzerinde mavi bir fiyonkla bağlanmış küçük bir hediye sepeti duruyordu ve Violet'e karşı içimde bir sevgi patlaması yaşadım. Uğradığında ne duyduğunu kim bilebilirdi ki, ama özellikle utanmış hissetmedim. Son birkaç yarışında onlara destek olmuştum ve açıkçası çok açkıtlar.

ve sürekli birbirlerine bağı oldukları için normalde olduklarından çok da farklı görünmüyordu.

Sepette yüz maskesinden faydalanmak istesem de, temizlenmek daha öncelikliydi. Duşun sıcaklığını ayarlayabildiğim kadar açtım, bir elimle kendimi fayans duvara dayadım ve suyun son birkaç günün izlerini silmesine izin verdim.

, çoğunu.

Boştaki elim, henüz bakmaya cesaret edemediğim çiftleşme izini dalgınca ovuştururken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bana sahip çıkıldı.

Baş döndürücü ve inanılmazdı. Ve biraz da bunaltıcıydı.

O otel odasında sıcak ve yapış yapış bir halde uyandığım andan, yine sıcak ve yapış yapış bir halde yuvama girdiğim ana kadar, ateşlendiğim gün çok yoğundu.

Saçımdaki birikintileri yıkarken o günün anıları kırık dökük bir şekilde aklıma geldi Sutton-Harris'teki görüşmesini ayarlamadan önce Asher'ı arayıp iyi olup olmadığını kontrol etmeyi aklıma not ettim.

Göğsümde aniden bir sıcaklık hissettim ve bunun bağ olduğunu fark ettim. Kit uyanmış olmalıydı ve bağ da buna uygun olarak devreye girmişti.

Alışması kesinlikle biraz zaman alacak garip, güzel bir duyguydu.

Isınma öncesi kokunun tatlılığı olmadan Kit'in gördüğü şeyden hoşlanmayabileceğine dair göğsümde küçük bir panik hissi vardı.

Ve bunu düşündüğüm için bile kendime kızıyordum. Ben sayısız sorunumun toplamından daha fazlasıydım ve Kit beni sevdiğini söylediğinde bunda ciddi olduğuna inanmayı seçiyordum.

Değil
mi?

Doğru.

Uzun bir nefes verdim, sabunu aldım ve cildim pembe ve çiğ olana kadar ovaladım.

Banyo kapısı açıldı ve ben sıçradım, şaşkınlıkla lifimi duş zeminine düşürdüm.

"Kit?"

Tek kelime etmedi, sadece duşa girdi, beni duvara yasladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. *Oh*, diye düşündüm belli belirsiz, kollarını kavrayarak. *Sanırım hâlâ kızgın.*

Ayrıldığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve Kit'in beni duş duvarına doğru kaldırıp tekrar düğümüyle doldurmasını bekledim.

Biraz ağrım vardı ama kesinlikle bu fikre karşı değildim.

"Yapma şunu, ödümü kopardın," dedi Kit sonunda, derin bir iç çekip beni alnımdan öperek. "Bir dahaki sefere yuvadan çıkmadan önce beni uyandır. Sorun olmaz."

Yüzünü tarayarak birkaç kez göz
kırttım. "Sen... sen kızgın değil misin?"

Kit kaşlarını çatı. "Hayır. Hâlâ kızgın mısın?" Başımı salladım. "Oh, güzel. Hoşuma gitmediğinden değil, ama gerçekten yemek yemem gerekiyor ve eminim senin de öyle. Şu şampuanı saçından çıkardıktan sonra," diye ekledi, dudakları en lezzetli yarı gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. Saçımı mı yıkıyordum?

Kit beni suyun altına geri götürdü ve başımı kaldırıp yüzüne bakarken o da kafa derime dikkatlice masaj yaptı, şampuanı her bir saç telimden dikkatlice duruladı. Utangaçlığımın geçmesini bekledim.

makyajsız yüzümü görmesinden kaynaklanan bir güvensizlik vardı, ama hiç olmadı.

Bir eli boğazımı yakalamaya geldi, titreyen dizlerimi birbirine vurduran tatmin edici bir mırıltı çıkarırken başparmağı çiftleşme izimin dış hatlarını çiziyordu.

"Benim," diye hırladı, gözleri alfa sahipleniciliğiyle parlıyordu.

"Ve sen de benimsin," diye fısıldadım, parmaklarımı göğsünden aşağıya, eş bağının olduğu yere doğru gezdirdim. "Mutlu musun?"

"Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum."

Uzun bir nefes verdim. "Bunu hiç açıkça konuşmadık, ama sen... sen benim güzel olmamı istemez misin?"

Biraz muhtaç gibi davrandığımın belli belirsiz farkındaydım ama aç ve yorgundum ve hormonlarım kafamın etrafında konga yapıyordu. Hiçbir şey doğru çıkmıyordu.

Kit gözlerini kırpıştırarak bana baktı, kaşları yavaşça çatıldı. "Çok güzelsin."

"Olmadığımı biliyorum. Ve ben bununla iyiyim - gerçekten! Sen çok yakışıklısın ve benim asla güzel bir yüzüm olmayacak-"

"Margot," diye araya girdi Kit, biraz kızgın bir ifadeyle. Elleri çenemi kavradı, başparmakları yanaklarımı okşadı. "Bu sevdiğim kadının yüzü. Onunla ya da seninle ilgili değiştirebileceğim tek bir şey bile yok."

"Tamam," diye başımı sallayarak mırıldandım. Yanağımdan aptalca bir gözyaşı süzüldü ve umarım bunun duştan gelen su olduğunu düşünmüştür. "Özür dilerim. Kendimi neden bu kadar savunmasız hissettiğimi bilmiyorum."

"Çünkü *bu* savunmasız bir durum. Yeni ve bunaltıcı bir şey ve sıcaklık senden çok şey götürdü. İkimiz de uzun zamandır yalnızız, Margot benim. Yolda bazı tümseklere çarpacağız ama aynı yoldayız.

takım, tamam mı? Her zaman. Birlikte olduğumuz sürece üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir engel yoktur."

Onun sözlerinin ve aramızdaki bağın sıcaklığının birleşimi beni merkeze alarak derin bir nefes verdim. "Seni seviyorum."

Kit usulca gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Şimdi sana biraz yiyecek ve sıvı , sonra da biraz kestireceğiz."

"New York hakkında konuşmalıyız."

"Yapacağız," diye kabul etti. "Ama önce seninle ilgileneceğim."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Ou gerçekten tüm bunları yapmak değildi," dedim Violet'e, onu
"Y sıkıca kucaklayarak. "Dürüst olmak gerekirse, ne Kit ne de ben bu
konuda
bir çiftleşme partisi düzenlemek konusunda bile."

"Violet güldü, geri çekilirken hâlâ kollarımı tutuyordu ve bana sulu bir gülümseme verdi. "Seni çok özleyeceğim. Nico ve ben bir sonraki kızgınlığımda bebek sahibi olmayı denemeye karar verdik ve eğer gebe kalacak kadar şanslı olursak bencilce senin de burada olmanı istiyorum. Dünyada senden daha fazla güvendiğim kimse yok. Nico hariç tabii."

Ben de ona aynı derecede titrek bir gülümseme verdim. "Sizler en iyi ebeveynler olacaksınız. Ve New York sadece bir uçak yolculuğu uzaklığında; biliyorsunuz ikimiz de küçük çocuğunuzla tanışmak için ilk uçakla geri döneceğiz."

"Belki kendi küçük çocuğunuzla bile?" Violet kaşlarını sallayarak alay etti.

Homurdandım. "Henüz değil. geçtikten bir gün sonra gidip doğum kontrol iğnesi olduk. Biraz zaman geçirmek istiyoruz, sadece ikimiz

önce bizden. Ayrıca, New York geçici olabilir. Kit öğretmenlikten nefret edebilir, bu durumda Londra'ya geri döner ve yeniden toplanırız."

Geleceğin bizi nereye götüreceği konusunda endişelenmiyordum, artık değil. Biz Iyer Takımıydık ve durdurulamazdık.

Kit'in kolu belime dolandı ve beni Violet'in elinden yavaşça çekip aldı. "Kıskanıyorum. Eğlendir beni."

"Violet'i mi kıskanıyorsun?" Güldüm.

"Senin ilgini çeken herkesi kıskanıyorum, Margot benim. Muhtemelen sağlıksız bir durum. Beni gerçekten azarlamalısın. Sadece seni dinlediğimi biliyorsun."

Violet ellerini kalbine bastırarak, "Siz çok tatlısınız," diye iç geçirdi. "Tanıştığınızda ilk görüşte aşk olacağını biliyordum."

." Başımı salladım ve sessizce güldüm.

"Yaptım!" diye ısrar etti. "Nico'ya sor. Seninle tanıştığım beri hep bunu söyledim Margot. Kit'in bu kadar uzun süre ülke dışında kalacağını hiç beklemiyordum, beklemek beni deli ediyordu."

Kit belimi sıktı. "Bir şey söylemediğine sevindim, Violet. Sırf tuzağa düşürülmekten hoşlanmadığım için Margot'dan kaçmış olabileceğim düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor. Birbirimizi özleyebilirdik."

Kollarında döndüm ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Nasıl olsa birbirimizi bulacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Eninde sonunda."

Bu fikir onu pek de rahatlatmışa benzemiyordu, beni daha önce olduğundan biraz daha yakın tutuyordu. Omegalar hakkında hiçbir şey bilmeyen, bir eşe sahip olmaya en ufak bir ilgi göstermeyen bir adam için Kit inanılmaz derecede sadık ve şaşırtıcı derecede romantik bir alfaydı.

"Konuklarınız geliyor," diye seslendi Nico koridorun sonundan. "Margot, en küçük üç kardeşin ve ninen bir taksiden iniyorlar."

"Güzel, geldiler." Parmak uçlarımda yükselip Kit'i bir kez daha öptüm ve kendimi çözerek ailemin en sevdiğim dört üyesini karşılamaya hazırlandım. Annemle babam bana hâlâ öfkeliydi ve Layla da onların tarafını tutmuştu - olayların bu şekilde gelişmesi kimseyi şaşırtmamıştı - bu yüzden bu gece onları davet etme zahmetine girmemiştim.

Büyük insan olmamak, barışı korumak, ne yaparsam yapayım bende hata bulacak insanları yatıştırmak için kendi isteklerimi ve ihtiyaçlarımı ikinci plana atmamak inanılmaz derecede özgürleştiriciydi.

Kit ben uzaklaşmadan elimi tuttu ve daha uzun, daha derin bir öpücük için beni geri çekti. "İlgini paylaşmaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum, sen tam bir veletsin."

Homurdandı. "İçimde bunu uyandırıyorsun, Margot benim. Seni New York'a götürüp kendime saklamadan önce bu gecenin tadını çıkar."

"Kardeşlerimi kış tatilinde bizimle kalmaları için davet etmemiş olsaydın, bu ifadedeki çok sayıda kırmızı bayrağa dikkat çekerdim," diye güldüm, ses tonumu yumuşatmadan önce gözlerimi sevgiyle yuvarladım. "Sen zaten hep istedikleri ama asla sahip olamadıkları alfa ağabeysin."

Calum hayattayken bile.

Kit bu durum karşısında kendi duygularını pek gizleyemedi. Küçük kardeşleri olmasını *seviyordu* ve annesi bile bu üç baş belasından hoşlanmıştı.

"Seni seviyorum, Margot."

"Seni sevdiğim kadar değil," diye cevap verdim ciddiyetle. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Kit için hissettiklerim kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü, bazen bedenim için bile. O her şeyimdi.

Kit başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "En azından yüz kat daha fazla."

OceanofPDF.com

Sonsöz

KIT

T Margot'nun en küçük kardeşleriyle yaptığı konuşmayı dinlemiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. açık konsept, Son bir yıldır yaşadığımız endüstriyel tarzdaki daire pek çok şeye sahipti - resmedilmeye değer, iyi konumlanmış, estetik açıdan hoş- ama kesinlikle ses geçirmez değildi. Londra'dan gizli iş görüşmeleri yaptığında, ona biraz mahremiyet sağlamak için daireyi tamamen terk ediyordum.

"Çok heyecanlıyım," diyordu Asher, sesi bugünlerde çok daha alçak ve yetişkin ses tonundaydı. *"Gelip kalmamın sorun olmayacağından eminsin, değil mi? Annem nefret edeceğini ve sana engel olacağını söylüyor."*

Margot "Annem neden bahsettiğini bilmiyor," diyerek beni gülümsetti. Margot'nun ailesini Asher'ın yazı burada, New York'ta bizimle geçirmesine ikna etmek biraz zaman almıştı ama babasının ondan hâlâ biraz korktuğundan emindik.

Chelsea'ye de sahip olmaktan mutluluk duyardık ama o yazı Oxford'da biyoloji kursunda geçirmeyi tercih etti. Chelsea utangaç ve son derece alçakgönüllü olduğu için ilk başta pek belli olmamıştı ama görünüşe göre tüm bunların altında gizli bir bilim dehası yatıyordu.

"Okuldan hâlâ keyif aldığından emin misin?" Merdivenleri tırmanıp kendimi onun ofisine bıraktığımda Margot endişeyle sordu. Kokum ve bağ varlığımı haber veriyordu. "Eğer değilsen, burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun. Seni Kit'in okuluna sokabileceğimize eminim. Nepotizm bu büyük kurumları ayakta tutar."

Margot koltuğunda iki büküm oldu ve omzunun üzerinden bana muzip bir sırıtiş fırlattı.

"Burası üniversite, tatlım."

"Detaylar, . Hey, gitmem gerek evlat. Saçma sapan havalı bir restoranda randevumuz var, bekleme listesi falan vardı."

Asher dramatik bir şekilde iç çekti. *"New York seni daha da havalı yaptı, Margot. Bunu senin için seviyorum. Birkaç hafta sonra görüşürüz!"*

"Endişeleniyorsun," diye belirttim telefonu kapatırken, bağın göğsümde endişeyle büküldüğünü fark ettim.

"Biliyorum, ." Margot içini çekti. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

"Asher inanılmaz derecede mutlu." Eğildim ve başının tepesini öptüm. "Senin sayende. Çok fazla endişeleniyorsun. Çünkü sen çok iyi bir insansın."

"Ben iyi biri *değilim*," diye karşılık verdi Margot . "Ben çok kötüyüm. En kötüsüyüm." "Mmhm."

"Ben! Çekil önümden, çok kabayım. Makyajımı yapmam lazım. Ya bu gece ünlü insanları görürsek? Aaron Tempest'ın New York'ta son aksiyon filmini çektiğini gördüm."

Bir hırıltıyla Margot'yu oturduğu yerden kaldırdım, kendime doğru çektim ve ellerimi aşağı kaydırarak kıçını kavradım. "Bu yüzden mi bu gece dışarı çıkmak istiyorsun? Gerçek aşkın Aaron Tempest'ı görmek için bir şans mı istiyorsun?"

İkimiz de onunla dalga geçtiğimi biliyorduk ama yine de sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyordu. Bu, genellikle Margot'yu anlamsızca becermeme, düğümüne yapışmışken bana olan aşkını ilan etmesine yol açan bir şakaydı.

Margot dudak büktü, gözleri hâlâ sorun doluydu. "Şu anda senin alfa saçmalıkların için vaktimiz yok, Kit. Rezervasyonumuz var. Eve gittiğimizde sırtımı patlatmak zorunda kalacaksın."

"Seni küçük sürtük, beni bilerek mi kızdırıyorsun?" Güldüm, kıçını çimdikledim. "Bunun için seni geri alacağım."

"Buna güveniyorum," dedi Margot şarkı söyleyerek, hazırlanmak için uzaklaşırken. "Ama bir şey olmadığını biliyorsun. Sen benim hayatımın aşkısın, biliyorsun."

Çok haklıydım. Ve bu his tamamen karşılıklıydı.

Teşekkür

Margot ve Kit'in hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Aylardır beynimde dolaşıyor, ilgi bekliyor ve onu dünyaya duyurmak çok ödüllendirici bir duygu. Bu serinin bir sonraki kitabı olan Excess için uzun bir ön sipariş verdim, ancak bu ilerleyebilir. Rafta serisindeki her kitap 30 yaş üstü ana karakterlere sahip olacak ve herhangi bir sırayla bağımsız olarak okunabilecekler.

Rawls Reads Edits'ten harika Steph'e geliştirici editörlük ve Lorie'ye düzeltmenlik için teşekkür etmeliyim - siz rüya takımsınız, sizinle çalışmak büyük bir keyif. Beta okuma için Rachel ve Rory'ye de teşekkür ederim, ikinizi de çok takdir ediyorum! Yazar arkadaşlarımın ve dostlarımın duygusal desteği ve nazik (çoğunlukla) teşvikleri olmasaydı bu kitap kesinlikle olmazdı ve her birinize tapıyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, en büyük teşekkürüm sana, okuyucuya gidiyor. Müstehcen, komik, harika e-kitaplardan oluşan geniş bir kütüphanede, buna bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim <3

Colette xx

OceanofPDF.com

Ayrıca Tarafından

TARAFINDAN COLETTE RHODES

Colette Rhodes tarafından da yazılmıştır

Grace'in durumu:

Run Riot

Silver Bullet

Wild Game

Dare Not

Saving Grace

Shades of Sin:

MF canavar romantizm serisi

Luxuria

Subergia

Gula

Rafta:

Program

Fazlası

Üç Ayı düeti:

Yaldızlı Karışıklık

Altın Kaos

Küçük Kırmızı

düet: Scarlet

Disaster Seeing Red

Knotty By Nature:

T.S. Snow ile RH omegaverse

Allure Bölüm 1

Allure Bölüm 2

Empat Bulundu:

Empath Found: Eksiksiz Üçleme

Ölümcül Ejderhalar:

Lanetli (Değil) Ejderha

Tatmin (Değil) Ejderha

Olmuş **Tek Başına**:

Baharın Ölüsü (*MF - Hades & Persephone yeniden anlatımı*)

Blood Nor Money (*RH - vampirler*)

Ateş ve Benzin (*MF - kurt değiştiren kader arkadaşları*)

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Colette Rhodes Yeni Zelandalı bir paranormal romantizm yazarıdır. Aşkın her türlü hakkında yazmayı seviyor ve birbirlerinde mükemmelliği bulan kusurlu kahramanlara ve kadın kahramanlara bayılıyor. Onu sık sık eserlerine antik tarih ve mitolojik etkileri dahil ederek diplomasını haklı çıkarmaya çalışırken bulabilirsiniz.

Eğer yazmıyorsa, onu okurken bulacağınız neredeyse kesindir - ideal olarak elinde bir fincan çay ve kokulu bir mum yanarken

ruh hali.

coletterhodes.com

Colette'i burada da bulabilirsiniz:

• Facebook grubu•

Instagram

• Amazon•

BookBub

• Goodreads

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.